KOMMUNISTI

№ 16 Marraskuun 25 p:nä № 16

SISÄLTÖ:

1 9 3 3

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 16 (124) MARRASKUUN 25 p. 1933

Maatalousvuoden ensimmäiset yhteenvedot kollektiivitalouksissa

KULUVA maatalousvuosi epäilemättä esiintyy erittäin huomattavana viittana maaseudun sosialistisen uudestimuodostumisen tiellä. Puolueen suorittaman suuren työn yhteenvetona, KK:n ja tov. Stalinin maataloudelle antaman järkähtämättömän johdon yhteenvetona on se, että kollektiivitaloudet ja neuvostotilat ovat kohonneet uudelle, korkeammalle tasolle. Hyvä sato useimmissa tärkeimmissä tuottavissa piireissä ei tullut taivaasta vaan saavutettiin miljoonien kollektivistien uutteralla työllä, miljoonien kollektivistien, jotka ovat puolueen johdolla käyneet taisteluun bolshevististen kollektiivitalouksien ja vauraan elämän puolesta. Kollektivisoituneen talonpoikaiston perusjoukkojen tietoisuudessa tapahtuu yhä perinpohjaisempi käänne, jossa kuvastuu kollektivistin sosialistisen uudestimuokkautumisen koko syvyys.

Millaisella voimalla käykään nyt, maatalousvuoden ensimäisten yhteenvetojen valossa, esiin tov. Stalinin KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa ja puheessaan kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa esittämäin ohjeiden merkitys! Tavattomalla tarkkanäköisyydellä ja perinpohjaisuudella tov. Stalin paljasti monien puoluejärjestöjen taholta maatalouden johtamisessa esiintyneet puutteet ja virheet, teki vaikuttavaisuuteensa ja selvyyteensä nähden hämmästyttävän analyysin luokkavoimain suhteista maaseudulla ja kehitti käytännöllisen työohjelman. Tov. Stalinin puhe KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa toi esiin poliittisen, järjestöllisen ja teoreettisen yhteenvedon kollektivisoituneen maaseudun kehityksestä ja kasvusta viimeisinä vuosina. Tuo puhe kuten aikanaan kirjoitus “Menestykset vievät pään pyörälle”, on esittänyt suunnatonta osaa kollektiivitalousliikkeen kehityksessä, se on tehnyt puolueelle mahdolliseksi nopeasti uudestijärjestää rivinsä ja työssä esiintyneiden puutteiden poistamisen perustalla johtaa talonpoikaisto uusiin voittoihin sosialistisessa rakennustyössä maaseudulla. “Ei ole etsittävä talonpojista syitä vaikeuksiin viljanhankintojen suorituksessa”, sanoi tov Stalin, “vaan meistä itsestämme, omista riveistämme. Sillä me olemme vallassa, meidän käytettävänämme on valtion varat ja voimat, meidän on johdettava kollektiivitalouksia ja meidän on myöskin kannettava täydellinen vastuu työstä maaseudulla.” Korostaen puolueen vastuunalaisuutta kollektiivitalouksien kohtaloihin nähden tov. Stalin alisti ankaran kritiikin alaiseksi niiden kommunistien toiminnan, jotka eivät tahdo nähdä tätä vas-

tuunalaisuutta, kaikin keinoin eristäytyvät välittömästä työstä kollektiivitalouksissa, eivät syvenny kollektiivitalouksien tuotannon kaikkiin yksityiskohtiin. Tilanne kylässä on muuttunut, ja sitä vastaavasti on myös uudestijärjestettävä puolueen työ maaseudun johtamisen alalla.

Uusissa oloissa ovat muuttuneet luokkataistelun muodot, vihollinen on tullut viekkaammaksi, juonikkaammaksi. Tunkeutuen sosialistisiin tuotantolaitoksiin, etupäässä kollektiivitalouksiin ja neuvostotiloille se yrittää hajoittaa niitä sisältä päin. Proletaarisen diktatuurin mahtavuuden kasvu voimistaa kuolevien luokkien jätteiden vastarintaa. "Nimenomaan sentähden, että ne kuolevat ja elävät viimeisiä päiviään" sanoo tov Stalin, "ne tulevat siirtymään toisista hyökkäysmuodoista toisiin, räikeämpiin hyökkäysmuotoihin, etsien myötätuntoa väestön takapajuisimmilta kerroksilta ja mobilisoiden niitä neuvostovaltaa vastaan." Taistelu luokkavihollista vastaan käy vasta silloin menestykselliseksi kun kommunistit osaavat nähdä vihollisen uudet kasvot, paljastaa sen manööverit. "... Vallankumouksellinen valppaus on juuri se ominaisuus, joka on nyt erikoisen tärkeä bolshevikeille." (Stalin).

Tov. Stalin osoitti, kuinka paljon tarvitaan työtä, jotta tehtäisiin kaikki kollektiivitaloudet bolshevistisiksi. Me emme voi rauhoitella itseämme sillä, että kollektiivitaloudet ovat taloudellisen järjestön sosialistinen muoto. Ei ole takeita siihen nähden, etteikö kollektiivitalouksia voisi käyttää vihollisemme neuvostovastaisiin tarkoituksiin. "Leninismin näkökannalta kollektiivitaloudet, samoin kuin neuvostotilatkin, otettuina järjestäytymisen muotona, ovat aseina ja vain aseina. Määrätyissä olosuhteissa tämä ase voidaan suunnata vallankumousta vastaan. Se voidaan suunnata vastavallankumousta vastaan. Se voi palvella työväenluokkaa ja talonpoikaistoa. Se voi määrätyissä oloissa palvella työväenluokan ja talonpoikaiston vihollisia. Koko kysymys on siitä, kenen käsissä tämä ase on ja ketä vastaan se tulee suunnatuksi." (Stalin). Tästä johtuu se tavaton merkitys, mikä on taistelulla kollektiivitalouksien puhdistamiseksi vihamielisistä aineksista ja uusien bolshevististen kantajoukkojen valikoinnilla niissä. Kaikesta tästä seuraa, kuten tov. Stalin sanoi, että "kollektiivitalouksien järjestelmä ei vähennä, vaan lisää puolueen ja hallituksen huolia ja vastuunalaisuutta maatalouden kehitykseen nähden. Tästä johtuu, että puolueen, jos se haluaa johtaa kollektiivitalouksien liikettä, on seikkaperäisesti syvennyttävä kollektiivitalouksien elämän ja kollektiivitalouksien johtamisen kaikkiin yksityiskohtiin. Tästä johtuu, että puolueen ei ole heikennettävä, vaan edelleen voimistettava yhteyksiään kollektiivitalouksiin, että sen on tiedettävä kaikki, mitä kollektiivitaloudessa tapahtuu, ehtiäkseen ajoissa avuksi ja torjuakseen uhkaavat vaarat." Siten on tehtävä asetettu.

Leninin puolue on aina ollut tunnettu siitä, että se joka hetki on osannut löytää perusrenkaan asetettujen tehtävien ratkaisemiseksi. Ja tälläkin hetkellä, maatalouden uudestijärjestelyn ajankohdalla, puolue löysi tämän renkaan: "... KTA:ain ja neuvostotilain poliittiset osastot ovat eräs niitä ratkaisevia keinoja, joiden avulla tulee mahdolliseksi poistaa nämä puutteet kaikkein lyhimmässä ajassa." (Stalin). Tov. Stalinin alotteesta muodostetut KTA:ain poliittiset osastot ovat puolueella voimakkaana aseena taistelussa bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta. Puolue on lähettänyt maaseudulle koeteltujen, lujien

bolshevikkien joukko-osastoja ja antanut heille tehtäväksi luoda kyliin bolshevistisia soluja, jotka ovat aatteellis-poliittisesti yhtä lujia kuin kaupungeissakin, auttamaan kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja talouden järjestämisessä, kulakki- ja tuholaisainesten murskaksi lyömisessä ja kollektiivitalousjärjestelmän lujittamisessa. Poliittisiin osastoihin on jo valittu, tov. Kaganovitshin välittömällä johdolla, yli 15 tuhatta lujaa bolshevikkia, proletaarisen kaupungin lähettilästä maaseudulla. Lyhyenä työskentelyaikanaan poliittiset osastot ovat jo saavuttaneet suuria menestyksiä kollektiivitalouksien puhdistamisessa luokkavihollisaineksista ja niiden bolshevistisessa lujittamisessa. Poliittiset osastot ovat tunkeutuneet kollektivistijoukkojen sisimpään, ympäröineet itsensä kollektiivitalouksien aktiivilla ja todella tulleet keskuksiksi, joiden ympärille ovat tiivistyneet kaikki kollektivisoidun maaseudun parhaat voimat. Nyt, kun maatalousvuosi on päättymässä ja kun on selvästi nähtävänä koko se taival, mikä on kuljettu KK:n ja KKK:n tammikuun täysiistunnon jälkeen, esiintyy poliittisten osastojen merkitys kaikella selvyydellä. Kollektiivitalouksissa ja KTA:lla tuntuu bolshevistisen tahdon, maaseudulle tulleen uuden, valtavan puoluevoiman vaikutus. Huolimatta vielä jälellejääneiden kulakiston jätteiden raivokkaasta vastarinnasta ja niiden yrityksistä saattaa kollektiivitaloudet epäjärjestykseen, suuri osa niistä kollektivisteista, jotka vielä äsken horjuivat ja epäilivät kollektiivitaloustien oikeellisuutta, on tullut tietoisiksi kollektiivitalouksien rakentajiksi. Työkuri lujittuu taistelussa lorvailua vastaan ja monissa tapauksissa se on jo kohonnut korkealle. Tietoisuus kollektiivitalouksien omaisuuden koskemattomuudesta on viime vuoteen verrattuna kasvanut mittaamattomasti, kollektivistijoukoissa kasvaa viha kollektiivitalouden omaisuuden varkaita ja rosvoojia vastaan. Työpäivä on saavuttanut vankan auktoriteetin. Kollektiivitalouksissa tapahtuu tuotannollinen nousu. Iskureita on jokaisessa kollektiivitaloudessa kymmenittäin. Maataloustöiden laatu on kohonnut. Kollektivistit näkevät tulojensa suuren lisääntymisen. "Kansa kukoistaa", niin arvioivat iäkkäät kollektivistit joukkojen mielialan.

Kollektivistit ymmärtävät yhteyden, joka on heidän menestystensä ja puolueen maaseudulle antaman avun sekä poliittisten osastojen työn kanssa. Poliittisen osaston päällikön ja työntekijät kollektivistit tuntevat henkilökohtaisesti, nimeltään, heistä puhutaan kuin puolueen parhaasta väestä kuin omista luotettavista ja valppaista johtajista.

Poliittiset osastot ovat kohottaneet esille kollektiivitalousaktiivin uusia kerroksia, ja eräs tänä vuonna saavutettujen, voittojen "salaisuus" sisältyy siihen, että puolue on johtanut kaikkea työtä nojautuen niihin uusiin, monilukuisiin kollektiivitalousaktiivin kantajoukkoihin, jotka ovat tulleet vedetyiksi esille poliittisten osastojen bolshevistisella työllä.

Politosastojen järjestäminen merkitsi puolueen johdon uudestijärjestämistä maatalouteen nähden, siirtymistä solujen järjestämisessä alueellisesta periaatteesta alueellisen ja tuotannollisen periaatteen yhdistelmään. Tuotannolliset kollektiivitalouksien solut, jotka ovat kiinteässä yhteydessä kollektiivitalouksien joukkojen kanssa, osallistuvat välittömästi kollektiivitalouksien tuotantoon, välittömästi johtavat sitä ja kollektiivitalouksien prikaateja. Näillä samoilla perusteilla uudestijärjestetään myöskin nuorisoliittojärjestöt kylissä. Maaseudun puoluejärjestöt ovat

saaneet tänä vuonna huomattavan täydennyksen kaupungeista. Useilla seuduilla, erittäinkin Harkovin, Dnepropetrovskin ja Odessan alueilla, Pohjois-Kaukaasiassa ja Alisella Volgalla, on suoritettu kaupunkien kommunistien joukkolähettäminen vakinaiseen työhön kollektiivitalouksiin. Maaseudun puoluejärjestöjen puhdistus, joka on jo päättynyt useissa piireissä, on vielä enemmän voimistanut suoritetun uudestijärjestelyn merkitystä, liittänyt kommunistit ja nuorisoliittolaiset tiiviimmin yhteen, kohottanut heidän taistelukykyisyyttään. Täten puolue, tarkasti arvioiden tilanteen, paljastaen kaikki heikot kohdat työssä ja osoittaen keinot niiden korjaamiseen, on löytänyt ratkaisevat renkaat, käynyt niihin käsiksi ja kulkenut edelleen hyökkäykseen koko rintamalla.

Erittäin selvästi on nyt nähtävissä Neuvostoliiton kollektivistiiskurien I edustajakokouksen merkitys. Tähän kokoukseen kerääntyi kollektivisoituneen maaseudun paras väki ja monimiljoonaisten kollektivistijoukkojen nimessä julisti säälimättömän sodan epätaloudellisuudelle, lorvailulle ja kaikelle sille, mikä ehkäisee kollektiivitalouksien tuotannon kehittymistä. Tov. Stalinin tässä kokouksessa esittämällä tunnuksella — "Tehtävä kaikki kollektivistit varakkaiksi" — on suuri merkitys siinä käänteessä, mikä kollektivisoituneen talonpoikaiston keskuudessa tapahtuu huolelliseen työhön ja yhteiskunnalliseen omaisuuteen tietoisesti suhtautumiseen nähden. Edustajakokous oli käännekohtana ja maaseudun kollektiivitalouksien parhaiden voimien suuren mobilisoinnin alkuna. Avautuneet näköalat kohottivat kollektivisoituneen talonpoikaiston innostusta ja tuotannollista tarmoa, vetivät joukkoja taisteluun bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta. "Bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta, varakkaan elämän puolesta", oli kirjoitettu toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen kevään lippuihin.

Päättyvä vuosi on huomattava myöskin sen vuoksi, että on annettu murskaava isku pikkuporvarilliselle vetelehtiväisyydelle, joka on jäänyt perinnöksi entisen maaseudun yksilölliseltä järjestelmältä. Sosialistinen kilpailu on tullut työn perusmetoodiksi kollektiivitalouksissa. Halveksiva suhtautuminen työkuriin, välinpitämätön suhtautuminen yhteiskunnalliseen omaisuuteen, työn alhainen tuottavaisuus — kaikki se oli poisjuurimattoman pikkuporvarillisen alkuvoimaisuuden ilmausta kollektiivitalouksissa. Ja vaikka nytkään ei ole vielä läheskään voitettu pikkuporvarillista alkuvoimaisuutta, vaikka ei ole vielä läheskään loppuun saakka suoritettu kollektivisoituneen talonpoikaiston sosialistista uudestikasvattamista, niin kuitenkin on tehty suuri työ tähän suuntaan.

Itsestään se tosiasia, että tämän vuoden keväällä ja kesällä kollektivistien perusjoukko taisteli työhön pääsemisen puolesta, aktiivisesti osallistui kilpailuun, arvioi täydessä määrässä työpäivän merkityksen, itse esiintyi lorvailijoita ja hylkytyöntekijöitä vastaan, puhuu siitä huomattavasta edistymisestä, mikä on tapahtunut kollektivistijoukkojen tietoisuudessa.

Nyt ratkaistaan Leninin asettamaa historiallista tehtävää — opetetaan talonpoikaisto työskentelemään uudella tavalla, sosialistisesti. "On opittava työskentelemään — tämä tehtävä koko laajuudessaan on neuvostovallan asetettava kansan eteen" — kirjoitti Lenin "Neuvostovallan vuorossa olevissa tehtävissä" jo v. 1918. Nyt, kun kollektiivitaloudet ja neuvostotilat on luotu ja lujitettu, tämä tehtävä saa vielä suuremman merkityk-

sen ja sen ratkaisemiseen on vielä suuremmat mahdollisuudet. Tänä keväänä ja kesänä onnistuttiin saavuttamaan huomattavia menestyksiä, mutta ne ovat toistaiseksi vain *ensimmäisiä* tuloksia. Perustyö on vielä edessä.

Laki kollektiivi- ja yksityistalouksien viljan valtiolle luovuttamisvelvollisuudesta, mikä määräsi kiinteän normin viljan luovuttamisesta hehtaarilta, lujitti talonpojan varmuutta siitä, että hänellä on kaikki takeet siihen nähden että voi saada hyvän sadon ja hyvät tulot. Uusi laki ehdottomasti kielsi vastasuunnitelmien käyttämisen ja sääsi kiinteän järjestyksen viljan luovutukseen nähden, edistäen siten taistelua sadon ja maatalous-töiden yleisen järjestyneisyyden puolesta.

Työväenluokan talonpoikaistolle antama tuotannollinen apu kasvaa yhtä mittaa. Kollektiivitaloudet ja neuvostotilat ovat tämän vuoden aikana saaneet tuhansittain uusia traktoreita, maatalouskoneita ja keinotekoisia lannokkeita. Yksistään viimeisten kymmenen kuukauden aikana on järjestetty yli 300 uutta KTA:aa, joiden yhteinen luku on yli 2750. Jyrkästi on kohonnut kollektiivitalouksien koneellistumisen taso, mikä ei lainkaan alenna elävän vetovoiman, varsinkaan hevosen merkitystä. Itse kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla nyt käytettävien maatalouskoneiden lajitelma puhuu uudesta asteesta sosialistisen maanviljelyksen teknillisessä ja taloudellisessa kasvussa. Traktorit, kombainit, traktorikylvökoneet, monimutkaiset puimakoneet, leveälakeiset pellavannyhtäjät, uusimerkkiset aurat y.m.s. — kaikki ne puhuvat uudesta kulttuurista maataloustuotannossa.

Kevätkylvöt suoritettiin parhaina agronoomisina määräaikoina. Jo toukok. 15 päivään mennessä oli kylvetty likipitäin 10 miljoonaa hehtaaria enemmän kuin 15 p:nä toukok. viime vuonna. Arvokkaimman viljalajin — vehnän — kylvö päätettiin toukok. 25 p:ään mennessä, kun viime vuonna vehnän kylvö kesti kesäkuun puoliväliin saakka. Ne voitot, joita kollektiivitaloudet (102,0 % suunnitelmasta) ja neuvostotilat (109,6 % suunnitelmasta) saavuttivat kevätkylvöissä, ja se, että yli 70 % koko kylvöalasta kuuluu sosialistiselle sektorille, osoittivat, että yksityistalouden asema on lopullisesti voitettu ja kollektiivitalousjärjestelmän lopullinen voitto maaseudulla taattu. Sellainen oli kevätkylvökamppailun tärkein taloudellinen ja poliittinen yhteenveto.

Tämän vuoden kevätkylvöjen erikoisuutena oli myöskin se, että kysymys maanmuokkauksen laadusta ja kasvien hoidosta oli nyt kärkevämpi kuin milloinkaan ennen. Pikkuinenkin leväperäisyys kollektiivitaloudessa, kylvökoneen huono asettelu aiheutti kollektivisteissa oikeutetun suuttumuksen ja syylliset saatettiin edesvastuuseen. Useimmissa kollektiivitalouksissa suoritettiin keväällä laadun tarkastus — seikka, mikä ei ole vähemmän tärkeä. Parhaille, kokeneimmille isännille kollektivistit uskovat kylvötöiden silmälläpidon, sen tarkkailemisen, kuinka kukin työskentelee. Varhaiskylvöt ja syysviljalajien jalostaminen keväällä kylvettäviksi tulivat laajasti käytäntöön. Lopuksi oli laadun puolesta käydyssä taistelussa tärkeänä osoittimena se seikka, että suoritettiin kitkentä ei vain teknillisten ja spesialikasvien, vaan myös viljaviljelmillä. Kollektiivitaloudet ja neuvostotilat suorittivat kitkennän lähes 40 milj. hehtaarilla. Aikaisemmin, edellisinä vuosina, viljaviljelmiä kitkettiin tuskin lainkaan. Kaikki tämä yhdessä otettuna epäilemättä vaikutti satoisuuteen.

Suurta menestystä saavutettiin

kesantojen valmistamisessa syyskylvöjä varten. Kesantoja alettiin kääntää juuri niinä määräaikoina, jotka takaavat parhaat ehdot syysviljojen kehitykselle. Kesäk. 10 päivään mennessä tänä vuonna oli käännetty kesantoja 5 milj. hehtaaria enemmän kuin kesäk. 10 p:nä viime vuonna. Syyskylvöihin valmistautuminen, samoinkuin itse kylvötkin, suoritettiin huomattavasti paremmin kuin menneinä vuosina.

Korjuukamppailuun kollektiivitaloudet kävivät uusissa oloissa suoritettujen kevätkylvöjen kokemusten rikastuttamina. Leikkuu päätettiin 8—10 päivää aikaisemmin kuin edellisenä vuonna, vaikka säät useilla paikkakunnilla olivat korjuulle epäsuotuiset. Kollektiivitalouksien sadonkorjuussa osoittaman joustavuuden ansiosta, sen vuoksi, että vilja leikattiin eri kappaleittain sen mukaan kuin se kypsyi, oli korjatun alan suuruus jo syysk. 1 p:nä 3 milj. hehtaaria suurempi kuin samaan aikaan viime vuonna. Kollektiivitalouksien pelloilla työskenteli tänä vuonna ensi kerran huomattava määrä neuvostotuotantoa olevia kombaineja. Ja vaikka tähän uuteen tekniikkaan perehtymisessä saavutetut voitot ovat vielä toistaiseksi varsin mitättömät, niin kombainit ovat kuitenkin varmasti astuneet kollektiivitalouksien pelloille ja tämän vuoden sadonkorjuun opetukset tullaan käyttämään hyväksi vastaisuudessa. Taistelu sadonhukkaantumista vastaan myöskin osoittaa kasvaneen kollektivistien aktiivisuuden taistelussa kollektiivitalouksiensa lujittamisen puolesta, osoittaa kasvaneen heidän kiinnostuneisuutensa kollektiivitalouden tuotannon menestymiseen nähden. Jyvien kokoaminen, niitettyjen alojen huolellinen haravoiminen, tähkien keruu — kaikki se on saanut lujan jalansijan tuotannollisessa prosessissa ja antanut tärkeitä tuloksia. Taistelu hukkaantumisia vastaan, jota käytiin tänä vuonna vertaamattomasti laajemmassa mitassa kuin viime vuonna, ei ole vielä päättynyt ja huomio tähän alaan nähden ei saa heikentyä.

Ei voida olla merkitsemättä vielä erästä sadonkorjuukamppailun erikoisuutta. Tarkoitamme viljan pielestämisen ja puinnin yhdistämistä. Kun ennen puinti viivästyi pitkän aikaa ja alkoi vasta sitten, kun pielestäminen oli päättynyt, niin tänä vuonna puinti alotettiin heti leikkuun jälkeen, ensin kuljetuksen ja sitten pielestämisen yhteydessä. Sellainen järjestys teki mahdolliseksi jouduttaa viljan valtiolle luovutusta ja etuantien jakoa kollektivisteille. Kun viime vuonna oli lokak. 15 p:ään mennessä puitu sato 43 milj. hehtaarin alalta, niin tänä vuonna samana aikana oli puitu sato 60,5 milj. hehtaarin alalta. Lisäys on yli 17 milj. hehtaaria. Samoin on asia pielestämiseen nähden. Pielestetyn viljan määrä oli tänä vuonna lokak. 15 p:nä 14 milj. ha. suurempi kuin viime vuonna.

Uudella tavalla käytiin tänä vuonna myöskin taistelua sadon suojelemisen ja luetteloinnin puolesta. Jos viime vuonna kulakkiainesten onnistui monissa kollektiivitalouksissa järjestää sadon joukkorosvoaminen, niin tänä vuonna sitä ei enää ollut. Ratsuvartiot, vahtitornit, pioneerivartioiden kiertokäynnit pelloilla — kaikki se todistaa kollektivistien sosialistisen tietoisuuden kasvua. Huomattavan työn tekivät sadon luetteloinnin alalla valtion komiteat, jotka paljastivat eräiden neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien valtiovastaiset pyrkimykset ja paransivat kylvöalan ja satoisuuden luettelointia.

Kommunistien, kaikkien rehellisten kollektivistien ja neuvostotilojen työntekijäin valppaus ei saa

nytkään hetkeksikään heikentyä. Sadon realisointi ei ole vielä päätetty, vihollista ei ole lyöty loppuun saakka, se yrittää ojentaa kätensä yhteiskunnallista omaisuutta kohden. Ei ole heikennettävä myöskään taistelua hukkaantumisia vastaan. Puintia ei ole vielä päätetty, varsinkin neuvostotiloilla, missä hukkaantumiset ovat sangen huomattavat, osa viljaa makaa vielä pielestämättömänä pelloilla. On välttämätöntä kaikin tavoin jouduttaa viljan pielestämistä, puintia ja kuljetusta. Ja vihdoin on nyt käynnissä sellaisten viljelyslajien, kuin sokerijuurikkaan, puuvillan, maissin ja auringonkukan korjuu, missä taistelu hukkaantumisia vastaan on erittäin kärkevää.

Samoin kuin viljanhankintojen vaikeuksissa v. 1932 kuvastuivat kaikki puolueen maaseudulla suorittaman työn puutteet, samoin nykyisen maatalousvuoden menestykset saavat selvimmän ilmaisunsa viljan valtiolle luovuttamisessa. Siinä ilmentyy puolueen toimenpiteiden koko summa. Viljan luovutus tapahtuu tänä vuonna huomattavasti paremmin, järjestyneemmin kuin viime vuonna. *Viime vuonna hankinnoilla saadun viljan määrä on jäänyt kauaksi taaksemme.* Sarja alueita ja aluepiirejä on jo kokonaan täyttänyt vuosisuunnitelman kaikkiin lajeihin nähden. Niiden rinnalla joukko aluepiirejä, esim. Alinen Volga ja Pohjois-Kaukaasia, jää jälkeen suunnitelman täyttämisessä. Räikeästi jäävät jälkeen monet neuvostotilat. Jossakin ovat nostaneet päätään myöskin saboteeraavat kulakkiainekset. Se ilmenee esim. siinä, että useissa piireissä on alkanut vapaa viljakauppa, vaikka lupaa siihen ei vielä ole. Kaikki tämä kehoittaa kommunisteja erikoiseen valppauteen. Viime vuoden opetukset, joilloin monet puoluejärjestöt eivät ottaneet huomioon kollektiivitalouskaupan kielteisiä puolia, ovat sangen velvoittavia. Laki viljan valtiolle luovuttamisvelvollisuudesta on luja, eittämätön laki, ja sen rikkojia on rangaistava kaikella ankaruudella.

Kunnollinen työ kollektiivitalouksissa on tuonut kollektivisteille hyvät tulot. Useimmissa kollektiivitalouksissa merkitään tämä vuosi ennennäkemättömillä tuloilla. Tatarian, Dnepropetrovskin, Harkovin, Odessan, Pohjois-Kaukaasian, Keskisen Mustanmullan alueen, Alisen Volgan kollektiivitalouksissa ja monissa muissa aluepiireissä ja alueilla tulot vaihtelevat 6—12 kg työpäivältä ja useilla seuduilla ne ovat vieläkin korkeammat. Se, että kollektivistit tulevat varustetuiksi elintarpeilla ja karjanrehulla, luo mahdollisuuden kehittää eteenpäin kollektiivista taloudenpitoa ja ensi kädessä karjanhoitoa. Puolue ja hallitus käyvät kollektivistijoukkojen avuksi, auttavat heitä hankkimaan nuorta karjaa. Miljoonalle lehmättömiä kollektivisteja hankitaan jo tänä vuonna nuorta karjaa ja lehmiä. Kaikki se luo uuden perustan puoluejärjestöjen työlle, asettaa sarjan uusia polttavia kysymyksiä.

Tätä vuotta luonnehtivat ei vain suuret tuotannolliset saavutukset kollektiivitalouksissa, vaan myöskin jättiläismäinen hyppäys eteenpäin varakkaan kulttuurisen elämän tiellä. On kasvanut koulujen, kirjastojen ja lukutupien verkosto. Kinot, radiot ja gramofoonit eivät enää ole kollektiivitalouksissa harvinaisuuksia. Monet Alisen Volgan, Länsi-Siperian ja Tatarian kollektiivitaloudet ovat näyttäneet esimerkkiä kulttuuristen leiripaikkojen järjestämisessä pelloille, millä on luotu takeet niin maataloustöiden nopealle suorittamiselle kuin kollektivistien vapaa-ajan kulttuuriselle vietolle. Leiripaikoilla on siistit ruokalat, yömajat, kylpypaikat, klubit radioineen, hyvin-

järjestetyt tallit ja varastot. Ei ole unohdettava, että leiripaikoilla kuluu suurin osa kollektiivitalouksien tärkeimpien tuotannollisten työntekijäin vuodesta. Poliittisten osastojen perustaminen ja niiden uudet työmetoodit ilmentyvät erittäin voimakkaasti maaseudun kulttuurisessa kasvussa, kollektivistijoukkojen kulttuuristen tarpeiden nopeassa kasvussa. Monet poliittiset osastot ovat taistelun järjestäjiä puhtaiden, luteista ja torakoista vapaiden asuntojen puolesta, alotteentekijöitä kylän kunnollisesti järjestämisessä jne.

Tämän vuoden yhteenvedot jälleen erikoisella painokkuudella ja voimalla todistavat oikeaksi stalinilaisen analyysin luokista ja luokkataistelusta sosialistisen hyökkäyksemme nykyisellä etapilla. Painopisteen siirtyminen järjestölliseen joukkotyöhön ei missään määrässä merkitse sitä, että luokkataistelu on heikentynyt ja että hajallelyöty, kuoleva vihollinen on lakanut tekemästä vastarintaa. Huolimatta jättiläismäisestä eteenpäin menosta kollektiivitalouksien piirissä, ei luokkavihollisen vaikutus ole vielä läheskään kaikissa kollektiivitalouksissa halvaantunut. Siellä täällä luokkavihollinen jatkuvasti vahingoittaa sosialistista maanviljelystä, särkien koneita ja saattaen aikaan epäjärjestystä ulostekojen suorituksessa. Kulutus- ja tasapalkkaisuusmielialat kaikkein takapajuisimmissa kollektiivitalouksissa heijastavat kulakiston pyrkimyksiä hajoittaa kollektiivitaloudet, tehdä iskurit välinpitämättömiksi, tuhota heidän kannustimensa iskuruuteen ja kunnolliseen työhön kollektiivitalouksissa. Vähänkö on paljastettu tosiseikkoja tuholaismaisesta kylvöjen suorituksesta ja maatalousteknnikan alkeissääntöjen rikollisesta rikkomisesta.. On selvää, että luokkavihollinen maaseudulla ei lopeta yrityksiään hajoittaa kollektiivitalouksia ja jatkuvasti jarruttaa niiden lujittamista ja taistelua hyvän sadon puolesta.

Itse kollektivistijoukkojen keskuudessa syntyi tunnus: "Seuraavana vuonna on saatava vielä paremmat tulot." Tämä taistelu on alkanut jo nyt, syyskylvöissä, jotka on suoritettu pääasiassa menestyksellisesti. Edessä ovat vielä syyskynnöt, joita toistaiseksi ei ole suoritettu riittävän laajasti. Edessä on talvi, jonka on kuluttava kollektiivitalouksien jatkuvan järjestöllisen lujittamisen, bolshevistisen kevääseen valmistautumisen, v. 1933 kokemusten tarkkaavaisen huomioinnin ja opiksi ottamisen merkeissä. Minkälaiset kysymykset on asetettava esille kaikkein tärkeimpinä?

Kantajoukot ratkaisevat vastaisen menestyksen taistelussa kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen puolesta. Kollektiivitaloudet ovat saaneet valtiolta uuden, mahtavan tekniikan. Tarvitaan ihmisiä, jotka tuntisivat koneet, osaisivat niillä työskennellä, täydellisesti käyttäisivät hyväksi niiden tuottavaisuuden. Talvella on kehitettävä vakava traktoristien, konemiesten, kombainistien ja mekanikkojen valmennus ja lisävalmennus.

Koko laajuudessaan asettuu myös kysymys kollektiivitalouksien tuotannon alemmasta päällystökunnasta — *prikatiireista*. On voimistettava prikatiirien kantajoukkoja, varustettava ne tekniikan ja maatalousteknikan, kollektiivitalouksien tuotannon ja kollektiivitalouksien työn perusteiden tuntemisella — se on tehtävistä tärkeimpiä. Suunnaton merkitys on myös kollektiivitalouksien tuotannossa työskentelevien rivikollektivistien — myöskin naisten ja nuorison — talviopinnoilla. Vakinaisissa prikaateissa työskentelevien kollektivistien varustaminen maatalousteknikan tuntemisella

merkitsee takeiden luomista keskeisimmän tehtävän — kollektiivitalouksien peltojen satoisuuden kohottamisen — ratkaisemiselle.

Talven aikana on huolellisesti valmistettava *traktorit ja koneet* käyttökuntoon tulevaa maatalousvuotta varten. Tehtävänä on aikanaan alottaa ja kehittää laajaksi korjauskamppailu, oikein järjestää korjaustyöt ja taata koneiden huolellinen säilytys. Traktorivarastomme nykyinen tuotannollinen taso on kokonaan epätyydyttävä. Taistelu sen paremman hyväksikäyttämisen puolesta on alotettava talvesta lähtien.

Poikkeuksellinen merkitys on *elävän vetovoiman* valmennuksella. Tämän vuoden kokemus opettaa, että niissä kollektiivitalouksissa, missä osattiin huolellisella suhtautumisella hevosiin säilyttää hevoskanta vaurioitumatta ja voimistaa sitä, saavutettiin voittoja ratkaisevissa maatalouskamppailuissa.

Tulevaan vuoteen valmistautuessa on uudelleen ja taas uudelleen terävästi esitettävä kysymys *vakinaisten prikaatien* — kollektiivitalouksien työn sosialistisen järjestämisen ratkaisevain solujen — lujittamisesta. Kaikkialla ei vielä ole päästy prikaatien vakinaiseen kokoonpanoon, kaikkialla ei prikaatia ole asetettu huomion keskiöksi. Kaikkialla ei ole saatu aikaan henkilövastuuttomuuden ja tasapalkkaisuuden hävittämistä prikaateissa. Pelloilla työskentelevien työntekijöiden ja erikoisesti niiden johtavain ryhmien urakkatyötä ei ole kohotettu läheskään riittävän korkealle. On huomioitava ja korjattava nämä puutteellisuudet, opittava oikein normeeraamaan työ, oikein järjestettävä urakkatyö prikaatissa, saatava aikaan oikea voimain jaottelu renkaittain. Se on välttämätöntä, jotta voitaisiin kohottaa vakinainen prikaati korkeammalle järjestölliselle tasolle.

Poliittisten osastojen johdolla kollektiivitalouksissa on suoritettava tulevan vuoden *tuotanto-finanssisuunnitelmain* joukkokäsittely kollektivistien taholta. Tässä on välttämätöntä laajasti hyväksikäyttää kollektiivitalouden *Tshernovyi nezamozhnik* kokemusta Veselokutskoin KTA:n toimintapiirissä. Oman kollektiivitaloutensa ja oman prikaatinsa tuotantosuunnitelman käsittely ja sen valmisteluun osallistuminen on parhain ja kollektivistijoukoille läheisin muoto maatalousteknikkaan perehtymiseksi, tuotannon sosialistisen järjestämisen ja työn oikean normeerauksen ja hinnoittelun järjestämisen perusteiden omaksumiseksi.

Sen suuren työn rinnalla, mikä on suoritettava kevääseen valmistautumiseksi, ovat kollektiivitalouksien edessä *kulttuurirakennustyön* tehtävät. Erikoisen tärkeän merkityksen saa kollektivistien vapaa-aikojen kulttuurisen vieton järjestäminen siten, että käytetään hyväksi kaikki mahdollisuudet, mitä on proletaarisen kaupungin käytettävänä (painotuotteet, elokuvat, radio, teatteri ym.). Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa saavutetut voitot ja kollektivistien aineellisen aseman voimakas vaurastuminen ovat vankkana tukikohtana uudelle, ennennäkemättömälle kulttuuriselle nousulle. Kulttuurivallankumous maaseudulla astuu uusien ratkaisevain menestysten kauteen.

Kaikki edelläesitetyt tehtävät ovat mahdottomia ratkaista ilman kollektiivitalouksien puoluesolujen lujittamista. V. 1933 kokemus on erittäin voimakkaasti osoittanut, että kaikkein suurimmat voitot saavutettiin siellä, missä poliittiset osastot muodostivat lujat puoluesolut, uudestijärjestivät ja lujittivat nuorisoliittosolujen työn ja liit-

tivät puolue- ja nuorisoliittosolujen ympärille kollektiivitalousaktiivin.

Jatkuva taistelu kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen ja poliittisen lujittamisen puolesta vaatii kollektiivitalouksien johtamisen voimistamista puoluejärjestöjen taholta ja niiden valppauden kohottamista luokkavihollisen keskeytymättömiin vastarinta- ja vahingoittamisyrityksiin nähden.

Bolshevististen solujen muodostaminen kollektiivitalouksiin, mikä on ratkaisevana voimana puolueen politiikan toteuttamisessa maaseudulla, jää edelleenkin *keskeiseksi* tehtäväksi.

Maatalousvuosi 1933 päättyy hyvillä yhteenvedoilla. Mutta huono on se kommunisti, joka hurmaantuen menestyksistä, antaa saavutusten tylsistää valppautensa. Täytyy selvästi nähdä edessäoleva työ ja sen vaikeudet. On muistettava, että tämä vuosi on *ensimmäinen* vuosi taistelussa tov. Stalinin tunnuksen — tehtävä kollektiivitaloudet bolshevistisiksi ja kollektivistit varakkaiksi — toteuttamisen puolesta. Meillä on kaikki mahdollisuudet lyhyessä ajassa tehdä maamme sosialistinen maanviljelys korkeatuottoiseksi, kukoistavaksi, maatalous- ja karjanhoitotekniikan viimeisten saavutusten perustalle rakennetuksi. Sitä varten tarvitaan vain sitkeätä, väsymätöntä työtä, tinkimätöntä taistelua joukkojen etunenässä bolshevististen kollektiivitalouksien puolesta.

Sitä varten tarvitaan ennenkaikkea kuluvan vuoden yhteenvetojen perinpohjaista ja huolellista arviointia ja — sen opetusten perusteella — bolshevistista valmistautumista taisteluun kollektiivitalouksien vastaisten voittojen puolesta tulevana vuonna.

(**Bolshevik**, n:o 19, v. 1933)

N. ZELENSKII

Neuvosto-kooperatiivikaupan kehittäminen maaseudulla

I

KOLLEKTIVISOITUNUT maaseutu tekee parhaillaan ensimmäisiä yhteenvetoja maatalousvuodesta, yhteenvetoja toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden sadon realisoinnista, vuodesta, jonka ajalla on käyty laajaa taistelua puolueen johtajan, tov. Stalinin, esittämän tunnuslauseen — tehtävä kaikki kollektiivitaloudet bolshevistisiksi ja kollektivistit varakkaiksi — toteuttamisen puolesta.

Peltotöiden ja viljan luovutusvelvollisuuden täyttämisen kulku, tärkeimpien teknillisten kasvien korjuu todistavat maatalouden tavaratuotannon huomattavaa kasvua. Suuresti on kohonnut työnlaatu kollektiivitalouksissa. Sen tuloksena on satoisuuden ja tavaratuotannon huomattava kasvu maataloudessa. Tämän vahvistavat monilukuiset kollektiivitalouksien ja kollektivistien kirjeet Neuvostoliiton eri alueilta ja eri piireistä. Näissä kirjeissä kerrotaan poliittisten osastojen suorittaman suuren työn tuloksista kollektiivitalouksissa, kollektivistijoukkojen tiivistymisestä puolueen toiselle viisivuotiskaudelle asettamien tehtävien ympärille. Esitämme valiten eräitä kollektiivitalouksien tiedotuksia talousvuoden tuloksista:

“Suuremmassa osassa kollektiivitalouksia tulee 9 kg. viljaa, jopa

ylikin, työpäivää kohti. Meillä on kollektivisteja, jotka saavat useampia satoja puutia viljaa." (Dnjepropetrovskin parhaiden kollektivistien kirje tov. Stalinille. Izvestija N:o 214.).

ODESSAN ALUE.

Molotovin kollektiivitalous Spartakovin piirissä... 11 kg. viljaa työpäivää kohden.

(Sotsial. zemledelie 8/X.).

Kollektiivitalous Armbauer Tiligulo-Bersanskin piirissä: 11 kg. viljaa työpäivää kohden.

(Sots. zemledelie 21/VII, N:o 166).

TATARIAN ASNT

Kollektiivitalous Janga-Turmyish Baltasinskin piirissä: 11 kg. viljaa ja 10,3 kg. muita tuotteita.

Kollektiivitalous Putj Lenina... 6,5 kg. viljaa ja 3,5 kg. muita tuotteita työpäivää kohden.

(Sots. zemledelie 14/VIII, N:o 186).

Kollektiivitalous Leninskii putj... 8 kg. viljaa

(Krasnaja gaseta N:o 66).

KRIMI.

Kollektiivitalous Krasnyi vestfalen Islam-Terskin piirissä... 8,5 kg. viljaa työpäivää kohden.

(Krestjanskaja gaseta N:o 66).

Kollektiivitalous Moreng-Rod Evpatorin piirissä... 10 kg. viljaa.

(Sots. zemledelie 21/VII. N:o 166).

KUBAN.

Leninin kollektiivitalous... 7,5 kg. viljaa ja 8 kg. muita tuotteita.

(Sots. zemledelie 30/VII, N:o 174).

DNJEPROPETROVSKIN ALUE.

Kollektiivitalous Vshod Novo-Troitskin piirissä... 7,78 kg. viljaa ja 2 kg. muita tuotteita.

(Sots. zemledelie 4/VIII, N:o 178).

VOLGAN VARREN SAKSALAINEN ASNT

Fraidorfin kylän kollektiivitalous... 12 kg. viljaa

(Sots. zemledelie 14/VII, N:o 160).

MOSKOVAN ALUE

Kollektiivitalous Zavet Lenina Prosikin piirissä... 17,5 kg. viljaa ja 16,5 kg. perunaa.

(Za kollektivizatsiju 17/VIII, N:o 180).

Punaisen armeijan kollektiivitalous Spaskin piirissä ... 3 kg. viljaa ja 19,5 kg. muita tuotteita.

(Sots. zemledelie 28/VIII, N:o 198).

POHJOIS-KAUKAASIA

Nikonenkon kollektiivitalous Prikumskin piirissä... 12 kg. viljaa ja 15 kg. muita tuotteita.

(Krasnaja gazeta 9/IX, N:o 79).

Nämä numerot puhuvat siitä, että sadat ja tuhannet kollektiivitaloudet kulkevat nopein askelin puolueen varakkaasta elämästä antaman tunnuksen toteuttamista kohti. Nämä numerot puhuvat siitä, että kymmenet ja sadat tuhannet kollektivistit työn oikean järjestelyn ja rehellisen velvollisuuksiensa täyttämisen tuloksena valtioon nähden pääsevät jo varakkaiksi. Maatalousvuoden menestyksellisen päättämisen tuloksena kollektivisoituneella maaseudulla on mahdollisuus, valtiolle tulevan viljan luovutettuaan, muodostettuaan tarpeelliset varastot ja taattuaan kollektiivitalouden tuotannon jatkumisen, myydä viljaa huomattavat määrät kollektiivitalouksien kaupan välityksellä. Suuri viljaylijäämä kollektivisteilla on nyt joukkoilmiö. On paljon kollektivistiperheitä, jotka hankkiutuvat myymään kollektiivitalouksien kaupan välityksellä satoja puutia viljaa.

Tänä vuonna kollektiivitalouksien viljakauppa alkaa paljon aikaisemmin kuin viime vuonna. Syyskuun 20 päivänä oli vuotuinen viljanhankintasuunnitelma täytetty maassa 59,4 prosentilla. Krimi ja Tataria olivat jo kokonaisuudessaan täyttäneet viljan hankintasuunnitelmat. Takakaukaasia päätteli (syyskuun 20 päivänä 98,1 pro-

senttia) viljan luovutusta. Rinnastaen siihen, mitä oli hankittu viime vuonna samaan aikaan, tekevät tämän vuoden hankinnat 215 prosenttia ja vuoteen 1931 verraten 150,7 prosenttia (tiedot syyskuun 20 päivältä). Eroitukseksi viime vuodesta kollektiivitalouksien viljakauppa alkaa nyt sen jälkeen kun alue, aluepiiri ja tasavalta on kokonaisuudessaan täyttänyt viljanhankinnat, varannut tarpeelliset siemenvarastot ja palauttanut siemenlainat. Se merkitsee, että jo lähiaikoina useat tasavallat ja alueet alkavat kollektiivitalouksien viljakaupan. Luonnollista on, että siellä, missä velvollisuudet valtiota kohtaan on täytetty, missä sato jo nyt on jaettu, kollektivistit laativat suunnitelmiaan ylijäämien realisoimisesta. Uutta on tänä vuonna se, että huomattava osa kollektivisteista *omasta alotteestaan* esittää kooperatiiveille kysymyksen *järjestyneestä* viljan ostosta heiltä. Prikumskin piirin (Pohj. Kaukaasia) kollektivistit aivan oikein näkevät nykyiset tavaravaihdon kasvun mahdollisuudet viljakaupassa ilman keinottelijoita.

"Aloimme arvella, mihin panna ylijäämämme. Aivan ensiksi me lujasti päätimme, että keinottelijoille torikauppiaille työllä ansaitsemaamme viljaa emme anna. Haluaisimme antaa viljamme työläisille. Viljaylijäämämme olemme päättäneet myydä kooperatiiveille" (Krestjanskaja gazeta N:83, 18/IX 1933).

On täysin ymmärrettävää, että kollektivisti haluaa realisoida tavaraylijäämänsä siten, että voisi tyydyttää muut, varsinkin teollisuustavaroiden tarpeensa. Hän pyrkii realisoimaan ylijäämänsä ennen kaikkea järjestyneesti, neuvostokauppasysteemin kautta. Ja samoin hän haluaa järjestyneesti saada tarvitsemiaan tavaroita. Tässä tilanteessa saa erikoisen voiman ja merkityksen taistelut. Stalinin ohjeen toteuttamisen puolesta, ohjeen, joka koskee välttämättömyyttä kaikin keinoin kehittää kauppaa, välttämättömyyttä täydentää tuotannollista liittoa tavaranvaihtoliitolla.

"Tuotannollinen liitto maaseudun ja kaupungin välillä on perusmuoto. Mutta tuotannollinen liitto yksistään on riittämätön. Sitä on täydennettävä tavaranvaihtoliitolla, jotta yhteys kaupungin ja maaseudun välillä tulisi katkeamattomaksi ja lujaksi. Se voidaan saavuttaa vain neuvostokaupan kehittämisen kautta."

Tuotannollisen liiton täydentäminen tavaranvaihtoliitolla nykyisissä olosuhteissa merkitsee sitä, että annetaan kollektivistille tarpeellisessa määrässä tavaraa, tarvittavaa laatua ja lajia neuvostohinnalla.

Siirtyminen varakkaaseen elämään muuttaa jyrkästi kollektivistin kysynnän *luonteen*. Uudella teknillisellä pohjalla, uusissa tuotannollisissa suhteissa luonnollisesti kasvaa uusi kysyntä. Maatalous-tuotannon takapajuisuuden likvidoiminen, maatalouden muuttaminen pienestä kääpiömäisestä yksityistaloudesta yhteistetyksi suurtaloudeksi mahtavalla teknillisellä perustalla, kaikki tämä johtaa kollektivistin kysynnän laadun muuttumiseen, mikä todistaa maaseudun ja kaupungin vastakohtaisuuden asteettaista katoamista, kaupungin ja maaseudun kysynnän yhtäläistymistä.

Lehtien palstoilla viime aikoina julkaistuissa monissa kirjeissä on pääpiirteissään kaavailtu varakkaaksi pääsevän kollektivistin vaatimukset. Ne vaatimukset koskevat hänen henkilökohtaisten ja tuotannollisten tarpeittensa tyydyttämistä. Kollektivisti vaatii suurissa määrissä tavaroita, joiden kysyntä ennen oli heikkoa tai puuttui kokonaan. Rinnan sellaisten tavaroiden kuin sokerin, suo-

lan, saippuan, kutomoteollisuustuotteiden, mahorkan, tulitikkujen, petroolin joukkokulutuksen kanssa maaseutu kysyy uusia taloustavaroita, rakennusaineita, kulttuuritarvikkeita.

Kollektivisti tarvitsee kärrinvoidetta, tervaa, valjaita, nuoraa, hankoja, haravia, sirppejä, viikatteita, lyhtyjä, hiomakiviä, hevosenkengännauloja, ikkunalasia, lapioita, ämpäreitä, kattiloita, pieniä käsityövälineitä, sahoja, kirveitä. Niitä tarvitaan sekä kollektiivisessa tuotannossa että kollektivistin yksityistaloudessa. Näiden tavaroiden kysyntä lisääntyi ja kävi kärkeväksi tänä vuonna, huolimatta niiden tuotannon huomattavasta kasvusta, nimenomaan kollektivistien kasvavan työinnon vuoksi, heidän pyrkimyksensä vuoksi työskennellä kollektiivitaloudessa ja kollektiivitalouden pellolla bolshevistisesti.

Kysyntä kulkee ei ainoastaan henkilökohtaisten kulutustavaroiden lajien lisääntymisen linjaa. Kollektiivitaloudessa rakennetaan, rakennetaan uusia asuntoja, latoja ja parannetaan pikkukarjan hoitoa. Kysynnän kasvaminen näille tavaroille todistaa kollektivistin työinnon nousua, pyrkimystä käyttää kaikki mahdollisuudet perheensä aineellisen hyvinvoinnin kohottamiseen, kollektiivitalousjärjestelmän yhä suuremman lujittamisen pohjalla.

Kasvanut, ja mikä on pääasia, muuttunut on myöskin joukkokulutustuotteiden kysyntä. Tässä ei voida enää puhua joukkokulutustuotteiden tuottamisesta yleensä. On kymmeniä tapauksia, jolloin kollektivistit kieltäytyvät ostamasta tuotuja kankaita, valmiita vaatteita, ei siksi, etteivät he kankaita ja valmiita vaatteita tarvitsisi, vaan siksi, että kysyntä on muuttunut toiseksi, tarpeet uusiksi. Ei tarvita valmiita vaatteita ja kankaita yleensä, vaan juuri uutta kysyntää vastaavia tavaroita, tavaroita, joista voi valita.

Tässä useita kollektivistien esittämiä vaatimuksia kylien kulutuskooperatiiveille.

Moskovan alueen Bobyinskin piirin kollektiivitaloudessa *Vernyi putj* kollektivistit vaativat kylänsä osuuskaupalta hyviä palttoita, suuria hyviä lamppuja.

Rosvjanskin kollektivistit esittävät kyläosuuskaupalle konkreettisia vaatimuksia tarvitsemistaan tavaroista.

— Tuokaa minulle korkeakantaiset puolikengät, neljänkymmenen numeron, kapeakärkiset, väriltään keltaiset — vaatii kollektivistinainen *Tarasova.*

Sinelnikovin piirissä naiskollektivisti vastaa hänelle tehtyyn kysymykseen minkälaisia tavaroita hän tarvitsee:

— Ensiksi umpinaiset mustat tohvelit englantilaisilla kannoilla.

Jo mainitussa *Rosvjanskin* kyläosuuskaupassa Kaluzhskin piirissä kollektivistit vaativat:

— Tuokaa minulle marmorinvärinen paltto, jossa on sinertävä kaulus — ilmoittaa naiskollektivisti *Jegorkina.*

— Kyläosuuskauppa ei ole tähän asti käynyt kauppaa sellaisilla tavaroilla kuin huonekaluilla, kaupunkityyppisillä talousastioilla, radiotarpeilla, kirjoilla ja kansliatarpeilla — valittaa kollektiivitalouden puheenjohtaja t. *Kazakov.*

Sinilnikovin piirissä vaadittiin hyviä kuvatauluja, joita kaupassa ei ollut.

Vyigonitskin kyläosuuskaupassa Läntisellä alueella kollektivistit vaativat tavallisten tavaroiden lisäksi kansliatarpeita, lasten leikkikaluja, ja huonekaluja. Kysytään jakkaroita ja tuoleja, mutta niitä ei kaupassa ole.

Jo mainitussa kollektiivitaloudessa *Vernyi putj* kollektivistit vaativat kyläosuuskaupalta:

— Minä tarvitsen tumman lepo-

sohvan, kolme hyvää vieniläistä tuolia.

— Minulle tuokaa polkupyörä.

Vanhat käsitteet maaseudun kysynnästä vaativat perusteellisen tarkistuksen. Maaseutu vaatii ei yksistään entisten tavaravalikoimien laadun parantamista, vaan se vaatii nyt sellaisia tavaroita, joita yksityistalonpoikainen maaseutu ei tuntenut eikä voinut tuntea. Jyrkästi on kasvanut kemikalituotteiden, trikoovaatteiden, monimutkaisten soittovälineiden ja, mikä erikoisen tärkeää ja arvokasta, lasten vaatteiden ja jalkineiden kysyntä. Kollektivistien ja kollektivistinaisten vaatimusten joukossa ovat lasten tavarat hyvin etutilalla. Vaaditaan ei yksistään valmiita vaatteita ja jalkineita. Vaaditaan leikkikaluja, erilaisia eri-ikäisille lapsille.

Ja nämä uudet vaatimukset ovatkin muodostaneet *uuden* tilanteen kaupassa maaseudulla, joka vaatii erittäin nopeata työmetoodien muuttamista, jotta kauppatoiminta edistäisi varallisuuden edelleen kasvua, edistäisi kollektiivitalousjärjestelmän kaikinpuolista lujittumista.

II.

Muutos tavaravaihdossa ei ole yksistään laajojen kollektivistijoukkojen tarpeiden ja kysynnän kasvussa vaan uudessa suhtautumisessa kauppajärjestöjen työhön työtätekevän talonpoikaiston perusjoukkojen taholta. Puolueen suorittama jättiläistyö neuvostokaupan systeemin tervehdyttämiseksi, hyvälaatuisten tavaroiden tuotannon propaganda, puolueen monet kehoitukset tehdä taatuksi joukkokontrolli kauppaverkoston työhön nähden, olla ostamatta kelpaamattomia tuotteita ja huonolaatuisia tavaroita, kaikki tämä kietoutuen yhteen maaseudulle tuotavan tavaramäärän jatkuvan kasvun kanssa on luonnollisesti muodostanut uuden suhteen kysyntään. Vuoden 1932 toisella puoliskolla ja vuoden 1933 kuluessa maaseutu on saanut huomattavasti kasvaneen määrän joukkokulutustuotteita. Maaseudulle lähetettyjen tavaramäärien kasvu on tehnyt mahdolliseksi tyydyttää laajojen talonpoikaisjoukkojen ensimmäiset tarpeet ja tämän seurauksena ovat ilmenneet ankarammat vaatimukset kollektivisoituneen talonpoikaiston taholta tavaroiden laatuun ja hintaan nähden, on muodostunut tilanne, jonka vallitessa kaupan käynti "ota mitä annetaan" periaatteen mukaan on käynyt mahdottomaksi.

Tässä tietoja, jotka luonnehtivat tavaravaihdon kasvua ja maaseudun varustelun paranemista viime vuosilta.

12 suunnitelmiin sisältyvän teollisuustuotteen vienti (puuvilla- ja muut kankaat, vaatetusteollisuuden tuotteet, jalkineet, kalossit, ompelulanka, trikootuotteet, savukkeet, mahorkka) muodosti samanlaisissa tukkuhinnoissa: v. 1931 — 2406 milj. ruplaa, v. 1932 — 2760 milj. ruplaa, ja v. 1933 — (suunnitelman mukaan) 3600 milj. ruplaa.

Samanaikaisesti on kasvanut vastaavasti maaseudun tavaravaihto kokonaisuudessaan. Kun v. 1931 tavaravaihto teki 8278 milj. ruplaa, niin v. 1932 se teki 11270 milj. ruplaa ja v. 1933 (suunnitelman mukaan) — 13200 milj. ruplaa.

Tavaroita on nyt maaseudulla enemmän kuin niitä on milloinkaan ollut, mutta maaseudun kysynnän luonne on nyt toinen.

Vaatimus varustaa kollektivistikuluttaja kaikilla tarvitsemillaan tavaroilla määrittelee neuvostokaupan uudelleenjärjestelyn, joka on maaseudulla suoritettava, sisällön ja luonteen. Nyt enemmän kuin koskaan ennen kyläosuuskaupan työskentelyn menestys riippuu

juuri *itse kaupan laadusta,* siitä minkälaisia tavaralajeja sillä on käytettävissään, miten nopeasti jokainen kyläosuuskauppa ryhtyy käymään kauppaa lajirikkaalla varastolla.

Kaupan käyminen rajoitetulla lajimäärällä, pyrkimys käydä kauppaa yksistään kankailla, valmiilla vaatteilla ja jalkineilla on eräs muoto kaupan byrokratisoimisesta. Tämä byrokraattinen suhtautuminen voidaan murtaa vain ehdolla, että päättävästi juuritetaan pois kaupan johdon kansliamaiset metoodit, sillä nämä metoodit tähän asti ovat itse asiassa kannustaneet käymään kauppaa vähälukuisilla tavaralajeilla ja ehkäisseet kaikkia kyläosuuskauppoja siirtymästä kaupan käyntiin monipuolisella tavaravarastolla. Byrokraattiset ja kansliamaiset kaupan johtometodit eivät tue, vaan tuhoavat yksityisten kyläosuuskauppojen oma-alotteellisuutta ja niiden pyrkimystä päästä kunnollisen neuvostokaupan lavealle tielle. Nämä byrokraattis-kansliamaiset johtometoodit ovat ilmenneet ja ilmenevät pyrkimyksenä ratkaista mahdollisesti, hallinnollisesti kysymys kyläosuuskaupan tukkuvarustelusysteemistä, pyrkimyksenä rajoittua ainoastaan piirien yhteiseen tavaravarastoon, yrityksinä hävittää osuuskauppojen piiriliitot. Kuitenkin on enemmän kuin selvää, että kaupan kunnollinen järjestely maaseudulla vaatii piirienvälisen tavarakeskuksen ja piiriliiton työn yhdistämistä, vaatii sellaista niiden työn järjestelyä, että piirienväliset baasit ja piiriliitot täydentäisivät toinen toisiaan, takaisivat maaseutukauppaverkoston ja kyläosuuskaupan lujittumisen.

Juuri puolueen tuomitsemien vanhojen työmetoodien olemassaolo onkin syynä useimpien kyläosuuskauppojen erikoisen hitaaseen työn uudelleenjärjestämiseen sen uuden tilanteen vaatimusten mukaisesti, mikä nyt on muodostunut kollektiivitalouksissa. Tänä vuonna kollektiivitalouksien työkykyinen väestö on useiden kuukausien ajan pelloilla. Tämä ilmiö ei ole yksistään tälle vuodelle ominaista. Se on luonteenomaista koko tulevalle kehitysvaiheellemme. Peltotöiden järjestäminen vaatii kyläosuuskauppaa siirtämään suuren osan huomiostaan välittömästi pellolle. Kaupan käyminen pellolla on entisestä pienestä sivualasta muutettava kaupankäynnin tärkeimmäksi alaksi.

Parhaat tavarat ensitilassa pelloille ja ensitilassa parhaisiin kollektiivitalouksiin, parhaille prikaateille! Siellä missä tämä tehtävä on oikein ymmärretty ja oikein ratkaistu, siellä on olemassa suuri tavaravaihdon kasvu ja kulutuskooperatiivin osuuden jyrkkä kohoaminen vaikutusaseena kollektiivitalouden tuotannon järjestelyssä. Juuri näissä oloissa, juuri näissä osuuskaupoissa helpoimmin ratkaistiin "kirotut kysymykset", joista useiden kulutuskooperatiiviliittojen johtajat puhuvat paljon: kysymys rahkeista sekä kaadereista, kysymys rahasta sekä useista muista ratkaistiin erikoisen nopeasti.

Kaupan käynnin alistamisen maaseudulla tuotannon eduksi tulee ilmetä ennenkaikkea kaikinpuolisena vaikutuksena maatalouden perustehtävien nopeampaan ratkaisuun. Tämä tehtävä voidaan ratkaista vain jokapäiväisessä hyvin järjestetyssä yhteistoiminnassa kollektiivitalouden johdon kanssa. Maaseudun kooperatiivitoimitsijain on tehtävä itselleen selväksi se totuus, että jos pikkutalonpoikaistalouden vallitessa kooperatiivia käytettiin talonpoikaisväestön palvelukseen, niin yhteiskunnallisen suurtuotannon vallitessa, järjestyneiden kuluttajain kollektiivin ollessa olemassa, oikeiden keskinäisten suhteiden vallitessa ja

kaupan ollessa alistettuna tuotannon etujen alaiseksi tämä apu voi kasvaa ja se kasvaa moninkertaisesti.

Kyläosuuskaupan uudelleenjärjestelyn hitaus on tulos ei ainoastaan uusien tehtävien käsittämättömyydestä kooperatiivikaadereiden huomattavan osan taholta vaan myöskin tulos ankarasta luokkataistelusta, kooperatiivisysteemiin tunkeutuneiden luokkavieraiden ainesten tuholaisuudesta. Useilla paikkakunnilla on havaittu kyläosuuskaupoissa suoranaista haluttomuutta hankkia ei ainoastaan vaikeasti saatavissa olevia vaan riittävästi saatavissa oleviakin tavaroita. Dnjepropetrovskin alueella oli suoranaista saboteerausta, tavaravaihdon rikkomista: vaikka kyläosuuskaupoilla oli rahavaroja riittävästi, niin kollektivistien jokapäiväisistä vaatimuksista huolimatta Ekaterinskin kyläosuuskauppaan Nikolain piirissä ja Znamenskin kyläosuuskauppaan Kamenskin piirissä ei tavaroita ostettu eikä tuotu. Näiden kyläkooperatiivien hallitukset on hajoitettu ja annettu oikeuteen. Samantapaisia suoranaisia tavaravaihdon saboteeraustapauksia on paljastettu Keskisen Volgan, Pohjois-Kaukaasian ja Alisen Volgan alueilla.

Nämä tosiasiat puhuvat sen puolesta, että kulutuskooperatiivin maaseutuverkostossa on vielä pesiytyneenä huomattava määrä luokkavieraita aineksia. Tarvitaan terävää ja erehtymätöntä proletaarista valppautta, bolshevistista taistelua rikollista ja vahingollista kulakkiainesten kooperatiivisysteemiin vaikuttamisen aliarviointia vastaan. Kulutuskooperatiivijärjestön maaseutuverkoston puhdistamiseen luokkavieraista, vihamielisistä aineksista, kulakkien kannattajista, näiden tehtävien ratkaisuun on nyt huomattavasti enemmän kuin tähän asti vedettävä mukaan ei ainoastaan paikalliset puoluejärjestöt vaan myöskin KTA:n politosastot.

Perusrengas, johon tulee tarttua kyläosuuskaupan työssä, on sen yhteyden lujittaminen kollektiivitalouden työn kanssa, sen elävöittäminen yhteiskunnallisena järjestönä, jotta opetetaan kyläosuuskauppa taistelemaan tavaroiden lajirunsauden ja tavaran hankkimisen puolesta. Uusissa oloissa vanhat työmetoodit, jolloin osuuskauppatoimitsija istuu myymälässään, odottaen milloin ostaja tulee hänen luokseen ja milloin hänelle lähetetään tavaraa, eivät kelpaa mihinkään.

Ei ole ollenkaan sattuma, että peltotöiden, sadonkorjuun kiireimmillään ollessa byrokraattisilla metoodeilla työskentelevät kyläosuuskaupat ja kulutuskooperatiivien piiriliitot eivät täyttäneet tavaravaihtosuunnitelmia. Juuri siellä, missä ihmiset eivät selvittäneet itselleen uusien työmetoodien välttämättömyyttä, eivätkä käsittäneet kollektivistien esittämiä uusia vaatimuksia, siellä tavaravaihto rikkoutui. Ja päinvastoin siellä, missä järjestettiin tiukka yhteys kollektiivitalouden kanssa, missä kyläosuuskaupan puheenjohtaja meni prikaatiin, siellä tavaravaihto ei laskenut edes kiireimpien peltotöidenkään aikana. Meillä on paljon kyläosuuskauppoja, jotka työskentelevät tyydyttävästi. Kuitenkaan nämä esimerkit eivät muuta yleistä kuvaa. Perusjoukko — kymmenet tuhannet kyläosuuskaupat — erikoisen hitaasti järjestää työtään uudelleen. Tärkein, mitä tässä uudestijärjestämisessä tarvitaan, on sanottu erinomaisen hyvin Krasnoarmeiskin kollektivistien kirjeessä:

“Meidän kooperatiivimme on pakotettava työskentelemään ja olemaan joustavampi. Keskustelkoot osuuskauppatoimitsijat kanssamme prikaateissa ja kuunnelkoot, mitä me heiltä tilaamme, että va-

rustaisivat meitä niillä tavaroilla, mitä me tarvitsemme".

Mennä prikaatiin eikä odottaa milloin kollektivistit tulevat hänen luokseen myymälään, mukautua uusiin työmuotoihin maaseudulla, kas tätä vaaditaan tällä hetkellä kyläosuuskaupalta. On osattava järjestää kollektivistien kysyntä prikaatissa, ajallaan tuoda tarvittavia tavaroita ja ajallaan myydä ne.

Useat puolueen ja hallituksen viimeaikoina tekemät päätökset velvoittavat kooperatiivijärjestöjä tarmokkaasti kohottamaan jokaisen kyläosuuskaupan työn laatua. Kyläosuuskaupan raha-asiain parantamiseksi on säädetty sellainen hintojen järjestely ja palkkiot hankinnoista, että kaksi kolmasosaa hinta-alennuksista ja palkkioista jää kyläosuuskaupalle. Kaikki tämän vuoden voitot jäävät myöskin kyläosuuskaupan käytettäväksi. Tavaravaihdon luotolla varustelu tekee suuremmille ja vahvemmille kyläosuuskaupoille mahdolliseksi käyttää myöskin pankkiluottoa. Näinollen finanssointikysymys on täydellisesti ratkaistu.

Keskeisin tehtävä on nyt parantaa johdon laatua, lujittaa ja kiinnittää kyläosuuskaupan kaadereita. Tämän tehtävän ratkaisusta vastuu lankeaa alueellisille puoluesoluille. Epäilemättä tässä asiassa voivat ja tulevat osoittamaan huomattavaa apua piirien puoluekomiteoille KTA:n ja neuvostotilojen politosastot. Siellä, missä politosastot ovat jo ehtineet tarttua maaseudun kulutuskooperatiivijärjestöjen kysymyksiin, tarttua kyläosuuskauppojen työhön, on havaittavissa ei ainoastaan itse kyläosuuskaupan työn paraneminen, vaan myöskin poliittisesti oikea ja määrätietoinen tavaravaihtokysymyksen asettelu, kaupan todellinen alistaminen kollektiivitalouksien tuotannon etujen alaiseksi.

Alueelliset puoluejärjestöt useilla paikkakunnilla vielä tähän asti aliarvioivat kaupan merkityksen kollektiivitalouden tuotannon lujittamisen keinona. Pohjois-Kaukaasiassa. Ukrainan useissa piireissä ja Alisella Volgalla tapahtui kyläosuuskauppain joukottain sulkemisia peltotöiden aikana, kyläosuuskauppain toimitsijoita mobilisoitiin ja niiden parhaita voimia siirrettiin peltotöihin. On itsestään selvää, että tällaisessa tilanteessa kyläosuuskauppa ei voi päästä sikși järjestöksi, jonka tehtäväksi puolue on asettanut tavaravaihdon järjestämisen maaseudun ja kaupungin välillä, maaseudun ja kaupungin välisen liiton kaikinpuolisen lujittamisen.

Kollektivistien kysynnän valtava kasvu tietenkin asettaa terävästi tavarain hankintaprobleemin. Kun on olemassa 40000 kyläosuuskauppaa ja yli 130000 myymälää, niin kysymys siitä, mistä ja miten ostaa tavaroita, saa ratkaisevan merkityksen. Kyläosuuskaupalle samoin kuin muillekin kauppajärjestöille meidän on asetettava tavarain hankintatehtävä. Olisi kuitenkin naurettavaa ajatella, että kyläosuuskauppa voisi suorittaa tämän tavarain hankintatehtävän ilman tukkukaupparengasta. Sitäkin enemmän nykyisluontoisen kysynnän maaseudulla vallitessa kyläosuuskauppa ei voi yksin selviytyä kaikkien tarpeiden tyydyttämisestä. Pieni kyläosuuskauppa tai kylän myymälä ei voi pitää luonaan monipuolista valmiiden vaatteiden, huonekalujen ja soitinvälineiden varastoa. Mutta kollektivistit vaativat niitä. Juuri siksi vähittäiskauppaverkoston oikea järjestely, vähittäiskauppaverkoston luominen kyläosuuskauppain ja piiriliiton rinnalle sellaisten tavarain alalla, joita kyläosuuskauppa ei voi myydä, saakin poikkeuksel-

lisen merkityksen. Toimenpiteenä, jonka tulee avustaa kyläosuuskauppoja ja kollektivisteja uusien tavaroiden hankkimisessa, Sentrosojus on merkinnyt avattavaksi 400 varastoa puutavaran ja rakennusaineiden, varsinkin paikallisluontoisten aineiden myyntiä varten. Kaupan parempaa varustamista varten riittävällä tavaramäärällä (rihkamatavara, kemikaalituotteet, valmiit vaatteet ja jalkineet) Sentrosojus aikoo avata vähintään tuhat mallimyymälää. Kulttuuritavarain kaupan parantamiseksi (kirjat, kansliatarpeet) on vuosineljänneksen kuluessa avattava piirien keskuksissa vähintäin tuhat myymälää. Huonekalu- ja taloustavarain kaupan kehittämiseksi on piirien keskuksiin avattava vähintään 200—300 myymälää.

Kaikkien näiden toimenpiteiden yhdessä otettuina tulee taata kyläosuuskauppain työn laadun huomattava paraneminen. Tämä saavutetaan sitä nopeammin, mitä nopeammin alue- ja aluepiirien liitot muuttavat johtometoodinsa. Johtometoodin uudistamisen peruslinja on osoitettu puolueen KK:n Donbassia ja liikennettä koskevissa päätöksissä. Näiden päätösten perusmerkitys on täysin huomioitava kulutuskooperatiivijärjestön uudelleenjärjestelyn käytännöllisiä puolia harkitessa.

III

Menestyksellinen tavaravaihdon kehittäminen kaupungin ja maaseudun välillä tulee epäilemättä yhdeksi tärkeimmäksi sosialistisen rakennustyön lujittamisen ehdoksi, joka turvaa sosialistisen rakennustyön temppojen nopeutumisen. Erikoisen merkityksen saa nyt XVII puoluekonferenssin päätösten realisoiminen tavaravaihdon osuudesta ja merkityksestä.

"Tavaravaihdon kehittäminen — ennenkaikkea vähittäiskaupan — ja itsekannattavaisuusperiaatteen noudattaminen kaikessa taloudellisessa työstä on tärkein kiihoke taloudessamme löytyvien eikä vielä läheskään tarkoin käytettyjen sisäisten mahdollisuuksien esille vetämisessä, mitkä mahdollisuudet edistävät sosialistisen kasaantumisen kasvun jouduttamista ja sitten lujittavat koko sosialistisen rakennustyön aineellista perustaa".

Taloudessamme olevat käyttämättömät mahdollisuudet on vedettävä esille, mobilisoitava tavaran kiertokulkuprosessissa ja sen avulla. Maatalousvuoden menestyksellinen päättäminen luo poikkeuksellisen edulliset ehdot maataloustuotteiden järjestetylle virtaamiselle maaseudulta kaupunkiin ja teollisuustuotteiden virtaamiselle kaupungista maaseudulle. Aineellinen pohja tavaravaihdon kehittymiselle on olemassa. Se sisältyy maataloustuotteiden määrälliseen kasvuun, kollektivistien tulojen kohoamiseen, heidän tarpeittensa kasvuun. Nyt on tehtävänämme kaupan oikein järjestäminen, niiden kanavien, joita pitkin tavaran virtaus tapahtuu saattaminen kunnollisesti työskentelemään, kooperatiivin ja valtionkaupan saattaminen kunnollisesti työskentelemään, kollektiivitalouksien kaupan kaikinpuolinen kehittäminen neuvostovallan hintapolitiikan pohjalla sekä joukkokulutustuotteiden valmistuksen kohottaminen ja niiden markkinoille saattaminen.

Elintarvevarastojen ja ensitilassa viljan kerääminen on eräs tärkeimpiä tehtäviä, joka määrittelee tavaravaihdon kehittymisen maaseudulla. Viljan luovutusvelvollisuuden ja luontaismaksujen perimisen rinnalla tulee elintarvevarastojen lisäämisen tapahtua myöskin tavaravaihdon pohjalla, kollektiivitalouksien viljakaupan kehittämisen pohjalla.

Tässä suhteessa saa tärkeän merkityksen viljan oston järjestäminen kollektiivitalouksilta ja työtätekeviltä yksityistalonpojilta v. v. 1933—34. Tänä vuonna on ostetta-

va vähintään 150 milj. puutaa viljaa. Viljan osto kokonaisuudessaan tapahtuu kulutuskooperatiivien välityksellä. Se, että tämä tehtävä on annettu kooperatiivijärjestölle, vielä kerran korostaa sitä suurta merkitystä, minkä puolue antaa kooperatiivijärjestön työn edelleen kehittämiselle varsinkin maaseudulla. Viljan hinnat määrittelee valtio. Ne ovat jonkin verran niitä hintoja korkeammat, joiden mukaan kollektiivitaloudet ja yksityistalonpojat luovuttavat viljansa hankintajärjestyksessä (vehnän hinta 25, ja rukiin hinta 20 % korkeampi). Mutta nämä hinnat ovat valtion määrittelemät, kiinteät ja pysyvät. Viljaa luovuttavat kollektivistit saavat parhaita tavaralajeja ja parasta laatua, esim. 3 ruplan arvosta teollisuustuotteita yhtä viljan hintaruplaa kohden.

On täysin selvää, että kollektiivitalouksien kauppaa kehittäessä, varsinkin viljakauppaa kehittäessä, on tarkoin huomioitava tov. Stalinin KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnossa antama ohje, että kollektivistin ensimmäinen velvollisuus on valtiolle tulevan viljan luovuttaminen.

Neuvostokaupan oikean järjestämisen ja hankintojen suurissa määrin suorittamisen sekä neuvostokaupan kehittämisen kautta tapahtuvan elintarvevarastojen mobilisoinnin perusehtona on se, mikä kategorisessa muodossa ilmaistiin Prikumin kollektivistien kirjeessä: “Keinottelijalle ja torikauppiaalle emme anna työllä hankkimaamme viljaa”.

Ei ole annettava keinottelijalle työllään hankkimaa viljaa, maitoa, vihanneksia ja perunoita! Tätä tunnuslausetta on propageerattava kaikkialla. Tämän propagandan menestys riippuu siitä, missä määrin me voimme tukea sitä oikealla viljan oston järjestämisellä kollektivisteilta, missä määrin pystymme antamaan kollektivistille hänelle tarpeellisia tavaroita ja estämään keinottelijan ja kulakin pääsyn valtion tavaravarastoille. Evästysluonnoksessa Työ ja puolustusneuvostolle Lenin osoitti viljaan vaihdettavaksi tarkoitettujen tavaroiden hukkaamista vastaan käytävän taistelun erikoisen merkityksen, vaatien jokaisen hukkaamistapauksen tutkimista. On saatava luoduksi sellainen tilanne, että kooperatiiveille viljaansa myyvät talonpojat saisivat maaseudulla kipeimmin kaivattuja tuotteita valtion hinnoilla. Se on nyt kaikkien kauppajärjestöjen tärkein tehtävä.

Kooperatiivien viljan ostot tapahtuvat valtion säätämien hintojen mukaan. Kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon oikea kasvu voi tapahtua vain neuvostovallan hintapolitiikkaa noudattaen ja lujittaen. Tällä hetkellä on erikoisen välttämätöntä johdonmukainen taistelu sen hintatason puolesta, jonka puolue on osoittanut ja mitä se noudattaa. Hintojen jatkuvaan laskuun suunnattu puolueen linja saa vihvistuksensa vapaakauppahinnoilla myytävien tuotteiden hintojen alenemisessa, valmiin leivän ja useiden muiden tuotteiden hintojen alenemisessa. Tämä linja näkyy myöskin joukkokulutustuotteiden, joita valmistavat tuotantokooperatiivit ja jäteraaka-aineiden muokkausverstaat, ja taloustavarain hintojen alenemisessa.

Tämä hintojen lasku tapahtuu ehdolla, että maataloustuotteiden hinnat *vakiintuvat.*

Tällä hetkellä enemmän kuin koskaan ennen proletaarisella valtiolla on kaikki mahdollisuudet määrätä hintojen muodostumisen päätiet ja hintapolitiikan avulla määritellä kansallistulojen oikeudenmukainen jakaantuminen. Jo väittelyssä oikeistolaisia vastaan t. Stalin osoitti:

"Meillä ei ole markkinoilla hintojen vapaata leikkiä, kuten kapitalistisissa maissa tavallisesti on. Me määrittelemme pääpiirteissään viljan hinnan. Me määrittelemme hinnat teollisuustuotteille. Me pyrimme noudattamaan tuotantokustannusten alentamispolitiikkaa ja teollisuustuotteiden hintojen alentamista pyrkien samalla säilyttämään maataloustuotteiden hintojen vakiintuneisuuden."

Oikeisto-opportunistien yritykset tasoittaa hintoja niin sanottujen vapaiden markkinain kautta, itseasiassa keinottelutietä, kiertämättä johtaisivat tavaravaihdon rikkoutumiseen. Vanhojen, ennen sotaa vallinneiden hintasuhteiden mukaan ojentautumisella ei ole mitään yhteistä proletaarisen valtion ja kollektivisoituneen talonpoikaiston etujen kanssa. Se on taloudellisesti lukutaidottomuutta ja olemukseltaan heijastaa kulakki-ideoloogiaa. Vanhat, ennen sotaa vallinneet hintasuhteet heijastivat poikkeuksellisen takapajuiselle tekniikalle rakentuvan talonpoikaistalouden tuotannon tilaa. Nyt sen teknillinen taso on valtavasti kasvanut. Maataloustuotannon mekanisoinnin valtava kasvu, suuri määrä traktoreita, kombaineja ja muita maatalouskoneita on monikertaistuttanut kollektiivisen työn tuottoisuuden. Talonpoikaistalouden tulot ovat kohonneet myöskin maan kansallistuttamisen tuloksena.

On ymmärrettävä, että tällaisessa tilanteessa olisi ehdottomasti virheellistä orientoitua ennen sotaa vallinneiden suhteiden mukaan. Täysin oikeassa oli tov. Stalin lausuessaan, että "se merkitsee, että talonpojalla on nyt kollektiivitalouteen yhtyneenä mahdollisuus tuottaa paljon enemmän kuin ennen samalla työn kulutuksella. Se merkitsee, niin muodoin, että viljan tuottaminen tulee paljon halvemmaksi kuin mitä se on ollut viime aikoina. Ja lopuksi se merkitsee, että hintojen vakiintuessa talonpoika voi saada viljasta paljon enemmän kuin mitä hän on saanut tähän asti."

Neuvostovallan hintapolitiikka käsittää kansantalouden *kaikki* alat. Puolue ja hallitus säätävät kiinteät hinnat valtion sosialistiselle teollisuudelle, säännöstelevät hintatason ja kooperatiivisen käsityöteollisuuden hintain muodostumisen rajat. Puolue ja hallitus säännöstelevät kiinteät hankintahinnat niille maataloustuotteille, jotka luovutetaan valtiolle luovutusvelvollisuuden kautta. Puolue ja hallitus säätävät maataloustuotteiden hankintoja suorittaville kooperatiivijärjestöille ja valtion elimille pakollisen kiinteiden kauppahintojen systeemin. Kollektiivitalouksien kaupan kautta myytyjen tuotteiden hintojen alentamisen puolesta käytävässä taistelussa ei ole vähäinen merkitys joukkokulutustuotteiden määrän lisääntymisellä maaseudulla. Talonpoikaiston tarvitsemien tuotteiden määrän lisääntyminen kiertämättömästi aiheuttaa maataloustuotteiden vastavirtauksen.

Viljatuotteiden valtava kasvu tekee proletaariselle valtiolle mahdolliseksi käyttää ja kehittää vapaata viljakauppaa tärkeänä vipusimena taistelussa hintojen alentamisen puolesta. Juuri nyt viljaym muiden valtion hankintojen nopean täyttämisen tuloksena olemme saaneet mahdollisuuden manöveeraukseen maataloustuotteilla laajassa mitassa, laskemalla näitä tuotteita markkinoille sellaisessa määrässä ja sellaisilla hinnoilla, että ne kykenevät systemaattisesti vaikuttamaan markkinahintoihin, pidättämään niiden kohoamisen ja sysäämään niitä alaspäin.

Vapaata viljakauppaa kehitetään kaikissa suurissa kaupungeissa ja työläiskeskuksissa. Paitsi valtion viljakauppaa tulevat kaupungeissa kooperatiivit samanaikaisesti

viljanostojensa kehittämisen kanssa järjestämään yli 300 viljakauppaa asemille ja piirien keskuksiin. Se merkitsee, että normeeratun leipäkaupan säilyttämisen rinnalla tulee kuluttajalle mahdollisuus ostaa tarvittaessa lisää. Vapaa viljakaupan kehittäminen vaikuttaa ei ainoastaan viljamarkkinoihin, vaan myöskin muihin elintarpeisiin nähden. Viljan ja eräiden muiden elintarpeiden vapaakaupan kehittäminen on vaikuttanut kollektiivitalouksien markkinain hintoihin. Esim. sellaisissa kaupungeissa kuin Leningradissa, Harkovissa, Dnjepropetrovskissa, Stalingradissa voin, naudan- ja lampaanlihan ym. hinnat laskevat huomattavasti.

Leningradissa laski voin hinta maaliskuusta syyskuuhun 47 % ja lampaanlihan hinta 38 %. Stalinin kaupungissa voin hinta laski 30 % ja naudanlihan hinta 30 %.

Valtion käytettävissä olevien elintarvevarastojen kasvu, vapaan vilja- ja muiden elintarpeiden kaupan laaja kehittäminen hintojen systemaattisen alentamisen pohjalla, teollisuustuotteiden tuotannon lisääminen ja niiden kaupan laajentaminen johtaa keinottelijain lopulliseen hävittämiseen, luo edellytykset työtätekevien hyvinvoinnin yhä nopeammalle kasvulle, työläisten, kollektivistien ja kaikkien työtätekeväin kasvavien tarpeiden tyydyttämiselle maaseudulla sekä kaupungissa.

IV

Tov. Stalinin välittömällä johdolla on puolue tehnyt viime vuosina valtavan työn joukkokulutustuotteiden tuotannon lisäämisessä ja maaseudun joukkokulutustuotteilla varustelun parantamisessa. Tarvitsee vain muistaa tämän kirjoituksen alussa esitettyjä numeroita maaseudun tavaravarustelun valtavasta kasvusta. Kuitenkaan saavutettuja tuloksia ei voida katsoa riittäviksi. Maaseudun tarpeiden ja kysynnän kasvu huomattavasti ylittää tuotannon kasvun. Vaikkakin tavaravälitysverkoston työllä on suuri merkitys kollektivistien ja kollektivisoituneen maaseudun varustelussa, niin ratkaiseva on kuitenkin joukkokulutustuotteiden tuotannon kasvu.

Tavaravälitysverkko ja ensitilassa kulutuskooperatiivijärjestö ei ole järjestänyt tilauksiaan, ei ole vetänyt esille uusia tavaramassoja, ei nähnyt ennakolta kysynnän valtavaa laajenemista ja kasvua, sitä sen luonteen muuttumista, mikä pohjautuu maaseudun aineellisen ja kulttuurisen tason kasvuun. Se on vakavin ja tärkein puutteellisuus sen työssä. Kuitenkaan emme voi mitenkään pienentää itse teollisuuden osuuden merkitystä kollektiivisen maaseudun joukkokulutustuotteiden kasvavan kysynnän tyydyttämisessä.

Kuluvan vuoden 7 kuukauden tuotannon yhteenvedot osoittavat, että yleisen tavaramäärän maassa huomattavasti kasvaessa eräät kevyen ja kotiteollisuuden alat, metsäasiain kansankomissariaatin ja raskaan teollisuuden kansankomissariaatin ja osittain varusteluasiain kansankomissariaatin teollisuus, joka tuottaa joukkokulutustuotteita, *eivät täytä* tuotanto-ohjelmiaan, eivät työskentele sellaisella jännittyneisyydellä, mikä olisi välttämätöntä maaseudun kunnollisesti tavaroilla varustamiseksi. Kevyen teollisuuden kansankomissariaatin toimintaselostuksen tietojen mukaan tavaroiden tuotannon kasvu kuluvan vuoden 7 kuukauden aikana useilla teollisuusaloilla vuoden 1932 samaan aikaan verrattuna oli seuraavanlainen.

Kokonaistuotannon kasvu: trikootuotteet 14,5 pros., tulitikut 24,7 %, rihkamatavarat 19,9 %, paperossit 6,4 %, suola 37,4 %, pumpulikankaiden tuotanto on

kasvanut hyvin vähän, vain 1 prosentin.

Useiden tavarain tuotanto on samaan aikaan laskenut: posliinituotteet 87 prosenttia, lasituotteet 91 prosenttia, jalkineet 96,7 pros., valmiit vaatteet 93,9 prosenttia suunnitelmasta.

Joukkokulutustuotteiden tuotannon merkityksen aliarviointia osoittautuu olevan ei yksistään näillä teollisuusaloilla, vaan myös metsäasiain kansankomissariaatin työssä joukkokulutustuotteiden tuotannossa. Huonekalujen valmistuksen vuosisuunnitelma (91 milj. rupl.) ei ainoastaan jää täyttämättä, vaan vuosineljännessuunnitelmat on laadittu siten, että ne takaa vain 74 milj. ruplan vuosiohjelman täyttämisen. On olemassa ilmeistä joukkokulutustuotteiden tuotannon aliarviointia, ei käytetä olemassaolevia valtavia mahdollisuuksia huonekalujen tuotannon lisäämiseksi kasvavaa kysyntää vastaavasti.

Samanlaista pyrkimystä havaitaan myöskin kotiteollisuuden ja jäteraaka-aineiden muokkausteollisuuden aloilla.

Useat tuotantokooperatiivin alat ovat supistaneet joukkokulutustuotteiden tuotantoa. V. 1932 suunnitelman mukaan tuotantokooperatiivin markkinatavaravarastot muodostivat 365 milj. rup., mutta vuoden 1933 ensipuoliskolla valmistettiin vain 123 miljoonan ruplan arvosta. Erikoisen pahasti jää täyttämättä sellaisten tuotteiden valmistus kuin huonekalujen (134 milj rpl:n puolivuosiohjelmasta valmistettu vain 43 milj. rup. arvosta), punontatuotteet (vuosiohjelmasta täytetty puolen vuoden ajalla vain 32 %), ajokalutuotteiden (6 kuukauden aikana vuosiohjelmasta, 45 miljoonasta, täytetty vain 14 milj.) ja lastutavaroiden (40 milj. ruplan vuosiohjelmasta valmistettu puolen vuoden ajalla, vain 14 milj. rpl:n arvosta).

Tällainen tilanne on kokonaan sietämätön. Kevyelle teollisuudelle ja kotiteollisuus-tuotantokooperatiivijärjestölle se on sitäkin epänormaalisempi, koska niissä ei ole tapahtunut puolueen vaatimaa käännettä tuotteiden laatuun nähden. Huono laatu alentaa valmistettujen tuotteiden määrän tehokkuutta ja muodostaa keinotekoisen kysynnän kasvun useille tuotteille. Puolue vaatii kaikilta niiltä teollisuusaloilta, jotka eivät ole täyttäneet tuotantosuunnitelmiaan, kuin myöskin kaikilta muiltakin aloilta ei ainoastaan vuosiohjelmien täyttämistä, vaan myöskin näiden ohjelmien tarkastamista ja niiden laajentamista ja ylittämistä. Erikoista huomiota on kiinnitettävä kotiteollisuus-tuotantokooperatiivijärjestöön, paikallisluontoiseen teollisuuteen, useihin aputuotantoaloihin ei ainoastaan suurissa kaupungeissa, vaan myöskin maaseudulla. Huomattava määrä kollektivisoituneen maaseudun tarvitsemia tuotteita voidaan tuottaa ja niitä tulee tuottaa paikkakunnilla ja siellä löytyvistä raaka-aineista. Tällainen suunnitelma on oltava kirjaimellisesti jokaisella piirillä. Siihen on kiinnitettävä erikoista huomiota paikallisten puolue- ja neuvostojärjestöjen.

Joukkokulutustuotteiden tuotannon edelleen lisääminen, niiden laadun parantaminen, tuotannon laaja kehittäminen paikkakunnilla, kaikkien kooperatiivien omaamien mahdollisuuksien hyväksikäyttäminen uusien teollisuustuotteiden saattamiseksi liikkeelle — nämä tehtävät saavat nyt suuremman merkityksen kuin koskaan ennen. Näiden tehtävien oikea ratkaisu luo takeet kollektivisoituneen ja varakkaaseen elämään kulkevan talonpoikaiston suuresti kasvaneen kysynnän tyydyttämiselle.

W. PALMBERG

Hampurin kapinan 10-vuotispäiväksi

KYMMENEN vuotta sitten, lokak. 23 päivänä 1923 Hampurin esikaupunkien työläiset tarttuivat aseisiin tehdäkseen lopun siitä sietämättömästä tilasta, johon Saksan työtätekevät joukot olivat joutuneet v. 1923 syksyyn mennessä. «Hampurin kapina lähti v. 1923 kumouksellisesta tilanteesta. Inflatioajan kurjuuden liikkeellepanemana, työtätekevien joukkojen ennenkuulumattoman hädän kannustamana, bolshevismin hengen innoittamana Hampurin työläisten parhain, vallankumouksellisin osa tarttui aseisiin, käydäkseen taisteluun kapitalistisia sortajia vastaan.» (Ernst Thälman).

Kaksi päivää kestivät taistelut Hampurin kaduilla. Ne olisivat kestäneet vieläkin kauemmin, aseellisen kapinan palo olisi levittäytynyt epäilemättä pitkin koko Saksan maata, jos Saksan puolueen silloinen oikeisto-opportunistinen brandlerilainen johto ei olisi antanut Saksan työläisille ohjetta taistelun «lykkäämisestä», t.s. antautumisesta ilman taistelua.

Kaksipäiväiset taistelut Hampurin työläiskaupunginosissa kuuluvat työväenluokan vallankumoustaistelun historian kunniakkaimpiin lehtiin. Kaikkien maiden vallankumouksellinen työväki ja sen johtaja, Kommunistinen internationale, tunnustaa omakseen Hampurin proletaarien taistelun. Jos vallankumouksellinen työväki ja sen etujoukko, kommunistit, inholla sanoutuvat irti sellaisista provokatoorisista teoista, jollaisia olivat Sofian tuomiokirkon räjäyttäminen v. 1925 ja Saksan fasistijohtajien järjestämä valtiopäivätalon murhapoltto helmikuussa v. 1933, jos he ehdottomasti ja selvästi tuomitsevat kaikenlaiset yksilölliset terroristiset teot, jotka eivät ole osana aseellisesta joukkotaistelusta, niin yhtä ehdottomasti ja selvästi he lausuvat ilmi myötätuntonsa sellaisia todellisen proletaarisen taistelun ilmauksia kohtaan, jollainen oli v. 1923 vallankumousaallon harjalla tapahtunut Hampurin kapina.

Mutta kommunistien suhtautuminen aseelliseen luokkataisteluun ei rajoitu yksinomaan myötätunnon ilmaisuun taistelun sankareita ja uhreja kohtaan. Kommunistin velvollisuus on ottaa kapina taidon kannalta, käytännössä harrastaa sen taktillisia ja teknillisiä kysymyksiä, ollakseen valmiina johtamaan työläisjoukkoja lähestyvissä luokkienvälisissä aseellisissa yhteentörmäyksissä. Sellaista suhtautumista aseelliseen kapinaan vaativat meiltä Marx, Engels ja Lenin. «Joko me olemme todella lujasti varmoja siitä... että imperialistisen kauden taloudellinen ja yhteiskunnallis-poliittinen tilanne vie proletariaatin vallankumoukseen, silloin on meidän ehdoton velvollisuutemme selittää joukoille vallankumouksen välttämättömyyttä, kutsua niitä siihen, luoda vastaavat järjestöt, pelkäämättä puhua mitä konkreettisimmalla tavalla väkivaltaisen taistelun erilaisista otteista ja sen «tekniikasta». Tämä meidän ehdoton velvollisuutemme ei riipu siitä, onko vallankumous riittävän voimakas ja tapahtuuko se ensimmäisen vaiko toisen imperialistisen sodan yhteydessä jne.» (Lenin, XVIII nide. «Vallankumoukselliset marxilaiset sosialistisessa konferenssissa 5-8 syyskuuta 1915»).

Taisteluissa lokakuun 23 ja 24 päivinä 1923 Hampurin työläiset eivät ainoastaan osoittaneet sankaruutta ja rohkeutta. Nämä kaksipäiväiset taistelut antoivat senlisäksi paljon myönteisiä esimerkkejä «väkivaltaisen taistelun erilaisista otteista». Heidän esimerkistään on paljon oppimista kaikkien niiden maiden työläisille, joissa ratkaisevat taistelut ovat vielä edessä.

* * *

Hampurin kapina tapahtui syvän vallankumouksellisen pulan vallitessa. Vuosien 1914-18 imperialistinen sota, Versaillesin rauhan sietämätön paino ja Saksan porvariston harjoittama «passiivinen vastarinta» Ruhrin alueella loivat 1923 syksyyn mennessä valtavan talous- ja finanssipulan. Markan kurssi laski huimaavaa vauhtia. Sen mukana aleni työläisten todellinen palkka nälkärajan alapuolelle. Tehtaiden ovet sulkeutuivat ja kaduille heitettiin satojatuhansia ja miljoonia työttömiä proletaareja. Kaupungeissa tapahtui elintarvekauppojen edustalla nälkämellakoita ja yhteentörmäyksiä poliisin kanssa. Monin seuduin nälkäiset työläisjoukot järjestivät aseellisia retkiä maaseudulle hankkiakseen sillä keinoin itselleen ruokaa. Nopeasti kasvoi kommunistisen puolueen vaikutus. Laajat pikkuporvariston joukot, jotka sota ja inflatio oli vienyt perikadon partaalle, horjuivat epätoivoissaan kommunismin ja fasismin välillä. Porvaristo, kykenemättömänä suoriutumaan tilanteesta, oli hämmingin ja pakokauhun vallassa. Näinä päivinä valtiokansleri Stresemann avutonna julisti, että «meidän jälkeemme tulevat vain joko kommunistit tai fasistit».

Kominternin arvion mukaan oli tilanne silloin sellainen, että Saksan proletariaatilla oli mahdollisuus saavuttaa voitto ja että niinollen kommunistisen puolueen velvollisuus olisi ollut johtaa Saksan monimiljoonainen työläisarmeija ratkaisevaan taisteluun. Itse Brandler lokakuuhun mennessä moneen kertaan ja suuriäänisesti julisti lujasta päätöksestään lähteä ratkaisevan taistelun tielle. Mutta kun näistä suurista sanoista oli siirryttävä tekoihin, niin brandlerilainen johto osottautui kykenemättömäksi johtamaan Saksan proletariaatin taistelua. Se luopui taistelusta, perääntyi taistelusta, antautui peitellen pelkuruuttaan väittämällä, että «joukot eivät tahtoneet taistella».

Joukot tahtoivat taistella, mutta niiltä puuttui kaikkein tärkeintä, nimittäin johtoa, jota ne turhaan odottivat puolueen brandlerilaiselta keskuskomitealta. Brandler ja hänen toverinsa kyllä runsaasti laskivat ilmoille räiskyviä kumouksellisia sanoja. Mutta he löivät laimin puolueen ja laajojen työläisjoukkojen valmistamisen aseelliseen taisteluun. Tässä suhteessa brandlerilainen johto teki suunnilleen päinvastoin kuin mitä olisi pitänyt tehdä. Joukkojen vakava valmistaminen aseelliseen taisteluun olisi edellyttänyt lakkotaistelun ja muiden joukkotaistelumuotojen rohkeaa kehittämistä. Vain sellaisissa kommunistien johtamissa osataisteluissa olisivat työväen joukot voineet lujasti liittyä etujoukkonsa ympärille, saavuttaa taistelukokemusta ja karaistua, käydäkseen sitten joukkotaistelun korkeimpaan muotoon — aseelliseen kapinaan. Sensijaan brandlerilainen keskuskomitea kielsi kaikki osataistelut, perustellen tätä kieltoa sillä, että on muka säilytettävä joukkojen koko vallankumouksellinen voima «ratkaisevaa taistelua» varten. Brandlerin teoriojen mukaan piti aseellisen kapinan tapahtua äkkiä kuin revolverinlaukaus. Itseasiassa tällainen teoria oli vain «vallankumouksellisena» koristuksena pelkurimaiselle opportunismille, sellaiselle kannalle, että valtaan päästään keinottelemalla, saksilaisen reseptin mukaan, sosialidemokratian kanssa solmittavan lehmäkaupan kautta.

Vakava valmistuminen aseelliseen kapinaan olisi edellyttänyt laajojen työtätekevien joukkojen vetämistä proletariaatin ja sen kommunistisen etujoukon ympärille. Tässä suhteessa ei brandlerilainen johto tehnyt mitään. Se ei kutsunut joukkoja luomaan neuvostoja, sen huomio rajoittui vain «järjestyneisiin työläisiin».

Brandlerilainen keskuskomitea, totta kyllä, pani yhtä ja toista toimeen aseellisen kapinan valmistamiseksi puhtaasti sotilaallisessa suhteessa. Perustettiin n.s. «Ordnerdienst», s.o. illegaalinen taistelujärjestö; annettiin kehoitus proletaaristen komppanioiden, t.s. punakaartien perustamisesta.

Mutta tässäkin kysymyksessä lyötiin laimin ja kierrettiin pääkysymys, nimittäin kysymys työläisten aseistamisesta. Itse Brandler, istuessaan Saksin vasemmistososialidemokraattis-kommunistisessa työväenhallituksessa, ei pannut rikkaa ristiin käyttääkseen tätä asemaansa keski-Saksan työläisten aseistamiseksi, vaikka se oli hänen suoranainen tehtävänsä. Jos brandlerilainen johto yleensä ajatteli Saksan työläisten aseistamista, niin se haaveili saavansa aseita jollakin «erikoisella» tavalla, sivultapäin, sensijaan, että sen olisi pitänyt estää sellaisten harhaluulojen leviämistä joukkojen keskuuteen, että niille «annetaan» aseet, vaikka sen olisi pitänyt sanoa joukoille avoimesti se totuus, että «mikään puolue ei voi aseistaa joukkoja» (Lenin), että proletariaatti aseistautuu itse, temmaten aseet vastustajansa käsistä ja käyttäen hyväkseen kaikki sen käsillä olevat mahdollisuudet. Se, että joukoille ei annettu tällaista selvää, ainoaa oikeaa ohjetta työläisten aseistamisesta, vei m.m. siihen, että proletaariset komppaniat olivat tuomitut toimettomuuteen ja hyödyttömään «äkseeraukseen» silloin kuin olisi pitänyt suunnata kaikki tarmo aseiden hankkimiseen riisumalla aseista poliiseja ja fasisteja, tekemällä sitkeää työtä porvariston aseellisten voimien keskuudessa valmistamalla käsipommeja ja muita aseita tehtaissa j.n.e.

Kapinan sotilaallisten valmistelujen pintapuolinen luonne paljastaa sen luxemburgilaisen ajatustavan jäljet, joka oli brandlerilaisella puoluejohdolla kapinakysymyksessä. Olisi tietysti väärin rinnastaa suurta vallankumouksellista Rosa Luxemburgia Brandlerin kaltaisten opportunistien kanssa, jotka pelkäsivät vallankumousta. Rosa Luxemburgia ei kukaan voi syyttää siitä, että hän olisi pelännyt vallankumousta, lakkoja ja muita työläisten joukkoesiintymisiä. Mutta Rosa Luxemburgin mukaan aseellinen taistelu proletaarisessa vallankumouksessa ei ole taistelun korkein ja ratkaiseva muoto, vaan on se jonkinlainen välttämätön paha, jonkinlainen lisäke suurlakkoon, joka ratkaisee taistelun kohtalon.

Ilmaisuna pelkurimaisesta opportunismista ja lapsellisesta kapinalla leikkimisestä oli brandlerilaisella keskuskomitealla se, että se jätti ratkaisevien taistelujen alkamisen riippuvaiseksi lokak. 21 p:nä Chemnitziin kokoonkutsutusta työpaikkakomiteain konferenssista, jonka oli määrä päättää suurlakon julistamisesta. Suurlakon piti Brandlerin reseptin mukaan muuttua aseelliseksi kapinaksi. Brandler ja hänen toverinsa eivät muistaneet 1917 lokakuun opetuksia, jolloin Lenin taistellessaan samantapaisia käsityksiä vastaan säälimättömästi paljasti sellaisen harhaluulon, «että muka neuvostojen edustajakokouksen päätöslauselmalla voidaan ratkaista sellainen kysymys, jonka kykenee ratkaisemaan vain kapinaan noussut proletariaatti omalla voimallaan». Tämän 1917 lokakuun opetuksen unohtaminen oli sitäkin vähemmän anteeksiannettavaa, jos otetaan huomioon, että työpaikkakomiteat, joiden päätöslauselmalla oli ratkaistava kapinan kohtalo, eivät läheskään vielä vastanneet työväen neuvostoja.

* * *

Sellainen oli tilanne maassa, sellaisissa käsissä oli kommunistisen puolueen johto, kun Hampurin työläiset lokakuun 23 päivän aamuna astuivat kaduille aseet kädessä.

Itsessään Hampurissa oli tilanne siihen aikaan erittäin kärjistynyt. Lakot eri työpaikoilla,valtavat työläisten ja työttömien mielenosoitukset, nälkämellakat, joihin nälkäiset työläisnaiset ottivat erittäin aktiivisesti osaa, yhteentörmäykset työläisten ja poliisin välillä olivat päiväjärjestyksessä huolimatta Brandlerin ja hänen toveriensa kehotuksesta tämäntapaisten esiintymisten «lykkäämisestä» ratkaisevan taistelun hetkeen saakka. Sosialidemokraattinen puolue, joka siihen saakka oli pitänyt Hampuria yhtenä voimakkaimmista linnoituksistaan, nopeasti menetti vaikutuksensa

joukkoihin, jotka yhä selvemmin siirtyivät kommunistien puolelle.

Ensimäiset suuremmat joukkoliikkeet Hampurin työläisten keskuudessa alkoivat lokakuussa eräillä laivaveistämöillä. Tämä liike, jolla alussa oli puhtaasti taloudellinen luonne, johti lokak. 20 p:nä työnsulkuun kaikilla laivaveistämöillä. Samana päivänä tapahtui suuria työttömien mielenosoituksia, jotka murtautuivat poliisiketjun läpi ja tunkeutuivat kaupungin keskustaan. Samana päivänä levisi tieto, että Hampurin lähellä majailevat Reichswehrin, s.o. Saksan armeijan, joukko-osastot aikoivat lähteä Saksiin kukistamaan saksilaisten työläisten liikettä. Tämä tieto hälyytti joukkoja, varmisti niitä välttämättömyydestä auttaa Saksin työläisiä viipymättömällä esiintymisellä.

Lokak. 21 p:nä kokoontui Hampurissa kaikkien Pohjois-Saksan laivaveistämöiden työläisten neuvottelukokous. Edustajat olivat taisteluun lähtemisen kannalla. He vaativat suurlakon julistamista vastaukseksi työnsulkuun. Tällaisen päätöksen tekeminen saatiin estetyksi sillä perusteella, että kommunistisen puolueen johto oli ehdottomasti kieltänyt yksityiset esiintymiset «ratkaisevan taistelun» edellä.

Lokak. 21 p:nä kommunistisen puolueen luoteinen aluekomitea tov. Thälmannin johdolla päättää kapinan alettavaksi Hampurissa lokak. 23 p:nä, ollen sitä mieltä, että on viipymättömällä esiintymisellä autettava Saksin työläisiä ja ottaen huomioon, että muuten voi tapahtua hajanaisia aseellisia esiintymisiä. Samalla päätettiin julistaa rautatieläisten lakko sotaväen kuljetuksen estämiseksi Saksiin. Hampurin kapinan piti olla merkkinä sen yleisen aseellisen kapinan alkamiselle, jolle Chemnitzin konferenssin piti antaa vahvistuksensa.

Taistelujen alkuun mennessä kuului Hampurin illegaaliseen taistelujärjestöön tuhatkunta jäsentä. Sillä oli kaikkiaan 80 ampuma-asetta, pääasiassa revolvereita. Sen joukossa oli paljon entisiä sotilaita ja sen taistelukoulutus oli monessa suhteessa hyvä. Sitäpaitsi oli Hampurissa kapinaan mennessä järjestetty 15 proletaarista komppaniaa, joilla kuitenkaan ei ollut minkäänlaisia aseita eikä juuri nimeksikään taistelukouluutusta.

Hallituksen suojeluspoliisilla oli Hampurissa n. 5000 miestä. Se oli runsaasti aseistettu. M.m. oli sen käytettävänä 6 panssariautoa. Suuret määrät aseita, jotka oli tarkoitettu fasistien aseistamiseksi, olivat säilössä poliisilaitoksella ja kasarmeissa.

Hampurissa enempää kuin koko Saksassakaan puolue ei ollut harjoittanut siihen mennessä säännöllistä työtä porvariston aseellisten voimien keskuudessa, vaikka taistelun kestäessä ilmenneet suuret horjumiset poliisin keskuudessa selvästi osoittivat, että siellä olisi ollut suotuisat mahdollisuudet menestykselliselle työlle.

Saatuaan aluekomitean ohjeen kapinan alkamisesta lokak. 23 p:nä klo 5 aamulla, Hampurin pohjoisten työläiskaupunginosien illegaalisen taistelujärjestön johtajat päättivät, ottaen huomioon suuren aseiden puutteen, suunnata ensimmäisen iskun poliisilaitoksia vastaan, poliisin aseistariisumiseksi ja poliisilaitoksella olevien aseiden valtaamiseksi. Tällä iskulla oli yllätettävä poliisit äkkiarvaamatta. Tämänvuoksi oli ensimmäinen isku suoritettava pelkästään illegaalisen taistelujärjestön voimilla, ilman laajojen työläisjoukkojen mobilisoimista taisteluun ensi hetkellä. Työläiskaupunginosissa olevien poliisilaitosten valtaamisen jälkeen suunniteltiin siirryttäväksi hyökkäykseen kaupungin keskustaa kohti.

Lokakuun 23 päivän vastaisena yönä taistelujärjestön jäsenet kokoontuivat ennakolta määrättyihin kokoontumispaikkoihin. Taisteluun ilmaantuneiden miesten lukumäärä oli korkeintaan 300. Ne jaettiin 20 iskuryhmään, joista kullekin annettiin tehtäväksi yhden poliisilaitoksen valtaaminen. Aseistuksekseen sai kukin iskuryhmä 2 revolveria tahi yhden kiväärin ja yhden revolverin.

Täsmälleen määrätyllä hetkellä, klo

5 aamulla, hyökkäsivät iskuryhmät samanaikaisesti niitä 20 poliisilaitosta vastaan, jotka olivat Hampurin pohjoisissa työläiskaupunginosissa. Ensimmäisen yllättävän iskun tuloksena oli, että jo puolen tunnin kuluttua 17 poliisilaitosta oli kapinallisten hallussa. Kapinalliset olivat tilanteen herroina proletaarisissa kaupunginosissa Barmbeckissa, Eimsbüttelissä ja Schiffbeckissä. Muissa kaupunginosissa ei taistelujärjestö syystä tai toisesta esiintynyt.

Nyt keskitti poliisi kaikki voimansa kapinallisten haltuun joutuneita esikaupunkeja vastaan. Se kävi sille sitäkin helpommaksi, kun työläiset eivät esiintyneet muissa kaupunginosissa. Eimsbüttelissä kapinalliset torjuivat poliisilaumojen kaksi raivoisaa hyökkäystä, jotka ne suorittivat kahden panssariauton tukemana. Eimsbüttelin työläiset keskeyttivät taistelunsa jo samana päivänä sen jälkeen kun ylivoimainen poliisijoukko oli saartamaisillaan heidät kokonaan.

Barmbeckin työläiset säilyttivät 23 päivän iltaan saakka alunpitäen valtaamansa asemat, siitä huolimatta, että heidän keskuudessaan jo aamupäivällä levisi tieto Chemnitzin konferenssin päätöksestä suurlakon ja kapinan «lykkäämisestä». Työläiset rakensivat Barmbeckin kaduille kaikkialle barrikaadeja, niin että koko Barmbeck muuttui voimakkaaksi linnoitukseksi, jonne poliisin ei onnistunut tunkeutua, huolimatta siitä, että se keskitti Barmbeckia vastaan moninkertaisen ylivoiman, huolimatta siitä, että se uudisti hyökkäyksensä moneen kertaan. Näihin hyökkäyksiin Barmbeckia vastaan otti poliisin puolella osaa 5 panssariautoa. Vasta lokakuun 24 päivän illalla Barmbeckin työläiset luopuivat asemistaan, joita he olivat puolustaneet koko päivän, ja perääntyivät Barmbeckin pohjoisosiin, jossa jatkoivat taisteluaan yhtä sitkeästi vielä lokakuun 24 päivän iltaan saakka, odottaen Hampurin muiden kaupunginosien työläisten esiintymistä. Vasta 24 päivän iltana he, Hampurin silloisen piirikomitean sihteerin, Urbansin, nimenomaisesta määräyksestä keskeyttivät taistelunsa, hajaantuivat eri puolille poliisin huomaamatta, vieden mukanaan kaatuneensa ja haavoittuneensa ja kätkien aseensa.

Samana päivänä keskeytettiin taistelu Schiffbeckissä, jossa taisteluille oli luonteenomaista vielä se, että siellä taistelun kuluessa julistettiin neuvostovalta, valittiin neuvoston toimeenpaneva komitea. Poliisieversti Hartensteinin selostuksen mukaan Schiffbeckin neuvostovallan edustajat valtasivat postilaitoksen, toimittivat aseiden etsintää asunnoissa, vangitsivat aktiivisia vastavallankumouksellisia, järjestivät Schiffbeckin kaduilla säännöllisen vartiopalveluksen, julistivat kuolemanrangaistuksen neuvoston toimeenpanevan komitean päätösten vastustamisesta.

Vielä lokakuun 25 ja 26 päivänä Barmbeckissa tapahtui erillisiä taisteluryhmien esiintymisiä, jotka hyökkäilivät työläisten asunnoissa kotitarkastusta suorittavien poliisien kimppuun.

* * *

On erikoisesti mainittava sosialidemokratian ruokottomuus Hampurin kapinan aikana. Saksan hallituksen muodosti silloin n.s. suuri kokoomus, johon ottivat osaa myöskin sosialidemokraatit. Heidän käsissään oli poliisilaitos. Lokakuun edellä sosialidemokraattinen tasavallan presidentti Ebert antoi vallan kenraali Seecktin käsiin, joka ensi työkseen otti kukistaakseen keski-Saksan työläisten liikkeen. Itse Hampurissa sosialidemokraatit ottivat osaa paikalliseen hallitukseen ja käyttivät mitä erilaisimpia keinoja Hampurin työläisten kapinan kukistamiseksi. He vapauttivat koko monilukuisen satamapoliisin suoranaista taistelua varten kapinallisia vastaan, haalien niiden tilalle 600 «luotettavaa» sosialidemokraattia apupoliisiksi. Kun työläisjoukot kapinapäivänä kokoontuivat mielenosoitukseen ammattiliittojen talon edus-

talle, saivat he vastaansa ankaran kivääritulen ammattiliittojen talosta, joka sosialidemokraattisten johtajien määräyksestä oli poliisin miehittämä.

Kapinan jälkeen he, kuten tavallista sellaisessa tapauksessa, leimasivat Hampurin työläisten kapinan «hulinaksi», nimittivät Hampurin barrikaadien sankareita rikoksellisiksi, rosvoiksi ja huligaaneiksi. Heidän suhtautumisensa näihin proletaarisiin taistelijoihin ei millään tavalla eronnut poliisieversti Hartensteinin taktiikasta, joka Hampurin kapinan johdosta kirjoittamassaan kirjassa nimittää kapinallisia «työtäpelkääviksi roistoiksi», «rikoksellisiksi», «yhteiskunnan hylkiöiksi» jne. Työläisnaisissa, jotka aktiivisesti ottivat taisteluun osaa, näki Hartenstein vain pelkkiä «porttoja».

Silloin kun Saksan sosialidemokraatit vielä istuivat valtiovallan lihapatojen ääressä, he koettivat saada työläiset varmistumaan väkivaltaisen vallankumouksen «tarpeettomuudesta», kun muka muutenkin on hyvä olla, ja kun kerran sosialismiin voi siirtyä kansanvaltaista tietä. Mutta nyt kun Saksassa on vallalla avoin fasistinen diktatuuri, he ymmärtävät, että Saksan työläisten keskuudessa ei löydy monta niin tolkutonta, joka tarttuisi tähän onkeen. Tästä syystä he nyt taistelussaan proletaarista vallankumousta vastaan ovat vetäneet etualalle toisen «todistuskappaleen», nim. sen, että työläisten aseellinen taistelu on toivotonta, kun porvaristo on lujasti aseistettu. He pelottelevat työläisiä kansalaissodan kauhuilla. Mutta tämäkään naula ei voi vetää pitkältä. Nyt Saksan työläiset eivät voi olla varmistumatta siitä, että heidän on valittava vain joko fasistidiktatuurin kauhujen tahi n.s. kansalaissodan kauhujen välillä. Kun tapahtumien kulku on asettanut heidät tämän kiertämättömän kysymyksen eteen, niin he ymmärtävät, että heidän on mieluummin tie, minkä näyttivät Hampurin proletaarit v. 1923. Hampurin katutaistelujen esimerkki osottaa, että kapinalliset voivat saavuttaa mitä suurimpia menestyksiä kun he osottavat taistelussa päättäväisyyttä, rohkeutta ja taistelutaitoa

* * *

Katutaistelun taktiikan kehityksen kannalta on Hampurin taisteluilla suuri merkitys. Huolellisesti ennakolta valmistettu ja vauhdikkaasti suoritettu ensimmäinen isku antoi loistavan tuloksen, 17 poliisilaitoksen täydellisen aseistariisumisen, vaikka taisteluryhmät taisteluun lähtiessään olivat melkein aseistamattomat. Erittäin joustava taktiikka taistelun toisessa vaiheessa, jolloin kapinalliset puolustivat proletaarisia kaupunginosia moninkertaista ylivoimaa vastaan, on taistelutaktiikan malliesimerkki sellaisissa tilanteissa, jolloin taistelevien voimat eivät riitä yleisen hyökkäyksen suorittamiseen. Tämän taktiikan luonteenomaisena piirteenä oli se, että itse barrikaadit, joita rakennettiin joukottain, laajojen väestöjoukkojen aktiivisesti ottaessa niiden rakentamiseen osaa, joko jätettiin kokonaan miehittämättä tahi miehitettiin vain yksityisillä tarkka-ampujilla, samalla kun taisteluryhmien päävoimat kätkeytyvät barrikaadien viereisiin taloihin, katoille, savupiippujen taakse, parvekkeille, ullakoille, akkunoihin, mistä tarkalla tulella ampuivat hyökkääviin poliisilaumoihin.

Tällä taktiikallaan Hampurin työläiset osoittivat käytännössä perättömäksi loruksi sen sosialidemokraattien väitteen, että katutaistelu sotatekniikan nykyisellä asteella on tuomittu kärsimään tappion, vahvistivat käytännössä todeksi sen Engelsin tekemän johtopäätöksen, että sotatekniikan kehitys ei missään tapauksessa vaadi katutaistelusta kieltäytymistä, vaan ainoastaan katutaistelutaktiikan perinpohjaista muuttamista muuttuneiden olosuhteiden vaatimusten mukaiseksi. Mitä tulee barrikaadiin, niin se on elänyt aikansa vain siinä mielessä, missä sitä käytettiin viime vuosisadan vallankumoustaisteluissakin, nim. varustuksena, jonka

takana istui kapinan osanottajien joukko.

Hampurin taistelut osoittivat vielä, kuinka barrikaadia voidaan käyttää aktiivisen taistelun välineenä. Taisteluiden kestäessä sattui kaksi tapausta, jolloin vastustajan panssariautot, jotka lähestyivät barrikaadeja rynnätäkseen niitä vastaan, ajettiin tällä aikaa umpikujaan sen kautta, että kapinalliset nopeasti rakensivat panssariautojen selkäpuolella ja sivukaduille uusia barrikaadeja ja juoksuhautoja. Tämän tuloksena oli, että panssariautot jäivät loukkuun. Eräässä kolmannessa tapauksessa panssariauto joutui taistelukyvyttömäksi sen kautta, että erään talon portista äkkiarvaamatta sitä lähestyi kapinallinen ja ampui autonkuljettajan revolverilaukauksella.

Puolustuksen kestäessä kapinalliset vähän väliä siirtyivät lyhyisiin vastahyökkäyksiin, ilmaantuen pienin ryhmin vihollisen sivustoille ja selkäpuolelle.

Tämä kapinallisten joustava taktiikka selittää sen, että mieshukka varsinaisten taisteluryhmien keskuudessa oli mitätön. He menettivät kaatuneina ainoastaan 4-6 miestä, samalla kun poliisin mieshukka nousi 60:een. Poliisiraportit tosin kertovat monilukuisista kuolleista kapinallisen väestön keskuudessa, vaikka tunnustavatkin, että niiden lukumäärää ei ole voitu tarkoin määritellä, kun kapinalliset aina nopeasti korjasivat pois kaatuneensa ja haavoittuneensa.

Näiden myönteisten esimerkkien ohella ilmeni Hampurin kapinan valmisteluissa ja sen suorituksessa paljon virheitä ja puutteellisuuksia, joita ei saa sivuuttaa vaikenemalla tahi kaunistella, kun on kysymys Hampurin taisteluiden opetuksista. Suuri virhe oli se, että Hampurissakaan eivät proletaariset komppaniat olleet saaneet joukkoluonnetta. Niihin ei kuulunut enempää työläisiä kuin kuului illegaaliseen taistelujärjestöön, «Ordnerdienstin», vaikka joukoissa vallinnut taistelumieliala olisi edellyttänyt laajojen työläisjoukkojen mukaanvetämisen ja järjestämisen proletaarisiin komppanioihin. Tästä johtui toinen virhe, nimittäin se, että illegaalinen taistelujärjestö joutui alussa taistelemaan yksinään, eristettynä. Taistelun kestäessä tosin kyllä katutaistelijat saivat monenlaista tukea proletaarisen väestön taholta niissä kaupunginosissa, missä taistelua käytiin, mutta näiden joukkojen järjestäminen taisteluun jäi sattuman varaan, kun ei sitä oltu aikaisemmin suunniteltu. Illegaalisen taistelujärjestön eristäminen joukoista taistelun alussa oli sitäkin täydellisempi, kun kapina alkoi aamulla kello 5, jolloin ei joukot vielä voineet olla jalkeilla. Kapina tosin tuli täten yllätyksenä vastustajalle, mutta ilman laajojen joukkojen osanottoa kapinaan ei se voi viedä voittoon. Ja toiselta puolen vihollisen yllättäminen on mahdollista päivälläkin.

Eräs Hampurin kapinan tappion tärkeimpiä syitä oli se, että Hampurin työläiset taistelivat yksinään, että samanaikaisesti ei noustu taisteluun muualla Saksassa. Mutta tämä ei suinkaan ollut Hampurin työläisten syy. Mutta itse Hampurissakin huomaamme saman ilmiön: taisteltiin ainoastaan eräissä pohjoisissa kaupunginosissa, joten vastustaja sai mahdollisuuden keskittää kaikki voimansa Barmbeckia, Schiffbeckiä ja Eimsbütteliä vastaan. Jos olisi noustu kapinaan samanaikaisesti kaikkialla koko kaupungissa, olisi vastustajan ollut pakko hajottaa voimiaan.

Joidenkin toverien mielestä on ollut suuri virhe se, että illegaalisen taistelujärjestön voimat eivät toimineet kapinan alussa yhtenä ryhmänä jotakin tärkeää kohdetta, esim. poliisikasarmia vastaan, vaan hajoittautuivat kahdeksikymmeneksi pikkujoukoksi. Tällaisen johtopätöksen tekeminen ei mielestämme ole riittävästi perusteltua. Jos otamme huomioon, että illegaalisten taisteluryhmien menestyksellinen esiintyminen eri puolilla kaupunkia oli omiaan vetämään mukaan taisteluun laajoja joukkoja, nostamaan niissä taistelumielialaa ja

että poliisiasemien miehittämisessä saatiin melkoinen määrä aseita, joista oli suuri puute, niin tuskin voi kieltää illegaalisen taistelujärjestön taktiikan tarkoituksenmukaisuutta. Sitäpaitsi ei ole unohdettava sitä Engelsin sääntöä, että kapinassa on «yllätettävä vihollisen joukot, silloin kun ne vielä ovat hajallaan», sillä kaikkein vaarallisinta kapinallisille on se, kun vastustaja voi toimia niitä vastaan keskitetyin voimin. Vahinko vain, että Hampurin kapinassa hyökättiin vain 20 poliisiasemaa vastaan, kun olisi pitänyt samanaikaisesti hyökätä kaikkia 50 poliisiasemaa vastaan. Kun näin ei käynyt, niin vastustaja voi koota suuren ylivoiman, keskittää kaikki voimansa kolmea työläiskaupunginosaa vastaan. Jos olisi ennakolta valmistettu joukkoja kapinaan, niin Hampurin työläisten voimat olisivat riittäneet sekä kaikkien poliisiasemien aseistariisumiseen että myöskin sellaisten tärkeitten paikkojen miehittämiseen kuin satama, lennätinlaitos, rautatienasemat y.m. Tietysti on kapinassa, samoinkuin muussakin sodassa, keskitettävä päävoimat ratkaisevalla hetkellä ratkaisevaan paikkaan. Mutta sellaisia ratkaisevia paikkoja ovat kapinallisille taistelun alussa ensinnäkin se, että saadaan kapinallisille mahdollisimman paljon aseita, että saavutetaan alussa menestys, vaikka pienempikin, joukkojen taisteluhalun kohottamiseksi ja että saadaan estetyksi vihollisen voimien keskittäminen.

* * *

Huolimatta Hampurin proletariaatin parhaan osan sankarillisesta ja taitavasta taistelusta Saksan työväenluokka lokakuussa 1923 kärsi tappion. «Saksan lokakuu» jäi tapahtumatta, vaikka objektiiviset edellytykset voitolle olivat olemassa. Olkootpa objektiiviset edellytykset kuinka suotuisat tahansa, työväenluokka voi voittaa ainoastaan sillä ehdolla, että sillä on oikea johto, jota brandlerilainen keskuskomitea ei kyennyt antamaan Saksan työläisille. Ei voida tietysti rinnastaa koko silloista Saksan kommunistista puoluetta sen brandlerilaisen johdon kanssa. Jo silloin sen sisällä alkoi kypsyä se bolshevistinen kantajoukko, joka tänään johtaa Saksan proletaarien sankarillista taistelua. Mutta toiselta puolen oikeassa on tov. Thälmann, joka kirjoituksessaan Hampurin kapinan 5-vuotispäiväksi puhui silloisesta puolueen kypsymättömyydestä, puolue kun silloin ei vielä ollut kykenevä korjaamaan huonon johtonsa virheitä.

Tämä bolshevistinen itsekritiikki koskee myöskin kommunistisen puolueen silloista Hampurin järjestöä. Vaikka itse se tosiasia, että Hampurissa lähdettiin aseellisen kapinan tielle puolueen alotteesta ja sen johdolla, on kirkkaana vastakohtana sille periaatteettomalle lehmäkaupalle, jota Brandlerin johdolla harjoitettiin Saksissa, niin Hampurin puoluejärjestö kuitenkin osoitti suurta heikkoutta kapinan valmistelussa ja suorittamisessa. Tämä heikkous ilmeni siinä, että se ei riittävästi valmistanut kapinaan aktiivisesti osaaottamaan laajoja työläisjoukkoja. Seurauksena tästä oli, että kapina ei tullut yllätyksenä ainoastaan vastustajalle, mikä oli täysin oikein, vaan se yllätti myöskin laajat työväenjoukot. Hampurin puoluejärjestö ei kyennyt tukemaan Barmbeckin, Schiffbeckin ja Eimsbüttelin työläisten taistelua, johtamalla samanaikaisesti taisteluun muiden kaupunginosien työläiset, vaikka joukkojen taisteluhalusta ei ollut puutetta. Hampurin katutaistelujen historiallinen merkitys on suuri. Hampurin työläisten sankarillinen taistelu erottautuu kirkkaana leimuna brandlerilaisen johdon pelkurimaisen opportunismin, periaatteettoman sovittelupolitiikan ja häpeällisen antautumisen synkkää taustaa vasten. Jos Saksan työläiset lokakuun raskaan tappion jälkeen eivät menettäneet luottamustaan kommunistiseen puolueeseen, vaan vielä lujemmin ja entistä monilukuisempina liittyivät sen ympärille, niin se on mitä

suurimmassa määrin Hampurin työläisten sankarillisen esimerkin ansiota. Tämä esimerkki antoi työläisille vakuutuksen siitä, että työväenluokka kykenee luomaan itselleen sellaisen puolueen, joka pystyy viemään sen sopivalla hetkellä ratkaisevaan taisteluun ja voittoon.

«Vallankumoukselliset barrikaaditaistelijat pelastivat hengellään Saksan kommunistisen puolueen kunnian.» (Thälmann)

Niin ollen Hampurin kapinan «tappio» oli itse asiassa mitä suurin voitto Saksan kommunistiselle puolueelle ja työväenluokalle. Että Hampurin kapina ei ainoastaan tässä historiallisessa mielessä ollut työläisten voitto, siitä ovat osoituksena kapinan jälkeen annetut poliisiraportit, joissa tunnustetaan, että kapinallisten vastarintaa eivät murtaneet poliisilaumat, vaan että kapinalliset menestyksellisen taistelun jälkeen itse vapaaehtoisesti luopuivat taistelusta saatuaan siihen puoluejohdon määräyksen. Poliisiraporteissa todettiin poliisin voimattomuus ja horjuminen taistelussa kapinallisia vastaan.

Poliisiraportit kertovat, että kapinalliset työläiset, joiden oli vasten tahtoaan pakko perääntyä ja hajaantua, kätkivät visusti aseensa. Meillä ei ole tietoa siitä, miten näille aseille on senjälkeen käynyt, eikä sillä olekaan ratkaisevaa merkitystä. Olemme panneet merkille tämän yksityisseikan vain senvuoksi, että se puolestaan vielä kerran kuvaa Barmbeckin, Schiffbeckin ja Eimsbüttelin sankareita, jotka raskaan perääntymisenkin hetkellä katsoivat eteenpäin, valmiina puolueensa ensimmäisestä käskystä tarttumaan uudelleen aseisiin.

Lenin „Zimmerwaldin suosta“ v. 1917

V. 1915, syysk. 5—8 p. pidettiin Zimmerwaldissa Sveitsissä kansainvälinen sosialistinen konferenssi Italian sosialistipuolueen alotteesta. Edustettuina oli puolueita ja ryhmiä, jotka edustivat sosialishovinismia vastaan kohdistuvia vastustusliikkeitä eri maissa. Kirjoituksessaan lokak. 11 p:ltä 1915 "Ensi askel" (Teokset XVIII, s. 297, suomeksi SKP:n v. 1919 julaistussa kirjasessa "Zimmerwald-Vasemmisto") Lenin selittää, miksi bolshevikit ottivat osaa tällaiseen kokoukseen sekä allekirjoittivat sen manifestin, jota Lenin sanoo vaivaavan "epäjohdonmukaisuuden ja arastelun" — "Olisi huonoa sotataktiikkaa, jos kieltäytyisi kulkemasta yhdessä sosialishovinismia vastaan kohdistuvan yhä kasvavan kansainvälisen vastalauseliikkeen kanssa pelkästään syystä, että tämä liike on hidas, että se "ottaa vain yhden askeleen eteenpäin", että se on valmis ja haluaakin suoraan perääntyä askeleen takaisin, tekemään rauhan vanhan Kansainvälisen Sosialistisen Toimiston kanssa". Ja kirjoituksessaan "Vallankumoukselliset marxilaiset kansainvälisessä sosialistikongressissa" (XVIII, s. 307, suom. samassa kirjassa) Lenin kuvaa sitä taistelua, jota tuossa kokouksessa käytiin "toisiinsa liittyneiden kansainvälisten marxilaisten ryhmän ja konferenssissa oikeistolaisen siiven muodostaneiden horjuvien puolikautskylaisten välillä." Tämä ryhmän yhteenliittyminen on kokouksen huomattavampia saavutuksia, sanoo Lenin. Sen sijaan kautskylaiset yrittivät suorastaan hajoittaa kokouksen.

Konferenssin vasemmistoryhmä (bolshevikit, puolalainen oppositio, Latvian sosialidemokratia sekä ruotsalainen, norjalainen, saksa-

lainen ja sveitsiläinen edustaja) esitti oman manifestiehdotuksen ja päätöslauselman, jotka se heti toimitti julkisuuteen.

V. 1916 huhtik. 24—30 p. pidettiin Kienthalissa toinen Zimmerwald-konferenssi, joka merkitsi askelta eteenpäin. Vasemmistolaisten vaikutus oli kasvanut, sosialipasifismi tuomittiin ja tehtiin velvoittavampia päätöksiä. Tätä kokousta varten oli Lenin laatinut ehdotuksen, joka esitettiin Venäjän SDTP:n (bolshevikkien) Keskuskomitean puolesta (XIX, s. 57).

V. 1917 keväällä siirtyi Kansainvälinen sosialistinen komisioni Bernistä Tukholmaan, jossa pidettiin useita neuvottelukokouksia ja syyskuun puolivälissä kolmas Zimmerwald-konferenssi (sen asiakirjat on suomeksi julaistu Helsingissä 1917 nimellä "Rauhan tunnussana Tukholmasta").

Kuten alla julaistuista Leninin kirjoituksista näkyy, arvostelee Lenin ankarasti Zimmerwald-yhtymää ja vaatii bolshevikkipuoluetta siitä eroamaan. Leninin kirjoitus Tukholman konferenssin johdosta on jäänyt kesken, — Lokakuun vallankumouksen valmistelut antoivat hänelle tärkeämpää tehtävää. Mutta artikkelin alku antaa ymmärtää, mitä Leninillä oli siitä aikomus sanoa.

Kommunistisen internationalen perustava kokous Moskovassa maalisk. 1919 päätti "katsoa Zimmerwald-yhtymän lakkautetuksi".

Suomessa levitettiin sodan aikana illegaalisesti Zimmerwaldin asiakirjoja, mutta sosdem. puolueen johto ei tehnyt sen suhteen päätöstä. Vasta kesäk. puoluekokouksessa v. 1917 tuli kysymys esille ja päätti kokous liittyä Zimmerwaldiin. Päätöksen tekoon vaikutti huomattavasti tov. Kollontain ja Jukka Rahjan esiintyminen. Suomen sosdem. puolue ei kuitenkaan silloin eikä sittemminkään määritellyt kantaansa Zimmerwaldin eri suuntien kesken, ei liittynyt Zimmerwald-vasemmistoon. Tukholman kokouksessa ei tämä vasemmisto esittänyt omaa erikoista kantaansa asiakirjassa. Hyväksyttiin julistus, jossa oli tunnuksena kansainvälinen suurlakko sotaa vastaan.

Huhtik. 10 p. kirjotti Lenin mietinnön, joka syyskuussa julaistiin lentokirjasena nim. "Proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme (Proletaarisen puolueenohjelman (platformun) ehdotus)". (XX, siv. 124—135).

Selitykset on laadittu Leninin teosten selitysten mukaan.

ASIAINTILA SOSIALISTISESSA INTERNATIONALESSA

VENÄJÄN työväenluokan kansainväliset velvollisuudet työntäytyvät juuri nyt erikoisen voimakkaasti etualalle.

Internationalismille on meidän päivinämme uskollisuutta vannomatta ainoastaan laiskuri, jopa shovinistipuolustuslaiset, jopa herrat Plehanov ja Potresov, jopa Kerenskikin nimittää itseään internationalistiksi.

Pelkät julistukset kaikkien maiden työläisille, tyhjät vakuuttelut uskollisuudestaan internationalismille, yritykset suoranaisesti tai välillisesti järjestää vallankumouksellisen proletariaatin esiintymisten «vuoro» sotivissa eri maissa, ponnistukset «sopimuksen» solmiamiseksi sotivain maiden sosialistien välillä vallankumouksellisesta taistelusta, sosialististen edustajakokousten puuhaileminen rauhan puolesta taistelua varten — kaikki tämä objektiivisen merkityksensä puolesta, olivatpa sellaisten aatteiden, sellaisten yritysten tai sellaisten suunnitelmain sepittelijät kuinka vilpittömiä tahansa, kaikki tämä on pelkkää fraaseja, parhaassa

tapauksessa — viattomia, hyviä toivomuksia, jotka kelpaavat ainoastaan peittämään shovinistien joukkojen pettämistä. Ja parlamenttipetkutuksen otteissa kaikkein kätevimmät, kaikkein taitavimmat ranskalaiset sosialishovinistit ovat jo aikoja sitten lyöneet rekordin kuulumattoman kovaäänisten ja sointuvien pasifististen ja internationalististen lauseparsien alalla, joihin yhdistyy ennenkuulumattoman julkea sosialismin ja internationalen pettäminen, imperialistista sotaa käyviin ministeriöihin meneminen, määrärahojen tai lainojen puolesta äänestäminen (kuten Tsheidse, Skobelev, Tseretelli, Steklov viime päivinä Venäjällä), vallankumouksellista taistelua vastaan toimiminen omassa maassa jne, jne.

Kunnon ihmiset unohtavat usein imperialistisen maailmansodan julman, armottoman tilanteen. Tämä tilanne ei siedä fraaseja, se tekee pilkkaa viattomista, imelistä toivomuksista.

Internationalismi on asiallisesti yhtä ja vain yhtä: antauvaa työtä vallankumouksellisen liikkeen ja vallankumouksellisen taistelun kehittämisen puolesta omassa maassa, samanlaisen taistelun, saman linjan, ja vain sen ainoan, tukeminen (propagandalla, myötätunnolla, aineellisesti) poikkeuksetta kaikissa maissa.

Kaikki muu on petosta ja puijausta.

Kolme suuntaa on kansainvälinen sosialistinen työväenliike kehittänyt yli kahtena sotavuotena kaikissa maissa, ja se, joka siirtyy pois näiden kolmen suunnan tunnustamisen, niiden analyysin, internationalistisen suunnan puolesta johdonmukaisen teossa taistelun reaaliselta pohjalta, — se tuomitsee itsensä voimattomuuteen, avuttomuuteen ja virheisiin.

Nämä kolme suuntaa ovat seuraavat:

1) Sosiali-shovinistit, s.o. sosialisteja sanoissa, shovinisteja (yltiöisänmaallisia) teossa — nämä ovat miehiä, jotka tunnustavat «isänmaan puolustuksen» imperialistisessa (ja, ennenkaikkea, nykyisessä imperialistisessa) sodassa.

Nämä ihmiset ovat meidän luokka vastustajiamme. Ne ovat siirtyneet porvariston puolelle.

Sellainen on virallisen sosialidemokratian virallisten johtajain enemmistö kaikissa maissa. Herrat Plehanov ja K° Venäjällä, Scheidemannit Saksassa, Renaudel, Guesde, Sembat Ranskassa, Bissolati ja K° Italiassa. Hyndman, fabiolaiset ja «labouristit» («työväen puolueen» johtajat) Englannissa, Branting ja K° Ruotsissa, Troelstra ja hänen puolueensa Hollannissa, Stauning ja hänen puolueensa Tanskassa, Victor Berger ym. «isänmaan puolustajat» Amerikassa jne.

2) Toinen suunta — niin sanottu «keskusta» — miehiä, jotka horjuvat sosiali-shovinistien ja tosi-internationalistien välillä.

«Keskusta» kaikitenkin vakuuttaa ja vannoo, että he ovat marxilaisia, internationalisteja, että he kannattavat rauhaa, kaikenlaista hallitusten «painostamista», kaikenlaisten «vaatimusten» esittämistä hallitukselleen «ilmaisten sille kansan rauhanhalun», kaikenlaisia kamppailuja rauhan hyväksi, että he kannattavat rauhaa ilman valtauksia jne. jne. — ja rauhaa sosiali-shovinistien kanssa. «Keskusta» puolustaa — «yhtenäisyyttä», keskusta on — hajottamisen vastustaja.

«Keskusta» on — hyväätarkoittavan pikkuporvarillisen fraasin valtakunta, internationalismin sanoissa, mutta pelkurimaisen opportunismin ja sosiali-shovinistien mielistelyn teossa.

Kysymyksen ydin on siinä, että «keskusta» ei ole varma vallankumouksen välttämättömyydestä omia hallituksiaan vastaan, ei saarnaa sitä, ei käy avointa vallankumouksellista taistelua, keksii mitä alhaisempia — ja arkki-«marxilaisilta» kaikuvia — verukkeita siitä päästäkseen.

Sosiali-shovinistit — ovat meidän

luokkavastustajiamme, porvareja työväenliikkeen keskuudessa. He edustavat sellaisia työväen kerroksia ja ryhmiä, jotka objektiivisesti ovat porvariston lahjomia (parempi palkka, kunniapaikka jne.) ja jotka auttavat omaa porvaristoaan rosvoamaan ja sortamaan pieniä ja heikkoja kansoja, taistelemaan kapitalistisen saaliin jakamisesta.

«Keskusta» on — totuntataidon miehiä, mätään laillisuuteen piintyneitä, parlamenttarismin olosuhteitten pilaamia jne, virkamiehiä, jotka ovat tottuneet lämpöisiin toimipaikkoihin ja «rauhalliseen» työhön. Historiallisesti ja taloudellisesti puhuen eivät he edusta erikoista kerrosta, he edustavat ainoastaan siirtymistä työväenliikkeen eletystä vaiheesta, vuosien 1871—1914 välisestä vaiheesta, joka on antanut paljon arvokasta, varsinkin proletariaatille välttämättömässä hitaan, sitkeän, järjestelmällisen organisatiotyön taidossa laajassa ja mitä laajimmassa mitassa, — uuteen vaiheeseen, joka on tullut objektiivisesti välttämättömäksi ensimmäisen yleismaailmallisen imperialistisen sodan ajoista lähtien, joka on aloittanut yhteiskunnallisen vallankumouksen kauden.

«Keskustan» pääjohtaja ja edustaja on Karl Kautsky, II:n internationalen (1889—1914) huomatuin auktoriteetti, marxilaisuuden täydellisen vararikon, ennenkuulumattoman selkärangattomuuden, mitä kurjimpien horjumisten ja petturuuksien perikuva elokuusta v. 1914 lähtien. «Keskusta»-suunta — Kautsky, Haase, Ledebour, n.s. «työyhteys» Saksan valtiopäivillä, Ranskassa Longuet, Pressemane ja n.s. «minoritärit» (vähemmistöläiset) yleensä; Englannissa — Philip, Snowden, Ramsay Macdonald ynnä monet muut «riippumattoman työväenpuolueen» ja osaksi Brittiläisen sosialistipuolueen johtajat, Morris Hillquit ja monet muut Amerikassa; Turati, Treves Italiassa; Robert Grimm ym. Sveitsissä, Viktor Adler ja K:o Itävallassa; O.K:n puolue *) Axelrod, Martov, Tsheidse, Tseretelli ym. Venäjällä jne.

Ymmärrettävästi yksityiset henkilöt väliin siirtyvät, itse huomaamattaan, sosiali-shovinismin kannalta «keskustan» kannalle ja päinvastoin. Jokainen marxilainen tietää, että luokat eroavat toisistaan, huolimatta henkilöjen vapaasta siirtymisestä luokasta toiseen, samoin suunnatkin eroavat toinen toisistaan, huolimatta yksityisten henkilöjen vapaasta siirtymisestä suunnasta toiseen, huolimatta suuntien yhdistämisen yrityksistä ja ponnistuksista.

3) Kolmas suunta — internationalistit todellisuudessa, joita lähinnä edustaa «Zimmerwaldin vasemmisto».**)

Pääasiallinen luonnepiirre: täydellinen pesäero sosialishovinismista ja «keskustasta». Avoin vallankumouksellinen taistelu omaa imperialistista hallitusta ja omaa imperialistista porvaristoa vastaan. Periaate: «päävihollinen on omassa maassa». Armoton taistelu imelää sosialipasifistista (sosialipasifisti on sosialisti sanoissa, porvarillinen pasifisti teossa; porvarilliset pasifistit uneksivat ikuista rauhaa ilman pääoman ikeen ja herruuden kukistamista) fraasia ja kaikkia verukkeita vastaan, joiden tarkoituksena on kieltää proletariaatin vallankumouksellisen taistelun ja proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen mahdollisuus tai sopivaisuus aikaan ja paikkaan nähden kyseessäolevan sodan yhteydessä.

Tämän aatesuunnan huomatuimmat edustajat ovat: Saksassa «spartakusryhmä» eli «Internationalen ryhmä», jonka jäsenenä on Karl Liebknecht. Karl Liebknecht — tämän suunnan ja uuden, todellisen, proletaarisen internationalen huomatuin edustaja.

---

*) Orgkomitean ympärille järjestyneet menshevikit. Suom.

**) Lenin viittaa sen julistukseen syyskuulta 1915. — Suom.

Karl Liebknecht kehoitti Saksan työmiehiä ja sotilaita kääntämään aseensa omaa hallitusta vastaan. Karl Liebknecht teki sen julkisesti parlamentin (valtiopäiväin) puhujalavalta. Ja sitten lähti hän eräälle Berlinin suurimmalle torille, Potsdamin torille, levittäen salaisesti painettuja julistuksia, joissa kehoitettiin mielenosoitukseen tunnuslauseena «alas hallitus». Hänet vangittiin ja tuomittiin pakkotyöhön. Hän istuu nyt pakkotyövankilassa Saksassa, kuten yleensä sadat, ellei tuhannet, todelliset Saksan sosialistit istuvat vankiloissa taistelusta sotaa vastaan.

Karl Liebknecht kävi armotonta taistelua puhein ja kirjoituksin ei ainoastaan omia Plehanoveja, Potresoveja (Sheidemanneja, Logieneja, Davideja ja K°), vaan myöskin oman maansa keskustan miehiä, omia Tsheidseja, omia Tseretellejä (Kautskya, Haasea, Ledebouria ja Kumpp. vastaan).

Karl Liebknecht ystävänsä Otto Ryhlen kanssa, kahden sadastakymmenestä edustajasta, rikkoivat kurin, hävittivät «yhtenäisyyden» «keskustan» ja shovinistien kanssa, lähtivät kaikkia vastaan. Yksin Liebknecht edustaa sosialismia, proletariaatin asiaa, proletaarista vallankumousta. Koko muu Saksan sosialidemokratia, Rosa Luxemburgin oikean sanan mukaan (hän on myöskin yksi «Spartakusryhmän» johtajia) on löyhkäävä ruumis.

Toinen todellisten internationalistien ryhmä Saksassa on —Bremenin lehti «Arbeiterpolitik» («Työväen politiikka»).

Ranskassa ovat lähimpänä todellisia internationalisteja — Loriot ja hänen ystävänsä (Bourderon ja Merrheim ovat luisuneet sosialipasifismiin), samoin ranskalainen Henri Gilbeaux, joka julkaisee Genevessa aikakauslehteä «Demain» («Huomen»), Englannissa — sanomalehti «Trade-Unionist» ja osa Brittiläisen Sosialistipuolueen ja Riippumattoman Työv. puolueen jäseniä (esim. William Russel, joka julkisesti on kehottanut eroamaan sosialismin pettäneistä johtajista), skotlantilainen kansakoulunopettaja sosialisti Maclean, jonka Englannin porvarillinen hallitus on tuominut pakkotyövankeuteen vallankumouksellisesta taistelusta sotaa vastaan; satoja Englannin sosialisteja on vankiloissa samoista rikoksista. He ja ainoastaan he ovat internationalisteja teossa. Amerikassa — «Sos. Työv. Puolue» ja opportunistisessa «Sos. puolueessa» ne ainekset, jotka alkoivat tammikuussa v. 1917 julkaista sanomalehteä «The Internationalist»; Hollannissa — «tribunistien» puolue, jotka julkaisevat lehteä «Tribune» (Pannekoek, Herman Gorter, Wynkoop, Henriette Rollan-Holst, joka oli Zimmerwaldissa keskustassa ja on nyt siirtynyt meidän puolellemme); Ruotsissa — nuorten eli vasemmistolaisten puolue, johtajina Lindhagen, Ture Nerman, Carlson, Ström, Z. Höglund, joka persoonallisesti otti osaa Zimmerwaldissa «Zimmerwaldin vasemmiston» perustamiseen ja joka nyt on tuomittuna vankilaan vallankumouksellisesta taistelusta sotaa vastaan; Tanskassa Trier ja hänen toverinsa, jotka ovat eronneet täydellisesti porvarilliseksi muuttuneesta Tanskan «sos. dem» puolueesta, jonka etunenässä on ministeri Stauning; Bulgariassa — «tjesnakit»*); Italiassa on lähinnä puoluesihteeri Konstantin Lazari ja pää-äänenkannattajan «Avanti» («Eteenpäin») toimittaja Serrati, Puolassa Radek, Hanecki ym. sosialidemokratian johtajat, joita yhdistää «Maahallinto»; Rosa Luxemburg, Tvszka ym. sos. dem johtajat, joita yhdistää «Päähallinto»; Sveitsissä ne vasemmistolaiset, jotka laativat «referendumin» (kansanäänestyksen) perustelut (tammikuussa v. 1917) taistelua varten sosialishovinisteja ja oman maansa

---

*) "Ahtaat" — Bulgarian sosdem. vasen sivusta, joka jo ennen sotaa oli erossa opportunistisesta "laajasydämisten" puolueesta — Suom.

«keskustaa» vastaan ja jotka Zürichin kanttoonin sosialistisessa edustajakokouksessa Töss'issa, helmik. 11 p:nä v. 1917 esittivät periaatteellis-vallankumouksellisen päätöslauselman sotaa vastaan; Itävallassa Friedrich Adlerin nuoret ystävät vasemmalta, jotka ovat osaksi toimineet «Karl Marxin» klubissa Wienissä, — klubissa, jonka Itävallan mitä taantumuksellisin hallitus nykyään on sulkenut, hallitus, joka parhaillaan tuomitsee kuolemaan Fr. Adleria sankarillisesta, vaikka harkitsemattomasta ministerin ampumisestaan jne. jne.

Kysymys ei ole vivahduksista, joita on vasemmistolaisissakin. Kysymys on s u u n n a s t a. Tärkein seikka on se, ettei ole helppo olla internationalistina teossa kauhean imperialistisen sodan kaudella. Sellaisia on vähän, mutta a i n o a s t a a n heissä on sosialismin koko tulevaisuus, a i n o a s t a a n he ovat j o u k k o j e n j o h t a j i a eikä joukkojen turmelijoita.

Reformistien ja vallankumouksellisten välisen erotuksen, sosialidemokratian keskuudessa, sosialistien keskuudessa yleensä, objektiivisen välttämättömästi täytyi muuttua imperialistisen sodan olosuhteissa. Ken rajoittuu porvarillisille hallituksille esitettäviin «vaatimuksiin» rauhan solmiamisesta tai «kansojen ruokahalun ilmaisemisesta» jne, se luisuu teossa reformeihin. S i l l ä k y s y m y s s o d a s t a, objektiivisesti, on asetettava ainoastaan v a l l a n k u m o u k s e l l i s e s t i.

Sodasta ei päästä demokraattiseen, väkivallattomaan rauhaan, kansojen vapautumiseen m i l j a a r d ivoittojen maksamisesta herroille kapitalisteille, jotka ovat kovasti rikastuneet «sodalla» — siitä ei ole muuta ulospääsyä kuin proletariaatin vallankumous.

Porvarilliselta hallitukselta voidaan ja tulee vaatia mitä erilaisimpia uudistuksia, mutta ei voida joutumatta huijaukseen, reformismiin. vaatia näiltä, imperialistisen kapitaalin tuhansilla siteillä kytkemiltä miehiltä ja luokilta, näiden siteiden k a t k a i s e m i s t a, mutta ilman sellaista katkaisemista ovat kaikki jutut sodasta sotaa vastaan tyhjiä, pettäviä fraaseja.

«Kautskylaiset», «keskusta» ovat vallankumouksellisia sanoissa, reformisteja teossa, internationalisteja sanoissa, sosialishovinismin apureita teossa.

ZIMMERWALDIN INTERNATIONALEN VARARIKKO. — TÄYTYY PERUSTAA KOLMAS INTERNATIONALE.

Zimmerwaldin Internationale asettui heti alunpitäen horjuvalle «kautskylaiselle», «keskustalaiselle» kannalle, mikä pakoittikin Z i m m e r w a l d i n v a s e m m i s t o n heti eroittautumaan, eristäytymään, julkaisemaan o m a n manifestinsa (joka painettiin Sveitsissä venäjäksi, saksaksi ja ranskaksi).

Zimmerwaldin Internationalen pääasiallisin puutteellisuus — sen v a r a r i k o n syy (sillä se on kärsinyt aatteellis-poliittisen vararikon) oli horjuminen, häilyväisyys tärkeimmässä, käytännöllisessä k a i k k i m ä ä r ä ä v ä s s ä kysymyksessä täydellisestä välien katkaisemisesta sosialishovinismin ja sosialishovinistisen vanhan Internationalen kanssa, jonka päämiehenä ovat Vanderwelde. Huysmans Haagissa (Hollanti) ym.

Meillä ei vielä tiedetä, että Zimmerwaldin enemmistö o n j u u r i k a u t s k y l a i s i a. Mutta tämä on kuitenkin perustava asia, jota ei saa olla ottamatta lukuun ja joka nyt on länsi-Euroopassa yleisesti tunnettu. Myöskin shovinistin, äärimmäisen saksalaisen shovinistin Heilmannin, joka on pääshovinistisen «Cheimnizin lehden» toimittaja ja pääshovinistisen Parvuksen «Kellon» (Die Glocke), avustaja — tietenkin «sosialidemokraatti» ja sosialidemokratian «yhte-

näisyyden» kiivas puolustaja — täytyi sanomalehdistössä tunnustaa, että keskusta eli «kautskylaisuus» ja Zimmerwaldin enemmistö ovat yksi ja sama.

Ja vuoden 1916 loppu ja vuoden 1917 alku ovat lopullisesti todenneet tämän asian. Huolimatta siitä, että Kienthalin manifesti tuomitsi sosialipasifismin, koko Zimmerwaldin oikeisto, koko Zimmerwaldin enemmistö luisui sosialipasifismiin: Kautsky ja Kumpp. useissa esiintymisissään tammikuussa ja helmikuussa v. 1917, Bousteron ja Merrheim Ranskassa, äänestäen yksimielisesti sosialishovinistien kanssa sosialistisen puolueen (jouluk. 1916) ja «Yleisen Työn liiton» (CGT) (Ranskan ammattiliittojen yleiskansallisen järjestön) konferenssissa (myös jouluk. v. 1916) pasifistisen päätöslauselman puolesta; Turati ja kumpp. Italiassa, missä koko puolue asettui sosialipasifistiselle kannalle, ja Turati henkilökohtaisesti «luiskahti» (eikä tietenkään sattumalta) aina nationalistisiin, imperialistista sotaa kaunisteleviin lauseparsiin puheessaan 17. 12. 16.

Zimmerwaldin ja Kienthalin puheenjohtaja Robert Grimm meni tammikuussa v. 1917 liittoon oman puolueensa sosialishovinistien kanssa (Greylich, Pflyger, Gustav Myller ym) todellisia internationalisteja vastaan.

Eri maiden zimmerwaldilaisten kahdessa neuvottelukokouksessa tammikuussa ja helmikuussa v. 1917 leimasivat muutamien maiden vasemmistointernationalistit muodollisesti tämän zimmerwaldilaisen enemmistön kaksinaisen ja kaksinaamaisen menettelyn: Münzenberg, kansainvälisen nuorisojärjestön sihteeri ja mainion internationalistisen sanomalehden, «Nuorisointernationalen» toimittaja, meidän puolueemme keskuskomitean edustaja Zinovjev, Puolan sosdem. puolueen (Maa-hallinnon) ed. K. Radek; saksalainen sosialidemokraatti, «Spartakusryhmän» jäsen, Hartstein.

Venäjän proletariaatille on paljon annettu; ei missään maailmassa työväenluokan vielä ole onnistunut kehittää sellaista vallankumouksellista tarmoa kuin Venäjällä. Mutta kelle paljon on annettu, siltä myös paljon vaaditaan.

Zimmerwaldilaista suota ei voi kauemmin sietää. Ei saa zimmerwaldilaisten «kautskylaisten» tähden jäädä edelleen puoliyhteyteen Plehanovien ja Scheidemanien shovinistisen Internationalen kanssa. Täytyy heti katkaista välit tämän Internationalen kanssa. Tulee jäädä Zimmerwaldiin ainoastaan informatiota varten.

Juuri meidän täytyy juuri nyt, viivyttelemättä perustaa uusi vallankumouksellinen Internationale, tai oikeammin rohjeta tunnustaa kaikkien kuullen, että se on jo perustettu ja toimii.

Se on niiden «internationalistien teossa» internationale, jotka edellä tarkkaan luettelin. Ne, ja ainoastaan ne — ovat vallankumouksellisten internationalististen joukkojen edustajia eikä joukkojen siveellisiä turmelijoita.

Jos sellaisia sosialisteja on vähän, niin kysyköön itseltään jokainen venäläinen työmies, kuinka paljon oli tietoisia vallankumouksellisia Venäjällä vuoden 1917 helmi-maaliskuun vallankumouksen aattona?

Pääasia ei ole lukumäärä, vaan todella vallankumouksellisen proletariaatin aatteiden ja politiikan oikein ilmaiseminen. Asian ydin ei ole internationalismin «julistamisessa», vaan siinä, että osaa kaikkein vaikeimpinakin aikoina olla internationalisti teossa.

Älkäämme antako sovinnon ja kansainvälisen kongressien toivon pettää itseämme. Niin kauan kuin imperialistinen sota jatkuu, ovat kansainväliset suhteet puristettuina imperialistis-porvarillisen sotilasdiktatuurin rautaisiin pihteihin. Jos kerran «ta-

savaltalainen» Miljukov, jonka on pakko sietää Työväen Edustajien Neuvostojen sivuhallitusta, ei pääs- tä nyt Venäjälle huhtikuussa v. 1917 sveitsiläistä sosialistia, puoluesihteeriä, internationalistia, Zimmerwaldin ja Kienthalin osanottajaa, Fritz Platten'ia, vaikka hänellä on venäläinen puoliso, matkusti vaimonsa sukulaisten luokse, vaikka hän otti osaa v. 1905 vallankumoukseen Riiassa, istui tämän johdosta venäläisessä vankilassa, maksoi vapautumistakuurahat tsaarihallitukselle, tahtoi saada nämä takaisin, — jos kerran tasavaltalainen Miljukov voi tehdä tämän Venäjällä huhtikuussa v. 1917, niin voidaan päättää, minkä arvoisia ovat porvariston puolelta rauhaa ilman valtauksia jne koskevat lupaukset, lauseparret ja julistukset.

Entä se, että Englannin hallitus vangitsi Trotskin? Entä se, ettei Martovia päästetä Sveitsiin, entä toiveet houkutella Martov Englantiin, missä häntä odottaa Trotskin kohtalo?

Älkäämme tehkö itsellemme illusiooneja, älkäämme pettäkö itseämme.

Kansainvälisten kongressien tai neuvottelukokouksien «odottaminen» merkitsee internationalismin petturina olemista, kun kerran on todistettu, että ei edes Tukholmasta meille päästetä internationalismille uskollisia sosialisteja sen paremmin kuin kirjeitäkään heiltä, huolimatta sotilassensuurin täydellisestä mahdollisuudesta ja sen täydellisestä ankaruudesta.

Ei pidä «odottaa», vaan puolueemme tulee heti perustaa Kolmas Internationale, ja sadat sosialistit Saksan ja Englannin vankiloissa hengähtävät helpoituksesta, tuhannet ja tuhannet työmiehet, jotka nykyään järjestävät lurjusta ja rosvoa, Wilhelmiä, peloittavia lakkoja ja mielenosoituksia, lukevat illegaalisista lentolehdistä meidän päätöksestämme, meidän veljellisestä luokkatunteestamme Karl Liebknechtiin ja ainoastaan häneen, meidän päätöksestämme taistella nytkin «vallankumouksellista puolustuslaisuutta» vastaan — lukevat sen ja heidän vallankumouksellinen internationalisminsa lujittuu.

Kenelle paljon on annettu, siltä paljon vaaditaan. Maailmassa ei ole maata, missä nyt olisi sellainen vapaus, kuin Venäjällä. Älkäämme käyttäkö tätä vapautta saarnataksemme porvariston tai porvarillisen «vallankumouksellisen puolustuslaisuuden» puolesta, vaan käyttäkäämme sitä hyväksemme rohkean ja rehellisen, proletaarisen ja liebknechtiläisen, Kolmannen Internationalen perustamista varten, Internationalen, joka on järkähtämättä vihamielinen sekä pettäville sosialishovinisteille että horjuville «keskustan» miehille.

Siitä, että sosialidemokratian yhdistämisestä Venäjällä ei voi olla puhettakaan, ei tarvitse tuhlata paljon sanoja yllä esitetyn jälkeen.

Parempi on jäädä kahden, kuten Liebknecht, ja se merkitsee jäämistä vallankumouksellisen proletariaatin kanssa, — kuin hetkeäkään jatkaa edes ajatusta yhteenliittymisestä O. K:n puolueen kanssa, Tsheidsen, Tseretellin, jotka sietävät liittoa Potresovin kanssa «Rabotshaja Gasetassa», jotka äänestävät sotalainan puolesta Työväen Edustajain Neuvoston Toimeenpanevassa Komiteassa, jotka ovat luisuneet «puolustuslaisuuteen».

Haudatkoot kuolleet kuolleensa. Ken tahtoo auttaa horjuvia, hänen tulee alottaa siitä, että lakkaa itse horjumasta.

KYSYMYS ZIMMERWALDISTA

Nyt on erittäin selvänä se virhe, että me emme poistuneet siitä.

Kaikki katsovat toivolla Tukholmaan. Mutta Tukholman konferenssi «lykkäytyy» kuukaudesta kuukauteen.

Ja Zimmerwald «odottaa» Tukholmaa! Kautskylaiset, italialaiset, s.o. Zimmerwaldin enemmistö «odottaa» Tukholmaa.

Ja me osallistumme komediaan, vastaten siitä työläisten edessä.

Se on häpeä.

Tulee poistua heti Zimmerwaldista.

Jos jäämme sinne vain informatiota varten, emme menetä mitään, mutta emme vastaa Tukholman «odotuksesta».

Mädästä Zimmerwaldista poistumisesta tulee meidän päättää heti plenumin kokoontuessa syyskuun 3 p:nä v. 1917, kutsumme koolle vasemmistolaisten konferenssin ja valtuutamme tähän tukholmalaiset edustajat.

Mutta nyt on käynyt niin, että puolueemme teki tyhmyyden jäämällä Zimmerwaldiin, puolueemme, joka on ainoa internationalinen puolue maailmassa, jolla on 17 lehteä ym., näyttelee sovittelevaa osaa saksalaisten ja itävaltalaisten martovien ja tseretellien kanssa, kuten Martov sovittelee Tseretellin kanssa ja Tseretelli sovittelee es-errien kanssa ja es-errät porvariston kanssa.

Ja tätä nimitetään III Internationalen «kannalla olemiseksi»!!!

(Kirjoitettu syyskuun alkupuolella v. 1917.)

PUOLUEEMME TEHTÄVÄT INTERNATIONALESSA

(III Zimmerwaldin konferenssin johdosta [1]).

«Rabotshi Putj'in» N:o 22 syyskuun 28 p:ltä on julaistu III Zimmerwaldin konferenssin manifesti. Jos emme erehdy, on se sitä paitsi ollut vain menshevikki-internationalistien «Iskra»-lehdessä N:o 1, syyskuun 26 p:ltä, tosin lyhyillä lisäosoituksilla III Zimmerwald-konferenssin kokoonpanosta ja sen päivämääristä (elokuun 20—27 uutta lukua); muissa sanomalehdissä ei manifestia eikä minkäänlaisia tarkkoja tietoja konferenssista ole ollut.

Me esitämme nyt tästä konferenssista eräitä aineistoja, jotka on saatu ruotsalaisten vasemmistososialidemokraattien «Politiken» lehdestä [2]) (tämä artikkeli on käännetty Suomen sosialidemokraattisen puolueen lehdessä «Työmies») ja erään puolalaisen ja venäläisen toverin kirjallisista tiedoista, jotka toverit olivat osallistuneet konferenssiin. Kerromme alussa, näihin tietoihin nojaten, konferenssista yleensä ja sen jälkeen

[1]) III Zimmerwald-konferenssi pidettiin Tukholmassa syyskuun 5—12 pn:ä (elok. 23—30) v. 1917. Konferenssin päiväjärjestyksessä oli seuraavat kysymykset: 1) Kansainvälisen sosialistikomissian selostus, 2) Grimmin juttu, 3) Suhde Tukholman konferenssiin, joka on kutsuttu koolle puolueettomien (Skandinavian) maiden sosialistien alotteesta ja 4) Taistelu rauhan puolesta ja Zimmerwald-liike sotivissa maissa.

Suurta väittelyä herätti kysymys osallistumisesta Tukholman konferenssiin. VSDTP(b):n edustajat Orlovski (V. Vorovski) ja Aleksandrov (N. Shevnosks) esiintyivät Tukholman konferenssin osallistumista vastaan, Menshevikki-internationalistien edustaja A. Jermonski — osallistumisen puolesta, menshevikki Panin (M. S. Makatsyb) ilmoitti, että hän on saanut valtuudet osallistua Zimmerwald-konferenssiin vain sillä ehdolla, jos tämä konferenssi päättää osallistua Tukholman konferenssiin.

Kysymyksessä Zimmerwald-liikkeestä Venäjältä esiintyivät KK:n puolesta edustajana Radek sekä O. K:sta Jermanski ja Axelrod. Keskustelussa ilmoitettiin KK:n ja Puolan sosialidemokraattisen Maa-Hallinnon puolesta yhteistyöskentelyn mahdottomuudesta sovittelijapuolueitten edustajain kanssa.

Rauhankysymyksessä valittiin komitea: Haase, Ledebour, Radek, Jermanski, Balabanova, Schlesinger, Höglund ja Duncker, joka valmisti manifestin kehoituksella kansainväliseen yleislakkoon sotaa vastaan ja Venäjän vallankumouksen puolustamiseksi.

[2]) "Politiken" Ruotsin vasemmisto-sosialidemokraattien lehti, ilmestyy v:sta 1916. Toimittajia eri aikoina Ström, Höglund, ym. Nykyään on lehti luopioiden, Kilbomin ym, käsissä.

siirrymme sen ja puolueemme tehtävien arviointiin.

1.

Konferenssiin osallistuivat seuraavien puolueiden ja ryhmien edustajat: 1) Saksan «riippumaton» sosialidemokraattinen puolue («kautskylaiset»); 2) Sveitsin puolue; 3) Ruotsin vasemmistopuolue (joka kuten tunnettua on katkaissut kaikki yhteydet Brantingin opportunistisen puolueen kanssa); 4) Norjan ja 5) Tanskan (ainehistossamme ei ole osoitettu onko kysymys virallisesta, opportunistisesta Tanskan puolueesta ministeri Stauning'in johdolla); 6) Suomen sosialidemokraattinen puolue; 7) Rumanian 8) VSDTP bolshevikit; 9) VSDTP menshevikit (Panin ilmoitti kirjallisesti, että ei tule osallistumaan sillä perusteella, että konferenssi ei ole täydellinen: Axelrodhan kävi aika ajoin kokouksessa, m u t t a e i a l l e k i r j o i t t a n u t m a n i f e s t i a); 10) menshevikki-internationalistit; 11) amerikkalainen «kristillisten sosialisti-internationalistien ryhmä», 12) amerikkalainen «sosialistinen propagandaryhmä» (tämä oli luultavasti se sama ryhmä, josta mainitaan «Proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme» nimisessä kirjasessa (proletaarisen puolueen ohjelmaluonnos), sillä juuri tämä ryhmä tammikuun alussa v. 1917 julkaisi «Internationalisti»-lehteä; 13) Puolan sosialidemokraatit, jotka ovat yhtyneet «Maa-Hallintoon»; 14) Itävallan oppositio («Karl Marxin klubi», jonka Itävallan hallitus kielsi Friedrich Adlerin suorittaman Styrghkin surmaamisen jälkeen; tästä klubista olen maininnut samassa kirjasessa); 15) Bulgarian «riippumattomien ammattiliitto» (jotka kuuluvat, kuten minulla olevan kirjeen kirjoittaja lisää, ei «ahtaisiin», s.o. ei vasemmisto-internationalistiseen Bulgarian puolueeseen, vaan «laajoihin» s.o. opportunistiseen puolueeseen): tämä edustaja saapui jo konferenssin päättymisen jälkeen, kuten 16) Serbian puolueen edustajatkin.

Näistä 16 puolueesta ja ryhmästä kuuluvat tähän «kolmanteen» virtaukseen josta puhutaan konferenssimme päätöslauselmassa 24 — 29 huhtikuuta v. 1917 (ja kirjasessani, jossa tätä virtausta nimitetään «internationalisteiksi teossa»), numerot 3, 8, 12, 13 ja 14; sitten lähempänä tätä «vasemmisto»-virtausta, tai niitten «keskustaa» kautskylaisten välillä ovat ryhmät 4 ja 16, joskin on vaikea määritellä täsmälleen heidän kantaansa, on mahdollista, että he kuuluvatkin «keskustaan». Edelleen ryhmä 1, luultavasti 2, 6 ja 7, ryhmä 10 ja, ehkä 15 kuuluvat kautskylaiseen «keskustaan». Ryhmä 5 (jos tämä on Stauningin puolue) ja 9 ovat puolustuslaisia, ministerisosialisteja ja sosialishovinisteja. Lopuksi ryhmä 11 on aivan satunnainen.

Tästä näkyy, että konferenssin kokoonpano oli sangen kirjava, — vieläpä järjetön, sillä kokoontui ihmisiä, jotka perusasioissa olivat eri mieltä, ja sen vuoksi kykenemättömiä toimimaan todella sovussa, todella yhdessä, ihmisiä, jotka kiertämättä erosivat toisistaan politiikkansa perussuunnasta. On luonnollista, että tällaisten ihmisten «ystävyyden» «hedelmänä» on joku keskinäinen riita ja juonittelu tai kautsukkimaisia kompromissimaisia päätöslauselmia, kirjoitettuja totuuden peittämiseksi. Esimerkit ja todisteet tähän me näemmekin nyt. (Käsikirjoitus keskeytyy tähän).

E. JOLK

Japanin imperialismi uusien seikkailujen edessä

JAPANIN ei tule tyytyä ylläpitämiseen vain itseensä näiden, vaan on rauha vakiinnutettava koko Aasiaa käsittäväksi", näin Japanin sotilaspiirien vastuunalainen johtaja, ei niinkään kauan sitten, määritteli Japanin valtakunnan tehtävät. Kaukaisen idän viime viikkojen tapahtumat osottavat, että Japanin hallitus on jälleen ryhtynyt "vakiinnuttamaan rauhaa" Aasiassa. Äsken paljastunut Itä-Kiinan rautatien anastamisyritys ja vastuunalaisten neuvostotyöntekijöiden provokatooriset vangitsemiset rautatiellä, Japanin asioilla liikkuvan kenraali Fantsenun esiintymiset Pekingin suunnalla päämääränään Peking-Tientsinin alueen valtaaminen ja uuden "riippumattoman" valtion sinne muodostaminen ja lopuksi japanilais-mantshurialaisten joukkojen liikkeet Tshaharissa Klagania kohti — kaikki nämä tosiasiat todistavat Japanin hyökkäysten uudelleen aktivisoitumisesta mannermaalla.

Aivan selvää on, että nämä tapahtumat ovat vain uusi rengas Japanin imperialististen esiintymisten pitkässä ketjussa viimeisinä vuosina. Japanin valtauspolitiikan historiallinen ohjelma on, kuten tunnettua, esitetty tunnetussa "Tanakan memorandumissa". Ainakin yhtä selvästi on tämä määritelty eräässä myöhemmässä asiakirjassa, kenraaliluutnantti Saton kirjassa "Mantshurian, Mongolian kysymys ja meidän mannermaapolitiikkamme" (Tokio v. 1931) Eipä ole haitaksi vieläkin kerran muistuttaa neuvostolukijalle siitä mikä on olennaista tässä "mannermaapolitiikassa". Annamme puheenvuoron Satolle:

"Jos japanilaiset tahtovat omin käsin eksploatoida Mantshuria-Mongoliaa ja Siperiaa, niin on heidän ensi kädessä vallattava Itä-Kiinan rautatie ja Siperian rautatie. Japanille edullisen tilaisuuden sattuessa on Venäjän ja Kiinan hallitusten kanssa ryhdyttävä neuvottelemaan mainittujen rautateiden ostosta Japanille.

... Mongolian eksploatoimista varten on ennen kaikkea rakennettava rautatie Mukdenista Urgiin... Tämän rautatien on Irkutskissa yhdyttävä Siperian rautatiehen, joten Jeholin Tshaharin ja Urgista länteen sijaitsevalla Altain alueella oleville vuoristorikkauksille avautuvat hyvät kehittämismahdollisuudet. Mahdollisuuksien mukaan on Mukden-Urga-Irkutsk rautatietä jatkettava Ohotan rannalla sijaitsevaan Ohotan satamaan. Kun tämän rautatien rakennussuunnitelma tulee toteutetuksi, niin melkein koko Mongolia ja itäinen osa Siperiaa joutuvat Japanin vaikutuspiiriin"

Tällainen on Japanin "rauhanrakentajien" toimintaohjelma, jonka toteuttamiseen sodan tietä ryhdyttiin kaksi vuotta sitten. Meitä tietystikin kiinnostaa kysymys siitä, mitkä ovat Japanin mannermaapolitiikan lähimmät perspektiivit, miten järjestyvät Japanin sisä- ja ulkopoliittiset edellytykset uusien sotilaallisten esiintymisten alkamiseksi kaukaisessa idässä.

I.

Japanin taloudellista tilaa nykyaikana luonnehtii *sota- ja inflatiokonjunktuurin lähenevä loppu.* Vuosien 1932—33 inflatio-"puumin" luonteesta seuraa, että tämä konjunktuurin lopun läheneminen tulee voimakkaasti järkyttämään Japanin koko kansantaloutta.

Vuoden 1932 jälkipuoliskon ja varsinkin v. 1933 alkupuoliskon aikana tapahtunut teollisuuden vilkastuminen on tunnustettava melkoisen merkittäväksi. Esitämme lyhyesti v. 1933 alkupuoliskon tärkeimpiä osoittimia. Valurautaa sulatettiin tänä aikana 939 tuhatta tonnia (Korea ja Mantshuria mukaan luettuina), merkiten se 20 % lisäystä edelliseen

vuoteen verraten; *terästä* tuotettiin lähes 30 % enemmän; *sementtiä* noin 40 %. *Hiilen* tuotanto kohosi 792 tuh. tonnilla ja hiilen käyttö maassa kasvoi 12,7 %.

Huomattava tuotannon lisäys on tekstiiliteollisuudessa. Viiden ensimmäisen kuukauden aikana vuonna 1933 tuotettiin 692 milj. neliöyardia puuvillakankaita, mikä merkitsee 70 milj. neliöyardin ilsäystä edelliseen vuoteen verraten. Silkkikankaita tuotettiin 30 % enemmän kuin edellisenä vuotena; keinotekoisen silkin valmistuksessa on kuluvan vuoden ensipuoliskolla saavutettu ennätys — 34.3 milj. naulaa, mikä merkitsee 25 % lisäystä edellisen vuoden vastaavaan tasoon nähden. Silkin kehruussa lisäys on noin 25 %.

Muutamilla tärkeimmillä aloillaan onnistui Japanin teollisuuden saavuttaa vuoden 1928 taso (esim. valuraudan ja sementin tuotanto) jopa ylittääkin se (tekstiili ja teräs). Siten siis mainittuna vuonna samoin kuin 1932 vuonnakin, *toisia menestyksellisemmät teollisuusalat olivat sotilasteollisuutta, sotilasrakennustöitä (Japanissa ja Mantshuriassa) ja dumpingintarpeita edistävät teollisuusalat.*

Japanin ulkomaankaupan vaihto kuluvan vuoden ensi puoliskolla osottaa myös huomattavaa lisäystä viime vuoden vastaavaan kauteen nähden. *Vienti kasvoi 59,8 %* (arvolisäyksenä ilmaisten). Maasta on viety suuri määrä puuvillakankaita-863,6 milj. neliöyardia, 224 milj. neliöyardia enemmän kuin 1932 vuoden vastaavana kautena. Onpa Japanin viennin muillakin aloilla (keinotekoisen silkin, vehnäjauhon, kumijalkineiden jne.) saavutettu merkittävä lisäys.

Kasvanut tavaran vienti yhdessä "näkymättömän viennin" kanssa (siinä huomattavalla tilalla on laivaliikenne) tuottivat välttämättömät tarvittavat varat *tuontia* varten, joka niinikään kasvoi 24 %:lla edelliseen vuoteen verraten. Varsinkin kasvoi raaka-aineiden tuontia *sotilaallisia tarkoituksia* varten. Niinpä on *puuvillaa* tuotu 22 % enemmän kuin viime vuoden vastaavana aikana, *naftaa* 25 %, *rautaa* on maahan tuotu *kaksi kertaa enemmän kuin viime* vuonna ja *villaa* on maahan tuotu kuluvan vuoden kuuden kuukauden aikana noin 80 % siitä määrästä, mikä maahan tuotiin koko 1932 aikana.[1])

Teollisuuden piirin ja ulkomaan kaupan kasvu kohonneiden hintojen vallitessa (tukkihintojen indeksi heinäkuussa 1933 ylitti 22% hinnat heinäkuussa edellisenä vuotena) ja voittojen kasvu (vuoden 1932 ensi puoliskolla oli voiton keskiprosentti 6.7, kun taas tämän vuoden ensi puoliskolla 8.7) johti pääoman yleismäärän kasvuun. Tämä prosessi muuten alkoi jo vuoden 1932 jälkimmäisellä puoliskolla. Siitä oli seurauksena, että osa näistä pääomista ei löytänyt voittoa tuottavaa sijoitusmahdollisuutta ja *jäi pankkeihin toimettomaksi* talletusten muodossa. Heinäkuussa 1933 talletusten lukumäärä maan pankeissa ylitti miljardilla jenillä vastaavan rahasumman edellisenä vuonna. Lainoja taasen annettiin sama määrä kuin edellisenäkin vuonna. "Liikaa" pääomaa oli pankeissa ensimäisen vuosipuoliskon lopussa 1,4 miljard. jeniä.

Muu osa vapaita pääomia mobilisoitiin lainojen avulla ja osaksi siirtyi teollisuuteen, kauppaan ja pankki- ja vakuutusalalle. Uuden pääoman emissioni kuuden kuukauden ajalla v. 1933 (sisällyttäen valtion lainojen emissionin) oli 2,099,600 tuhatta jeniä, kun taas v. 1932 vastaavana kautena vain 649 milj. jeniä.

Vapaiden pääomien olemassaolo te-

---

1) Puhuttaessa raaka-aineiden kasaantumisesta sotatarpeita varten tulee lisäksi mainita, että Japani, jolla on suuria kuparivarastoja ja joka tähän asti on aina ollut kuparia vievä maa, on tänä vuonna yhtäkkiä alkanut tuoda maahan kuparia (kuparia on tuotu maahan 12 tuh. tonnia).

ki mahdolliseksi hallituksen menestyksellisen valtiolainojen sijoituksen markkinoilla ja sitä tietä budjetin vaillinkien peittäminen turvautumatta rahaemissionin suurentamiseen.

Pääoman sijoitukset teollisuuteen, kuljetuslaitokseen jne. olivat 790 milj. jeniä (edellisenä vuonna 145 milj. jeniä). Tähän summaan on laskettu 650 milj. jeniä etelä-Mantshurian rautateiden osakepääomien laajentamiseksi ja lähes 173 milj. jeniä pääomansijoituksia jalostusteollisuuteen, pääasiallisesti kemialliseen (87,8 milj. jeniä) ja tekstiiliteollisuuteen (40 milj. jeniä). Pääomasijoitukset teollisuuden muutamilla aloilla ovat realisoidut materiaalisessa muodossa, vastaavien alojen tuotantokoneistoa laajentamalla. Niinpä esim. 1933 ensipuoliskolla pumpulikehruuteollisuudessa värttinöiden lukumäärä lisääntyi 244 tuhannella ja kutomokoneet 2.275:llä[1]). Rakennetaan, järjestellään ja huomattavasti laajennetaan myöskin eräitä kemiallisen teollisuuden ja konerakennusteollisuuden laitoksia (Kavasakin uusi autotehdas, uusi työkonetehdas Niigatassa) ym.

Tällaiset ovat Japanin teollisuuden ja uudemman kaupan vilkastumisen osoittimet v. 1932 lopulta ja 1933 ensipuoliskolta. Mutta mitä tämä vilkastuminen merkitsee talouspulan kehityksen kannalta ja minkälaiset ovat sen taloudelliset ja poliittiset perspektiivit?

Vastauksen saamme tarkastelemalla niitä lähteitä joita käyttämällä Japanin hallitsevien luokkien on onnistunut saavuttaa äsken kuvaamamme parannus teollisuuden ja ulkomaankaupan tilassa.

II.

On tunnettua, että eräs teollisuuden vilkastumisen kiihoittimia vuosina 1932-33 on ollut *sota* "Meidän taloudellamme nykyaikana *todellisuudessa on sodan luonne*" totesi v. 1933 alussa porvarillinen talouslehti *Toio Keidshaid Simpo.* [2]) Japanin armeijan ja meri- sekä ilmalaivaston varustaminen, sotavarastojen kasaaminen ja sotarakennustyöt Mantshuriassa ovat johtaneet suureneviin tilauksiin sotaministeristön taholta. Sanomalehdissä on ilmoitettu että 1932 loppuun mennessä 1500 tehdasta on täydellisesti kuormitettu sotatilauksilla. Erikoiset määrärahat (400 milj. jeniä) v. 1933, jotka on käytetty sota- ja meriministeristön teollisuustilauksien maksamiseen, eivät vielä käsitä kaikkia todellisia menoja, koska kokonainen sarja suuria sotatilauksia suoritetaan kansalaislaitoksien laskuun, kuten esim. etelä Kiinan rautateiden ja Mandshou-Gon hallituksen ym. tilille.

Sotateollisuuden ja sekalaisten alojen asiain tilaa luonnehtii hyvin japanilainen aikakausjulkaisu *Ekonomisto* [3]) :

"Mantshurian tapahtumien alkamisajasta sotateollisuus elpyy myrskyisellä vauhdilla. Tehtaat, joissa vielä eiliseen asti rääkkyivät korpit, työskentelevät tänään vuorokaudet läpeensä eivätkä sittenkään ennätä suorittaa tilauksia. Ränsistyneimmätkin tuotantolaitokset, hyväkseen käyttäen markkinoiden tällaista tilaa, työskentelevät täydellä kuormituksella . . .

Japanin budjetti nousee yli 800 milj. jenin. Tämä suunnaton menoerä järkyttää valtion raha-asioita, **mutta sotateollisuudelle se osoittautuu odottamattomaksi onneksi.**"

Jos raskaalla teollisuudella merkitsi "onnea" sotatoimet Mantshuriassa ja uuteen suureen sotaan valmistautuminen, niin kevyelle teollisuudelle tätä "onnea" merkitsi *inflatiopolitiikka.*

Japanin hallitus turvautui inflatioon ei vain siksi, että oli välttämätöntä peittää paperirahan liikkeellelaskemisella ylimääräiset menot sotatoimien johdosta Mantshuriassa ja Shanghaissa, vaan myöskin työläisten, varsinkin vientiteollisuuden

---

1) Tuotannollisen koneiston kasvuun v. 1933 ensipuoliskolla vaikuttivat tietysti jo 1932 jälkipuoliskolla tehdyt pääomasijoitukset.

2) Helmikuun 18 p:nä 1933.

3) 1 päivältä maaliskuuta v. 1933.

työläisten välittömän painostuksen takia, erikoisesti Mitsuin-nimisessä jättiläisliikkeessä. Mitsuin poliittinen agenttuuri, Seijukai-puolue, pani käytäntöön inflatiopolitiikan heti päästyään valtaan v. 1931 lopussa.

Inflation tielle, kansallista taloutta häiriöön johtaviin ja eräille porvarispiireille tappiota tuottaviin toimenpiteisiin Japani siirtyi maailman taloudellisen pulan ahdistamana. Pula suunnattomasti kärjisti taistelua markkinoista ja kilpailutaistelussa oli turvauduttava inflation aseeseen. Tässä suhteessa Japanin imperialismi vain seurasi vanhemman veljensä, Englannin, esimerkkiä lakkauttamalla, kuten tunnettua, kultakannan vuoden 1931 syksyllä.

Jenin ostokyvyn alentuessa laski inflation seurauksena työväenluokan realipalkka ja vastaavasti laskivat tavaroiden tuotannon kustannukset liikeyrittäjille. Tähän yhtyi sekin, että alenevan valuutan oloissa tapahtui tuotantokustannusten näennäinen aleneminen seurauksena riittämättömistä kuolletussuorituksista, sikäli kuin näitä suorituksia ei toimitettu kultaan perustuvien laskelmien perusteella, mikä on tavallista valuutan alenemisen alkuasteella.

Tuotantokustannusten melkoisen alennuksen sai Japanin porvaristo aikaan myöskin työläisten *työn intenfisioimisella* pääasiassa tekstiiliteollisuudessa.

Työntekijättärien keskimääräinen lukumäärä 10 tuhatta värttinää kohden on laskenut 218,9 v. 1929 lukuun 164,1 vuoden 1932 jälkipuoliskolla. Työpalkka 10 tuhannen värttinän hoitamisesta, joka v. 1929 oli 362 jeniä, oli vuonna 1932 174, s.o. *laski puolella.*[1])

Seuraava taulukko havainnollisesti osottaa Japanin imperialismin "etumatkaa" kilpailussa maailman markkinoista:

Yhden kutojattaren viikkopalkka [1]) jeneissä)

P. A. Yhdysvallat	35,0
Englanti	18,0
Saksa	17,0
Japani	5,8

Seurauksena tästä japanilaisten tuotteiden hintojen laskusta kullassa sisämarkkinoilla, *pääasiallisesti työväenluokan lisätystä riiston kustannuksella emissioniveron* ja petomaisen *työn intensifikation* kautta Japanin teollisuuden harjoittajille on käynyt mahdolliseksi myydä ulkomaille tavaroita maailman markkinahintoja halvemmalla ja siitä huolimatta saada suuria voittoja.

Japanin teollisuuden sotatarve- ja vientialojen suunnattomista voitoista saamme käsityksen toimitetusta 156 suurinta liikettä koskevasta tutkimuksesta (yhteinen pääoma on 2,7 miljardia jeniä). Tämän mukaan on puhdas voitto pumpulinkehräämisteollisuudessa ollut 15,5% vuoden 1932 ensipuoliskolla, jopa kuluvan vuoden ensi puoliskolla 18,2%; vastaavat luvut sementtiteollisuudessa ovat 7,8 % ja 12,9 %; keinotekoisen silkin alalla 10,4 ja 24,9%; konerakennusalalla 8,9 % ja 15 %, mustan metallurgian tuotannossa — nolla ja 13,5 %.[2])

Millä hinnalla on saatu nämä Japanin porvariston skandaalimaiset voitot, joiden pohjalla on kasvanut Japanin menestyksellinen dumpingi, mihin perustuu vuoden jatkunut Japanin konjunktuuri?

Asian ydin on Japanin työtätekevien valtavassa ryöstämisessä äärimmäisessä työväenluokan, talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston kiristämisessä, jota Japanin hallitsevat luokat ovat verraten menestyksellisesti suorittaneet.

Mantshurian sotaan käytetyt kulut ja sotatilaukset, jotka ovat saaneet aikaan raskaan teollisuuden elpymisen, suoritetaan valtion budjetista.

[1]) "The MonthlyCircular" Mitsubisin konjunktuuritoimiston äänenkannattaja, kesäkuussa 1933.

[1]) Samassa lehdessä.

[2]) Yllämainitun lehden heinäkuun numerossa.

Budjettivajaus joka kuvastaa sodan tarpeiden aiheuttamia ylimääräisiä menoja v. 1932-33 oli 800 milj. jeniä. Vuodeksi 1933—34 se edustaa vieläkin merkittävämpää summaa. Loppuyhteenlaskussa v. 1934 nousee valtion velka 9 miljaardiin jeniin. Budjettivajauksen peittämisen mekanismi, laskemalla liikkeelle kotimaisia valtion lainoja, joita sijoitetaan valtion pankkeihin, yksityisiin pankkeihin, vakuutusyhtiöihin ja muihin porvariston rahalaitoksiin, synnyttää harhaluulon, että porvaristo on näiden isänmaallisten lainojen ainoa uhri. Itse asiassa valtion lainajärjestelmä kohtaa raskaimpana juuri kansan työtätekeviä kerroksia, sillä erääntyvät korot näistä lainoista (Japanissa niiden summa nousee tuntuvaan määrään, 300—400 milj. jeniä) samoin kuin lainojen kuoletuskin tapahtuu koko veroja maksavan joukon kustannuksella. Että Japanin hallitsevat luokat eivät suinkaan häikäile verorasituksien jakamisessa, sitä todistaa se tosiasia että 55 % verotuloista on välillisiä veroja (aksiiseja, tullivero jne.), s.o. puristetaan maan työtätekeviltä luokilta.

Valtiolainojen järjestelmä, joka nyt hedelmöittää sotateollisuutta ja sen yhteydessä olevia aloja, on omiaan vain joksikin vuodeksi siirtämään joukoilta yhä kasvavien verojen muodossa kiristettäväin sotamenojen maksamista. Mutta tämä järjestelmä ei suinkaan kumoa sitä tosiasiaa, että sotateollisuuden vilkastuminen tapahtuu kansanjoukkojen elinehtojen huonontamisen hinnalla.

(Jatkuu)

KATSAUKSIA:

KULTTUURIKRIISISTÄ SUOMESSA. Samaan aikaan kun meillä Neuvostoliitossa tapahtuu ennenkuulumattoman nopea taloudellisen ja kulttuurisen elämän nousu, samaan aikaan kapitalistimaissa rappeutuu ja taantuu koko henkinen elämä.

Suomessa, jossa porvaristo on pystyttänyt avoimen fasistidiktatuurin valtansa tukemiseksi, ilmenee kulttuuritaantumus hyvin voimakkaana, jopa siinä määrin että porvaristo itsekin jo aivan yleisesti puhuu henkisen kulttuurin pulasta. Yleisessä kansansivistyksessä, korkeimmassa opillisessa sivistyksessä, tieteessä ja taiteessa, yleensä kaikilla kulttuurityön aloilla, tapahtuu taantuminen.

Erikoisesti on porvaristo pulan kaudella supistanut vähävaraisten opiskelumahdollisuuksia. Kansakouluissa on kehitys pysähtynyt. Uusia kouluja ei rakenneta. Tuskinpa lienee koko maassa tällä kertaa muita kouluja rakenteilla kuin Helsingissä Vallilan kansakoulu, jonka rakentaminen aivan viime aikoina on saanut myönteisen ratkaisun sosdem johtajien koettaessa kaikin keinoin sitä estää. Silloin kun on kysymyksessä koulun rakentaminen työläiskaupunginosaan, työläisten lapsille, ovat sosdem herrat sitä kaikin voimin vastaan haraamassa.

Samaan aikaan pannaan toimeen kansankoululaitoksen sisäisessä järjestelyssä muutoksia, jotka merkitsevät tämän laitoksen heikentymistä ja kehitystä yhä enemmän palvelemaan kapitalistien luokkaetuja. Uskonnonopetusta lisätään ja siitä huolimatta, että Suomessa on uskonnonvapauslaki, pakotetaan kirkosta eronneita työläisten lapsia olemaan uskonnonopetustunneilla. Vallitsevan hätätilanteen johdosta on suuri määrä työläisten lapsia ollut pakoitettu jättämään senkin opiskelun, minkä porvarillinen kansakoulu voi antaa, sillä työttöminä olevat lasten vanhemmat eivät pysty hankkimaan lapsilleen jalkineita y.m. välttämättömiä tarpeita, joita ilman koulunkäynti ei ole mahdollista.

Syksyllä v. 1931 säädettiin laki, jolla kansakoulujen jatko-opetus lakkautetaan

maalaiskunnissa kahdeksi vuodeksi kokonaan. Tämä tietää enemmän kuin 40.000 kehitysijässä olevan työläisnuoren opintarpeen tyydyttämättä jättämistä. Porvarillinen valtio ja kunnat eivät pysty kustantamaan edes niitä menoja, joita tällainen opetus maksaisi. Supistettu kansakoulu, joka on täydellistä kansakoulua tuntuvasti heikompi, tulee vuosi vuodelta yhä yleisemmäksi. Niiden luku on kasvanut neljässä vuodessa v:sta 1928—32 712:sta 1.260:een. Eduskunnassa oli käsiteltävänä lakiehdotus, jolla tämä heikompi koulumuoto tehtäisiin vieläkin yleisemmäksi. Se äänestettiin toistaiseksi lepäämään.

Kansakoulunopettajien lukua on vähennetty. Vuodesta 1931 lähtien ei myöskään ylioppilailla ole enää ollut tilaisuutta entiseen tapaan valmistautua kansakoulunopettajiksi ja kansakoulunopettajain jatko-opinnot, varsinkin yliopistoissa tapahtuvat, ovat lakanneet miltei kokonaan.

Työväenopistoissa ja n.s. kansanopistoissa, joissa edellämainituissa opiskelee pääasiassa työläisiä ja jälkimäisissä etupäässä talonpoikaisnuorisoa, on myöskin tapahtunut taantumista. Oppilaitten luku on vähentynyt jatkuvasti. Kansanopistojen toiminnassa ilmenee erikoisesti maatalouspulan vaikutus. Kun oppivuotena 1928—29 oli kansanopistoissa 3.069 oppilasta, niin vv. 1931—32 oli oppilaita enää 2.530. Uusia kansanopistoja ei ole enää näinä vuosina perustettu ja entisistäkin toiminnassa olevista useat työskentelevät vaikeissa taloudellisissa oloissa.

Sama ilmiö on oppikoulujen ulkonaisessa toiminnassa. V. 1928—29 oli oppikouluja kaikkiaan 225 ja oppilaita 47.905. Seuraavana vuonna perustettiin vielä 5 koulua lisää, mutta sen jälkeen on tapahtunut pysähtyminen ja tänä vuonna on jo kouluja vähemmän kuin edellisenä vuonna. Samoin oppilaiden luvussa on vähennystä.

Myöskin ylemmät tieteen ja taiteen opiskelulaitokset työskentelevät vaikeissa taloudellisissa oloissa. Esim. yliopistot kärsivät riittämättömästä työvoimasta senvuoksi, etteivät ne kykene taloudellisesti kustantamaan itselleen riittävästi työvoimaa.

Pulan seuraukset tuntuvat voimakkaana pikkuvirkamiesten ja yleensä intelligenssin keskuudessa. Rappeutuva kapitalistinen talousjärjestelmä ei kykene käyttämään, ei tarvitse sivistyneistöä ja teknillistä työväestöä läheskään siinä määrin, kuin sitä on tarjolla. Ilmenee köyhemmän sivistyneistön liikatuotantoa. Suuri osa henkisen työn tekijöistä hakee ansiomahdollisuuksia ruumiillisesta työstä, jossa samoin on tiet tukossa, sillä työvoiman supistus on yleinen kaikilla aloilla. Porvariston taholta on herätetty kysymys ylioppilasopintojen rajoittamisesta, jota ainakin osa sosialidemokraattisista johtajista näkyy kannattavan.

Sen lisäksi, että näytelmätaide on rappeutunut, ovat teatterit suurissa taloudellisissa vaikeuksissa. Vallitsevan työttömyyden ja yleisten palkkojen laskun johdosta on teattereissa kävijäin luku suuresti vähentynyt. Teattereiden kannatuksen vähetessä eivät tulot ole riittäneet menoihin, josta on ollut seurauksena, että niiden velkataakka on vuosi vuodelta kasvanut. Taloudellisen kannattamattomuuden vuoksi on teatteritoimintaa supistettu. Helsingissä kauan vireillä ollut Kansan Näyttämön ja raittiusyhdistys Koiton teatterin yhdistäminen on nyt toteutettu. Taloudellisen kannattamattomuuden vuoksi on ollut jo pitemmän aikaa hankkeilla myöskin Turun teatterin ja Turun Työväenteatterin yhdistäminen.

Jo toteutettu Koiton teatterin ja Kansan Näyttämön yhdistäminen ei ole pelkkä taloudellinen kysymys, vaikkakin taloudelliset syyt ovat siihen painostaneet. Se merkitsee teatteritoiminnan sisällössä selvempää orientoitumista oikealle. Koiton teatterihan on ollut sentään aina lähempänä työväestöä, mutta sen jälkeen kun sosfasistiset johtajat avoimessa yhteistoiminnassa ohranan kanssa v. 1930 rosvosivat Koiton vasemmistotyöväeltä, on myöskin Koiton teatterin toimintaa viety yhä enemmän sisällöltään oikealle, palvelemaan työväenluokan vihollisen päämääriä ja tarkoitusta. Nyt on päästy jo niin pitkälle, että yhdistetään suoraan "työväenteatteri" porvarillisen teatterin kanssa.

Siihen saakka, kun Koitto oli vasemmistotyöväen hallussa, oli Koiton teatteri työläisten keskuudessa suosittu, olihan se työläisten itsensä pystyttämä taidelaitos. Se sai laajaa kannatusta työläisten keskuudessa, vaikka sen ohjelmistossa olikin hyvin paljon toivomisen varaa. Mutta sosdem herrojen Koiton valtaus vieroitti työläiset. Eivät työläiset ole sitä enää tunteneet omak-

seen eivätkä vieneet sinne markkojaan ja niin on sosdem herrojen täytynyt luopua koko teatterista ja ei liene kovin kaukana, kun menee koko talo.

Lukuunottamatta sitä, että kriisin vuosina on erikoisen voimakkaasti kasvanut teatteriohjelmistojen taantumuksellisuus, rappeutuneisuus ja työläisvihamielisyys, ovat teatterit koettaneet parantaa taloudellisesti vaikeata asemaansa muuttamalla ohjelmistoaan myöskin keveämmäksi, jossa kuvastuu tämän kauden luonteenomainen tyhjyys, vetääkseen paremmin yleisöä puoleensa. Mutta tämä ei ole johtanut toivottuun tulokseen. Teatterien ohjelmiston keventämisen ja niitten alistamisen vuoksi yhä räikeämmän porvarillis-fasistisen agitation välikappaleiksi, on osa pikkuporvarillista yleisöäkin alkanut kylmetä koko laitokselle. Työläisiä on luonnollisesti suuremmassa määrin kuin muita kansankerroksia vieroksuttanut teattereissa lisääntynyt porvariston luokka-agitatio.

Myöskin kuvaamataide elää vaikeissa oloissa. Erittäin tukalaan asemaan on joutunut kuvaamataiteilijain nuorempi polvi, taloudellisen kannatuksen puutteessa pysähtyy se kesken kehitystään. Aikaisemmin paljon käytetty ja nuorten taiteilijain kehitykselle hyödyllinen opiskelu ulkomaisissa oppilaitoksissa on käynyt yhä harvinaisemmaksi. Taiteilijoiden apurahojen jaossa noudatetaan yhä suurempaa puolueellisuutta. Suomen kuvaamataiteen kehitys porvariston omienkin tunnustusten mukaan näyttää tällä kertaa hyvin synkältä.

Samaan aikaan kuin sotilasmäärärahat kasvavat huimasti vuosi vuodelta, vähentää porvaristo suuresti kulttuurimäärärahoja. V. 1930 tuli valtion menoista kulttuuritarkoituksiin 12.91 %. V. 1931 supistettiin tuntuvasti Suomen valtion koko budjettia, mutta sivistysmenojen supistus oli kokonaismenojen supistusta suhteellisesti suurempi, niin että sen prosenttiluku laski 12.74:ään. Vaikka v. 1932 Suomen valtion kokonaismenot osoittavat vähäistä nousua, alenivat sivistysmenot 446 milj. markkaan eli lähes 100 milj. markalla edelliseen vuoteen verraten, aleten prosenttiluku koko valtion menoihin verraten 10.42. Ruotsissa vastaava prosentti oli samaan aikaan 18.69 ja Norjassa 14.13. Menojen alennus kohdistui kaikille sivistystyön aloille. Yliopistomenoja vähennettiin noin 5 milj., oppikoulumenoja samoin n. 5 milj., n.s. yhteiskunnallisen valistustyön menoja lähes 3 milj. ja tieteen ja taiteen tukemiseksi osotettuja määrärahoja n. 1 milj. markalla. Kaikkein ankarimmin kohdistui vähennys kansakoulumenoihin. Niitä alennettiin **61** milj. markalla.

Ylläolevaan valtion menoerään sivistysmäärärahoihin sisältyvät myös kirkollismenot. Ei ole mitään numeroita käytettävänä, jotka osoittaisivat kirkollismenojen määrää eri vuosina, mutta sikäli kuin erinäisten tietojen ja havaintojen perusteella voi päätellä, ei valtion avustus kirkoille ole vähentynyt, vaan pikemminkin päinvastoin kasvanut. Siitä huolimatta, että maassa on syvä pula ja kansa elää suuressa taloudellisessa puutteessa, rakennetaan kirkkoja lisää, jotta porvariston vaahtosuisimmat "sananselittäjät", verisen lahtaridiktatuurin apostolit saisivat lisää tuloja ja leipäpaikkoja.

Huomattavin tekijä uusien kirkkojen rakentamiseen on kasvava joukkojen tyytymättömyyden ja radikalisoitumisen pelko, jonka vuoksi porvaristo kerää kansalta viimeisetkin markat rakentaakseen uusia pimitysahjojaan.

Myöskin elokuvateatterien toimintaan painaa talouspula leimansa. Suomessa esitetään melkein kokonaan ulkolaisia filmejä, etupäässä amerikkalaisia ja saksalaisia, mutta myöskin ruotsalaisia. Elokuvateatterien ohjelmistoista näkyy se sama piirre, mikä muissakin teattereissa. Viime vuosina on Suomessakin valmistettu muutamia filmejä. Ensimäinen suomalainen äänielokuvafarssi valmistui v. 1931 talvella. Sen jälkeen on niitä tullut muutamia lisää. Sisällöltään ne ovat olleet joko hölynpölyä tai hyvin voimakkaasti nationalismin ja militarismin henkeä lietsovia ("Jääkärin morsian" ja "Meidän poikamme merellä").

Kaikesta kehnoudestaan huolimatta ovat suomalaiset filmit sillä, että ne esitetään suomenkielellä, saaneet vedettyä ajattelematonta ja harkitsematonta väestöä mukaansa. Tämän tähden ei ole väheksyttävä porvarillisen ideologian vaikutuksen kasvua joukoissa. Suomalaisten filmien kannatukseen on suurelta osaltaan vaikuttanut myöskin niitten yleinen kehuva arvostelu, mikä on

ollut sosialifasistisilla johtajilla aivan samanlaista kuin porvaristollakin.

Kirjallisuudesta. Suomen "suurin" kirjailija on nyt porvariston mielestä Sillanpää, jota se ylistää. Sillanpäälle pitäisi Suomen porvariston mielestä välttämättä saada Nobelin kirjallisuuspalkinto. Mitä varten Sillanpää on porvariston erikoissuosiossa?

Pikkuporvariston kirjailijain keskuudessa on ristiriitoja ja hapuilua. Terävöityvät kapitalismin ristiriidat kuvastuvat myöskin niiden piireissä. Eräissä piireissä sielläkin pyritään ratkomaan vallitsevan järjestelmän ristiriitoja, pyritään etsimään pulasta ulospääsyä omalla tavallaan. Osa on siirtynyt sosialidemokraatteihin (Erkki Vala y.m.).

Pentti Haanpään muutama vuosi takaperin julaistu "Kenttä ja kasarmi", joka oli kritiikkiä Suomen armeijasta, (mutta ei suinkaan mitään sosialistista tai kommunistista) nostatti porvariston takajaloilleen siinä määrin, ettei hänen viimeistä kirjaansa, jota hän itse pitää parhaimpana, mitä hän on koskaan kirjoittanut, ole kustannusliikkeet enää ottaneet julaistavakseen.

Yleensä kaunokirjallisuus on sisällöltään kovin tyhjää ajanvietekirjallisuutta. Porvaristo pyrkii kirjallisuutensa kautta henkisesti nukuttamaan kansan ja täytyy sanoa, että nykyinen kaunokirjallisuus on oivallista henkistä unilääkettä.

Koko henkinen elämä Suomessa on ankaran fasistiterrorin puristuksessa. Porvaristo osottautuu todellisen kulttuurin vihollisiksi. Fasistisin terrorikeinoin se alistaa tieteen, taiteen ja yleisen kansanopetuksen yhä räikeämmin palvelemaan omia tarkoitusperiään. Se käyttää nyt kaikki keinonsa sumuttaakseen työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston silmiä näkemästä Suomen kapitalismin todellisia kasvoja ja sitä tietä, joka vapauttaa heidät siitä kurjuudesta ja orjuudesta, johon kapitalistinen järjestelmä on heidät painanut. Osa pikkuporvaristosta on menettämässä luottamustaan nykyiseen järjestelmään, mutta ei näe ulospääsyä vallitsevasta pulasta. Se osa pikkuporvaristosta, joka ei omaksu alastonta fasistista luokkaideologiaa, jää hapuilemaan. Porvarillisen nuorison keskuudessa tunnetaan päämäärien puutetta. Tätä pyritään poistamaan vetämällä nuorisoa fasistiseen liikkeeseen. Erotiikka saa porvarillisen nuorison keskuudessa entistä keskeisemmän aseman. Mikään ei kannusta porvarillista nuorisoa kehittämään itseään, joten se älyllisessä suhteessa taantuu, rikollisuus kasvaa, psyykillinen sairaaloisuus leviää.

Porvarillisen Suomen kulttuurielämä on syvässä kriisissä. Työväestöltä on estetty kaikki legaaliset mahdollisuudet oman kulttuurinsa kehittämiseen. Mutta ankaran fasistiterrorin oloissakin Suomen työväestö S.K.P:n johdolla työskentelee porvarillisen kulttuurin paljastamiseksi ja valmistautuu proletaariseen vallankumoukseen, joka vasta vapauttaa Suomenkin taloudellisen ja sivistyksellisen kehityksen niistä kahleista, joihin mätänevä kapitalismi on sen kytkenyt.

Hagman.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 222. Jätetty kirjapainoon 13/XI kirj. painettavaksi 21/XI—33
Ленгорлит № 28358. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 1780 экз. Заказ № 3297

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933